

ปัจจัยที่ส่งผลต่อการวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา
เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร

ปริญญานิพนธ์
ของ
อรรณอลันซ์ เพชรทองคำ

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา
มีนาคม 2551

ปัจจัยที่ส่งผลต่อการวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา
เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร

ปริญญานิพนธ์
ของ
อรรณอลันซ์ เพชรทองคำ

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา
มีนาคม 2551

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ปัจจัยที่ส่งผลต่อการวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา
เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร

บทคัดย่อ
ของ
อรรณอลันซ์ เพชรทองคำ

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา
มีนาคม 2551

อรรถอลันท์ เพชรทองคำ. (2551) .ปัจจัยที่ส่งผลต่อการวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียนช่วงชั้น
ที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม.
(จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
คณะกรรมการควบคุม: รองศาสตราจารย์เวณี กรีทอง, ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พาสนา
จุลรัตน์.

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการวางแผนในการใช้เวลาว่างของ
นักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร โดยจำแนกปัจจัยที่
ศึกษาเป็น 3 ด้าน คือ ปัจจัยด้านส่วนตัว ได้แก่ ระดับชั้น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน รายได้ของนักเรียน
และเมโนภาพแห่งตน ปัจจัยด้านครอบครัว ได้แก่ การสนับสนุนการเรียนของผู้ปกครอง ความคาดหวัง
ของผู้ปกครอง และฐานะเศรษฐกิจของผู้ปกครอง และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน ได้แก่
การเลียนแบบครูในการใช้เวลาว่าง และการเลียนแบบเพื่อนในการใช้เวลาว่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา
กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2550 จำนวน 244 คน ซึ่งได้มาโดยวิธีการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified
Random Sampling) โดยใช้ระดับชั้นเป็นชั้น (Strata) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบถามการ
วางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา
กรุงเทพมหานคร สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ การวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของ
เพียร์สันและการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ

ผลการวิจัย พบว่า:-

1. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กันทางบวกกับการวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียนช่วง
ชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ
.01 มี 5 ปัจจัย ได้แก่ รายได้ของนักเรียน (X_5) การสนับสนุนการเรียนของผู้ปกครอง (X_8)
ความคาดหวังของผู้ปกครอง (X_9) การเลียนแบบครูในการใช้เวลาว่าง (X_{10}) และการเลียนแบบเพื่อนใน
การใช้เวลาว่าง (X_{11}) ส่วนปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กันทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
มี 2 ปัจจัย ได้แก่ ฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครอง (X_6) และเมโนภาพแห่งตน (X_7)

2. ปัจจัยที่ไม่มีความสัมพันธ์กับการวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2
โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร มี 4 ปัจจัย ได้แก่ ระดับชั้นที่ศึกษา :
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 (X_1) ระดับชั้นที่ศึกษา : ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 (X_2) ระดับชั้นที่ศึกษา :
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 (X_3) และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (X_4)

3. ปัจจัยที่ส่งผลต่อการวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 4 ปัจจัย โดยเรียงลำดับจากปัจจัยที่ส่งผลมากที่สุดไปหาปัจจัยที่ส่งผลน้อยที่สุด ได้แก่ การเลียนแบบเพื่อนในการใช้เวลาว่าง (X_{11}) ความคาดหวังของผู้ปกครอง (X_9) รายได้ของนักเรียน (X_5) และการสนับสนุนการเรียนของผู้ปกครอง (X_8) ซึ่งปัจจัยทั้ง 4 ปัจจัยนี้ สามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของการวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานครได้ร้อยละ 38.30

4. สมการพยากรณ์การวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร มีดังนี้

4.1 สมการพยากรณ์การวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานครในรูปคะแนนดิบ ได้แก่

$$\hat{Y} = .595 + .404 X_{11} + .260 X_9 + .156 X_5 + .005 X_8$$

4.2 สมการพยากรณ์การวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานครในรูปคะแนนมาตรฐาน ได้แก่

$$Z = .462 X_{11} + .206 X_9 + .128 X_5 + .118 X_8$$

FACTORS AFFECTING ON LEISURE TIME PLANNING OF SECOND LEVEL, PRIMARY
GRADES 4-6 STUDENTS AT SARASAS EKTRA SCHOOL
IN YANNAWA DISTRICT, BANGKOK

AN ABSTRACT
BY
AUN-A-LUN PETCHTONGKUM

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the
Master of Education Degree in Educational Psychology
at Srinakharinwirot University

March 2008

Aun-a-lun Petchtongkum. (2008). *Factors affecting on leisure time planning of the second level, primary grades 4-6 students at Sarasas Ektra school in Yannawa district, Bangkok*. Master thesis, M.Ed. (Educational Psychology). Bangkok : Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor Committee: Assoc Prof. Waythanee Greethong, Assist. Prof. Dr.Pasana Chularut.

The purposes of this research were to study the factors affecting on leisure time planning of the second level, primary grades 4-6 students at Sarasas Ektra School in Yannawa District, Bangkok. The factors were divided into 3 dimensions, first of them was personal factor: educational level, learning achievement, students' income and self- concept, second of them was family factor: guardians' supporting towards student, guardians' expectation towards student and guardian's economic level, and third of them was learning environmental factor: students' leisure time got imitated to their teacher and students' leisure time got imitated to their peer groups.

The 244 samples were the second level, primary grades 4-6 students at Sarasas Ektra School in Yannawa District, Bangkok in academic year 2007. These students were stratified randomly sampling from population with strata of class. The instrument was questionnaires of leisure time planning of the second level, primary grades 4-6 students at Sarasas Ektra School in Yannawa District, Bangkok. The data was analyzed by the Pearson Product Moment Correlation Coefficient and Stepwise Multiple Regression Analysis.

The results were as follows :-

1. There were significantly positive correlation among leisure time planning of the second level, primary grades 4-6 students at Sarasas Ektra School in Yannawa District, Bangkok and 5 factors: students' income (x_5), guardians' supporting towards student (x_8), guardians' expectation towards student (x_9), students' leisure time got imitated to their teacher (x_{10}) and students' leisure time got imitated to their peer groups (x_{11}) at .01 level and there were significantly positive correlation among leisure time planning of the second level, primary grades 4-6 students at Sarasas Ektra School in Yannawa District, Bangkok and 2 factors: guardian's economic level (x_6) and self- concept (x_7) at .05 level.

2. There were no significantly correlation among leisure time planning of the second level, primary grades 4-6 students at Sarasas Ektra School in Yannawa District, Bangkok and 4 factors; class level : prathom sukka 4 (x_1), class level : prathom sukka 5 (x_2), class level : prathom sukka 6 (x_3) and learning achievement (x_4) .

3. There were significantly 4 factors affecting on leisure time planning of the second level, primary grades 4-6 students at Sarasas Ektra School in Yannawa District, Bangkok, at .05 level ranking from the most to the least affecter ; students' leisure time got imitated to their peer groups (x_{11}), guardians' expectation towards student (x_9), students' income (x_5) and guardians' supporting towards student (x_8). These 4 factors could predicted of leisure time planning about percentage of 38.30.

4. The significantly predicted equation of leisure time planning of the second level, primary grades 4-6 students at Sarasas Ektra School in Yannawa District, Bangkok at.01 level were as follows:

4.1 In term of raw scores were:

$$\hat{Y} = .595 + .404 X_{11} + .260 X_9 + .156 X_5 + .005 X_8$$

4.2 In term of standard score were:

$$Z = .462X_{11} + .206X_9 + .128X_5 + .118X_8$$

ปริญญานิพนธ์

เรื่อง

ปัจจัยที่ส่งผลต่อการวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา

เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร

ของ

อรรณอลันซ์ เพชรทองคำ

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา

ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

.....คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เพ็ญสิริ จีระเดชากุล)

วันที่ เดือน มีนาคม พ.ศ. 2551

คณะกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์

คณะกรรมการสอบปากเปล่า

..... ประธาน

(รองศาสตราจารย์ เวธนี กรีทอง)

..... ประธาน

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พรหมธิดา แสนคำเครือ)

..... กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พาสนา จุลรัตน์)

..... กรรมการ

(รองศาสตราจารย์ เวธนี กรีทอง)

..... กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พาสนา จุลรัตน์)

..... กรรมการ

(รองศาสตราจารย์ ดร. อารี พันธุ์มณี)

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยความกรุณาอย่างยิ่งจากรองศาสตราจารย์เวณี กรีทอง ประธานกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พาสนา จุลรัตน์ กรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรหมธิดา แสนคำเครือ และรองศาสตราจารย์ ดร.อารี พันธุ์มณี กรรมการที่ได้รับแต่งตั้งเพิ่มเติมในการสอบปากเปล่าปริญญานิพนธ์ ที่กรุณาให้คำปรึกษา ให้แนวคิด ข้อเสนอแนะ ตลอดจนตรวจแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ อันเป็นประโยชน์ในการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ด้วยความกรุณา จนกระทั่งปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงเรียบร้อยสมบูรณ์ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรรณรัตน์ พลอยเลื่อมแสง ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรหมธิดา แสนคำเครือ และอาจารย์วิไลลักษณ์ พงษ์โสภิตา ที่กรุณาให้คำแนะนำและเป็นผู้ทรงคุณวุฒิในการตรวจเครื่องมือในการศึกษาวิจัยครั้งนี้

ขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์ในภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษาทุกท่านที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ให้แก่ผู้วิจัยด้วยความเมตตาและเอาใจใส่ตลอดมา

ขอขอบพระคุณ นายพิสุทธิ ยงค์กมล ผู้อำนวยการโรงเรียนสารสาสน์เอกตราที่ให้ความช่วยเหลือและให้ความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล

ขอขอบใจนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตราทุกคนที่ให้ความร่วมมือเป็นกลุ่มตัวอย่าง

ขอกราบขอบพระคุณ คุณพ่อสมชาย คุณแม่ชนิดา เพชรทองคำและคุณตาชอบ ชุมชอบที่เป็นแรงบันดาลใจให้เห็นถึงความสำคัญของการศึกษา เป็นแนวทางในการดำเนินชีวิต ให้โอกาสทางความคิด มอบสิ่งที่ดีที่สุดแก่ผู้วิจัยเสมอมา

ขอขอบคุณ นางสาวสุทรี เพชรทองคำ นางสาววรินญา โสภภาพ และนางสาวลำไพล เอ็นดู ผู้ที่คอยเป็นกำลังใจและให้ความช่วยเหลือผู้วิจัยมาโดยตลอด

ขอขอบคุณ นางสาวนวดิ โมกขะเวส นายธรรมโชติ เอี่ยมทัศนะและท่านพระมหานพพร อริยาโน ที่ให้คำแนะนำอันเป็นประโยชน์ต่อการทำวิจัย ตลอดจนช่วยเหลือให้ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้

ขอบคุณเพื่อนๆ น้องๆ สาขาจิตวิทยาการศึกษา ภาคปกติทุกคน ที่ให้การสนับสนุน ช่วยเหลือและให้กำลังใจแก่ผู้วิจัย

อรรณอลันท์ เพชรทองคำ

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	3
ความสำคัญของการวิจัย.....	4
ขอบเขตของการวิจัย.....	4
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	4
ตัวแปรที่ศึกษา.....	4
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	5
กรอบแนวคิดการวิจัย.....	7
สมมติฐานการวิจัย.....	7
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	8
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวางแผนในการใช้เวลาว่าง.....	8
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการวางแผนในการใช้เวลาว่าง.....	17
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับโรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร.....	36
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	42
การกำหนดประชากรและการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง.....	42
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	43
วิธีการสร้างเครื่องมือและการหาคุณภาพเครื่องมือ.....	43
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	54
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	55
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	55
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	56
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	56
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	57

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล (ต่อ)	
การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	57
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	57
5 สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ.....	63
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	63
สมมติฐานการวิจัย.....	63
วิธีดำเนินการวิจัย.....	63
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	64
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	65
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	65
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	65
สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	66
อภิปรายผลการวิจัย.....	67
ข้อเสนอแนะ.....	75
ข้อเสนอแนะทั่วไป.....	75
ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป.....	76
บรรณานุกรม.....	77
ภาคผนวก.....	85
ภาคผนวก ก: แบบสอบถาม.....	86
ภาคผนวก ข: คุณภาพเครื่องมือ.....	95
ภาคผนวก ค: หนังสือขอความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัย.....	102
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	107

บัญชีตาราง

ตาราง

หน้า

1	แสดงจำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่าง แบ่งตามระดับชั้นเรียน.....	42
2	แสดงจำนวนและร้อยละข้อมูลทั่วไปของนักเรียน.....	58
3	แสดงค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมในโรงเรียนและการวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียน.....	58
4	แสดงผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมในโรงเรียนและการวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียน.....	60
5	แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของการวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียน.....	61
6	แสดงผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อการวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียน.....	62
7	แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว.....	96
8	แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ(t)ของแบบสอบถามการสนับสนุนการเรียนของผู้ปกครอง..	97
9	แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ(t)ของแบบสอบถามความคาดหวังของผู้ปกครอง.....	98
10	แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ(t)ของแบบสอบถามการเลียนแบบครูในการใช้เวลาว่าง.....	99
11	แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ(t)ของแบบสอบถามการเลียนแบบเพื่อนในการใช้เวลาว่าง	100
12	แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ(t)ของแบบสอบถามการวางแผนในการใช้เวลาว่าง.....	101

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ

หน้า

1 แสดงกระบวนการเรียนรู้โดยการสังเกต.....	26
2 แสดงขั้นตอนของการเรียนรู้โดยการเลียนแบบ.....	27
3 แสดงส่วนประกอบของการเรียนรู้ขั้นการรับมาซึ่งการเรียนรู้.....	27

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

เวลาเป็นทรัพยากรที่มีคุณค่าในการดำเนินชีวิตของคนเรา ดังนั้นคนเราควรมีการจัดสรรเวลาในการทำภารกิจต่างๆให้เหมาะสม เพราะเวลาที่เสียหรือหายไป ไม่สามารถเรียกกลับคืนมาได้ ดังสุภาษิตไทยได้กล่าวไว้ว่า เวลาเป็นเงินเป็นทอง เป็นการเน้นถึงคุณค่าของเวลาว่า เวลาเป็นสิ่งที่มีความควรใช้ในทุกกิจการใดก็ตาม ให้เกิดประโยชน์คุ้มค่างับเวลาที่เสียไป การสูญเสียเวลาอาจทำให้ขาดประโยชน์และเสียอนาคต ผู้ที่ตั้งใจจะสร้างอนาคตต้องรู้จักคุณค่าของเวลา ไม่ปล่อยให้เวลาผ่านไปโดยไร้ประโยชน์ เมื่อคิดจะทำสิ่งใดแล้วจะต้องรีบทำและทำให้เหมาะสมกับเวลา พร้อมทั้งต้องพิจารณาด้วยว่างานใดจะต้องใช้เวลาอย่างน้อยเพียงใด จึงจะทำให้งานนั้นสำเร็จและได้ผลดี (ศิริชัย กาญจนวาสี . 2526 : 30-31) สอดคล้องกับวิวัฒน์ พวงมะลิ (2533 : 17) ที่ได้กล่าวว่า เวลามีความสำคัญต่อเรามาก เพราะเวลาเป็นทรัพยากรที่จำกัดที่สุด เวลาเป็นสิ่งที่ใช้ตัดสินคุณค่า เป็นเครื่องหมายของการเจริญเติบโต เป็นทรัพยากรที่ล้ำค่า เป็นเวทีชีวิต เป็นสัญลักษณ์ของการเปลี่ยนแปลง เป็นตัวสร้างความหวัง เป็นสิ่งที่ทำให้เกิดประโยชน์ ตลอดจนเป็นตัวกำหนดพัฒนาการของมวลสรรพสิ่งในโลกของเรา และปธาน สุวรรณมงคล (2533 : 80) ได้กล่าวว่า เวลานั้นเป็นทรัพยากรที่มีคุณค่าและไม่อาจสะสมไว้ใช้ได้เหมือนทรัพยากรอื่นๆ คนส่วนมากจึงมองไม่เห็นความสำคัญของเวลารวมถึงเวลาว่างด้วย เนื่องจากเห็นว่าเวลานั้นมีอยู่แล้ว ไม่ต้องขวนขวายหามาให้เหนื่อยยาก ดังนั้นเวลาจึงเป็นทรัพยากรที่ทุกคนต้องให้ความสำคัญ ดังคำกล่าวที่ว่า เวลาและวารีไม่คอยใคร

กิจวัตรของเยาวชนประกอบด้วยการศึกษาเป็นส่วนใหญ่ นอกจากการศึกษาในชั้นเรียนแล้ว ยังมีเวลาว่างที่เหลืออีกจำนวนหนึ่ง อาจเป็นเวลาอิสระและเวลาว่างมาก เช่น ตอนเช้า ก่อนเข้าเรียน พักกลางวัน หลังเลิกเรียน และในวันหยุดต่างๆ เวลาว่างในแต่ละช่วงที่กล่าวมาเป็นเวลาที่มีความสำคัญต่อการประกอบกิจกรรมที่ช่วยส่งเสริมความเป็นพลเมืองดีของนักเรียนให้มากขึ้น การใช้เวลาของเด็กนักเรียนนับว่าเป็นเรื่องสำคัญยิ่ง ถ้าใช้เวลาในทางที่ผิดย่อมก่อให้เกิดผลเสียแก่ตนเองเป็นปัญหายั่งยืนของสังคม แต่ถ้าใช้เวลาให้เหมาะสม คือรู้จักจัดเวลาในการเรียนหนังสือ จัดเวลาไว้ทำการบ้าน ดูตำราและทำงานอื่นที่เกี่ยวข้องกับการเรียน (มายาวี สมบุญ . 2535 : 2) สอดคล้องกับพัชรา เทียมเพชร (2548 : 3) ที่กล่าวว่า การใช้เวลาของเด็กในวัยเด็กตอนปลายและวัยรุ่นตอนต้น ได้รับอิทธิพลจากสื่อต่างๆทั้งทางโทรทัศน์ อินเทอร์เน็ต หนังสือและคำนิยมตามกระแสของสังคม ซึ่งส่งผลต่อความคิด การประพฤติปฏิบัติตัวของเด็กในวัยนี้เป็นอย่างมาก

กระทรวงศึกษาธิการเห็นประโยชน์และความสำคัญของการใช้เวลาว่าง โดยมุ่งให้สถานศึกษาจัดกิจกรรมการใช้เวลาว่างให้กับนักเรียน (2540-2544) มีนโยบาย สนับสนุนให้สถานศึกษาทุกสังกัดจัดกิจกรรมการออกกำลังกายและการเล่นกีฬา ตลอดจนกิจกรรมทางเลือกต่างๆ เน้นการให้เด็กและเยาวชน รู้จักใช้เวลาว่างไปในทางสร้างสรรค์และเป็นประโยชน์ต่อสุขภาพอนามัย เพื่อเสริมสร้างความเชื่อมั่นในตนเอง ความมั่นคงทางอารมณ์และความสามัคคีในหมู่คณะ (2539 : 9-22) ส่วนสุจิต น้าผุด (2536 : 14) กล่าวว่า ชีวิตจะประสบความสำเร็จหรือบรรลุผลสำเร็จได้จะต้องรู้จักใช้เวลาให้ถูกต้องและเลือกทำกิจกรรมที่เหมาะสม โรงเรียนควรจัดกิจกรรมต่างๆ เพื่อส่งเสริมให้นักเรียนได้ใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ให้มากยิ่งขึ้นด้วย ดังที่ทองสุข สัมปหังสิต (2531 : 2) กล่าวว่า การใช้เวลาว่างที่ถูกต้องจะเป็นประโยชน์อย่างมาก ทั้งยังเป็นการลดปัญหาต่างๆ อีกด้วย โดยเฉพาะปัญหาวัยรุ่นในปัจจุบัน ซึ่งมักมีต้นเหตุจากการใช้เวลาว่างไม่ถูกต้องเหมาะสม เช่น การติดยาเสพติด เล่นการพนัน มั่วสุมในสถานเริงรมย์ต่างๆ การช่วยทำให้การใช้เวลาว่างที่มีอยู่เกิดประโยชน์ได้ สามารถทำได้โดยบิดา มารดา ผู้ปกครอง ครูอาจารย์ต้องปลูกฝังการใช้เวลาว่างที่เหมาะสม

เนื่องจากผู้วิจัยเคยเป็นครูแนะแนวของโรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร ได้สังเกตพบว่า นักเรียนช่วงชั้นที่ 2 มักใช้เวลาว่างหลังเลิกเรียนไม่เหมาะสม เช่น เดินเที่ยวในห้างสรรพสินค้า เล่นเกม อ่านหนังสือการ์ตูน ดูโทรทัศน์ ผู้วิจัยจึงทำการสำรวจโดยใช้แบบสอบถามปลายเปิดกับนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 ของโรงเรียนสารสาสน์เอกตรา จำนวน 100 คน โดยแบ่งเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 33 คน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 33 คน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 34 คน ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

คำถามข้อที่ 1 ถามว่า “ขณะนี้นักเรียนคิดว่านักเรียนมีปัญหาเกี่ยวกับเรื่องใดบ้าง” ผลการสำรวจพบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีปัญหาการใช้เวลาว่างไม่เหมาะสมมากที่สุด จำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 22 ได้แก่ การเล่นเกม ดูโทรทัศน์ อ่านหนังสือการ์ตูน เดินเที่ยวห้างสรรพสินค้ากับผู้ปกครอง รองลงมาเป็นปัญหาด้านการเรียน จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 7 ได้แก่ เรียนไม่ทันเพื่อน ส่งงานช้า ไม่ตั้งใจเรียน มาเรียนสาย และ อันดับสามปัญหาด้านสังคม จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 4 ได้แก่ ทะเลาะกับเพื่อน ไม่กล้าแสดงออก

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีปัญหาการใช้เวลาว่างไม่เหมาะสมมากที่สุด จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 24 ได้แก่ การเล่นเกม ดูโทรทัศน์ อ่านหนังสือการ์ตูน เดินเที่ยวห้างสรรพสินค้ากับผู้ปกครอง รองลงมาเป็นปัญหาด้านการเรียน จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 5 ได้แก่ เรียนไม่ทันเพื่อน ส่งงานช้า มาเรียนสายและอันดับสามเป็นปัญหาด้านสังคม จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 4 ได้แก่ ทะเลาะกับเพื่อน ไม่กล้าแสดงออก

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีปัญหาการใช้เวลาว่างไม่เหมาะสมมากที่สุด จำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 26 ได้แก่ การเล่นเกม ดูโทรทัศน์ อ่านหนังสือการ์ตูน เดินเที่ยวห้างสรรพสินค้ากับผู้ปกครอง รองลงมาเป็นปัญหาด้านการเรียน จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 5 ได้แก่

เรียนไม่ทันเพื่อน ส่งงานช้า ไม่ตั้งใจเรียน ไม่เข้าใจบทเรียน และ อันดับสามปัญหาด้านครอบครัว จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 3 ได้แก่ พ่อแม่ทะเลาะกัน พ่อแม่ไม่มีเวลาให้กับบุตร

คำถามข้อที่ 2 ถามว่า “นักเรียนคิดว่าจากปัญหาข้อที่ 1 เกิดจากสาเหตุใด” ผลการสำรวจพบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีปัญหาการใช้เวลาว่างไม่เหมาะสม ตอบว่ามีสาเหตุจาก อยากเล่นเกม ติดดูโทรทัศน์ แบ่งเวลาไม่เป็น อยากไปเที่ยว ปัญหาด้านการเรียนมีสาเหตุจาก ครูสอนเร็ว การบ้านเยอะ เปื่อการเรียน รถติด และปัญหาด้านสังคม มีสาเหตุจาก เพื่อนชอบแกล้ง ขี้อาย

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีปัญหาการใช้เวลาว่างไม่เหมาะสม ตอบว่ามีสาเหตุจาก อยากเล่นเกม ติดดูโทรทัศน์ แบ่งเวลาไม่เป็น อยากไปเที่ยว ปัญหาด้านการเรียนมีสาเหตุจาก ครูสอนเร็ว การบ้านเยอะ รถติดและปัญหาด้านสังคม มีสาเหตุจากเพื่อนชอบแกล้ง ขี้อาย

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีปัญหาการใช้เวลาว่างไม่เหมาะสม ตอบว่ามีสาเหตุจาก อยากเล่นเกม ติดดูโทรทัศน์ แบ่งเวลาไม่เป็น อยากไปเที่ยว ปัญหาด้านการเรียนมีสาเหตุจากครูสอนเร็ว การบ้านเยอะ เปื่อการเรียน เนื้อหาที่เรียนยากขึ้น รถติด และปัญหาด้านครอบครัว มีสาเหตุจากพ่อแม่ไม่เข้าใจกัน พ่อแม่ทำงานจนไม่มีเวลาให้บุตร

จากผลการสำรวจปัญหาเบื้องต้นพบว่า นักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร น่าจะมีปัญหาเกี่ยวกับการใช้เวลาว่างไม่เหมาะสม ดังที่ประพันธ์ศิริ ไชยชนะใหญ่ (2527 : 12) กล่าวถึง การใช้เวลาว่างว่า เวลาว่าง (Leisure) หมายถึง เวลาที่เป็นอิสระไม่ว่าจะเป็นความอิสระในหน้าที่การงานหรือธุรกิจใดๆก็ตาม เป็นเวลาที่นอกเหนือจากงานประจำหรือเวลาที่เหลือ นอกเหนือจากงานที่จำเป็นทั้งหลาย รวมทั้งเวลาที่เหลือนอกเหนือจากการนอนหลับ ด้วยเหตุดังกล่าว มนุษย์จึงจำเป็นต้องประกอบกิจกรรมบางอย่างในยามว่าง เพื่อผ่อนคลายความตึงเครียดและความเมื่อยล้าต่างๆ คนบางคนประกอบกิจกรรมไม่พึงปรารถนา ซึ่งทำให้เกิดผลเสียในด้านส่วนตัว การดำเนินชีวิตประจำวันและด้านการเรียน เพราะทำให้เสียเวลาที่มีค่าไปอย่างน่าเสียดาย

ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1.เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัวและปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมในโรงเรียนกับการวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร

2.เพื่อศึกษาปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัวและปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมในโรงเรียนที่ส่งผลต่อการวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร

3.เพื่อสร้างสมการพยากรณ์การวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ผลการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ สามารถนำไปใช้เป็นข้อมูลประกอบการวางแผนนโยบาย สำหรับผู้บริหาร ครู ครูประจำชั้น ครูแนะแนว ตลอดจนผู้ปกครองและบุคคลที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับการวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาในช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา ปีการศึกษา 2550 ซึ่งเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 239 คน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 260 คน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 239 คน รวมทั้งหมดจำนวน 738 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาในช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2550 จำนวน 244 คน ประกอบด้วยนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 79 คน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 86 คน และชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 79 คน ที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ยามาเน่ (Yamane.1996:583) ที่ได้มาจากการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) โดยใช้ระดับชั้นที่ศึกษาเป็นชั้น (Strata)

ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

1.ตัวแปรอิสระ แบ่งออกเป็น 3 ด้าน ดังนี้

1.1 ปัจจัยด้านส่วนตัว ได้แก่

- 1.1.1 ระดับชั้นที่ศึกษา
- 1.1.2 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
- 1.1.3 รายได้ของนักเรียน
- 1.1.4 มโนภาพแห่งตน

1.2 ปัจจัยด้านครอบครัว ได้แก่

- 1.2.1 การสนับสนุนการเรียนของผู้ปกครอง
- 1.2.2 ความคาดหวังของผู้ปกครอง

1.2.3 ฐานะเศรษฐกิจของผู้ปกครอง

1.3 ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมในโรงเรียน ได้แก่

1.3.1 การเลียนแบบครูในการใช้เวลาว่าง

1.3.2 การเลียนแบบเพื่อนในการใช้เวลาว่าง

2.ตัวแปรตาม ได้แก่ การวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียน

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียน หมายถึง การที่นักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร กำหนดแผนหรือกิจกรรมที่จะทำในเวลาที่มีนักเรียนมีความเป็นอิสระนอกเหนือจากเวลาเรียนปกติและการปฏิบัติกิจวัตรประจำวันของผู้ปกครองกำหนดให้ทำ ได้แก่ กิจกรรมเกี่ยวกับการบันเทิง กิจกรรมส่งเสริมการเรียนรู้ กิจกรรมส่งเสริมงานอดิเรกและกิจกรรมเกี่ยวกับสื่อเทคโนโลยี

2. ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียน หมายถึง สิ่งส่งผลต่อการวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ด้าน ได้แก่ ปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมในโรงเรียน มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

2.1 ปัจจัยด้านส่วนตัว ได้แก่ ระดับชั้นที่ศึกษา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน รายได้ของนักเรียน และมโนภาพแห่งตน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

2.1.1 ระดับชั้นที่ศึกษา ได้แก่

2.1.1.1 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

2.1.1.2 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

2.1.1.3 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

2.1.2 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความสามารถทางการเรียนของนักเรียนรายบุคคลของแต่ละระดับชั้นเรียนแสดงผลการเรียนรู้เป็นร้อยละในภาคเรียนที่ผ่านมา

2.1.3 รายได้ของนักเรียน หมายถึง จำนวนเงินที่ได้รับเป็นประจำทุกวันจากผู้ปกครองที่นำมาใช้ในโรงเรียน

2.1.4 มโนภาพแห่งตน หมายถึง คุณลักษณะประจำตัวที่นักเรียนรับรู้เกี่ยวกับตนเองและความสามารถทางร่างกาย ดังรายละเอียดต่อไปนี้

2.1.4.1 มโนภาพแห่งตนด้านการรับรู้ตนเอง ได้แก่ คุณลักษณะของนักเรียนที่รู้จักคุณค่าและความรู้สึกมั่นใจในตนเอง ได้แก่ ความเป็นคนใจเย็น ความเป็นคนที่มีจิตใจสงบ เป็นคนสุภาพอ่อนน้อม

2.1.4.2 มโนภาพแห่งตนด้านความสามารถทางร่างกาย ได้แก่ คุณลักษณะประจำตัวที่นักเรียนมีทักษะและความสามารถในการทำกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับร่างกาย ได้แก่ ความเป็นคนคล่องแคล่ว เป็นคนมีสุขภาพดี เป็นคนที่เล่นกีฬาได้หลายประเภท

2.2 ปัจจัยด้านครอบครัว ได้แก่ การสนับสนุนการเรียนของผู้ปกครอง ความคาดหวังของผู้ปกครอง และฐานะเศรษฐกิจของผู้ปกครอง ดังรายละเอียดต่อไปนี้

2.2.1 การสนับสนุนการเรียนของผู้ปกครอง หมายถึง ผู้ปกครองหรือบิดามารดาให้การสนับสนุนและส่งเสริมการเรียนของนักเรียน ได้แก่ ผู้ปกครองแนะนำวิธีอ่านหนังสือให้นักเรียน ผู้ปกครองสนใจว่านักเรียนจะทำการบ้านสม่ำเสมอ และผู้ปกครองแนะนำการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์แก่นักเรียน

2.2.2 ความคาดหวังของผู้ปกครอง หมายถึง การรับรู้ของนักเรียนเกี่ยวกับความต้องการของผู้ปกครองที่อยากให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการเรียน ได้แก่ ความต้องการให้นักเรียนมีความรู้ เรียนในสาขาวิชาที่นำไปประกอบอาชีพได้ ประสบความสำเร็จ และมีงานทำ

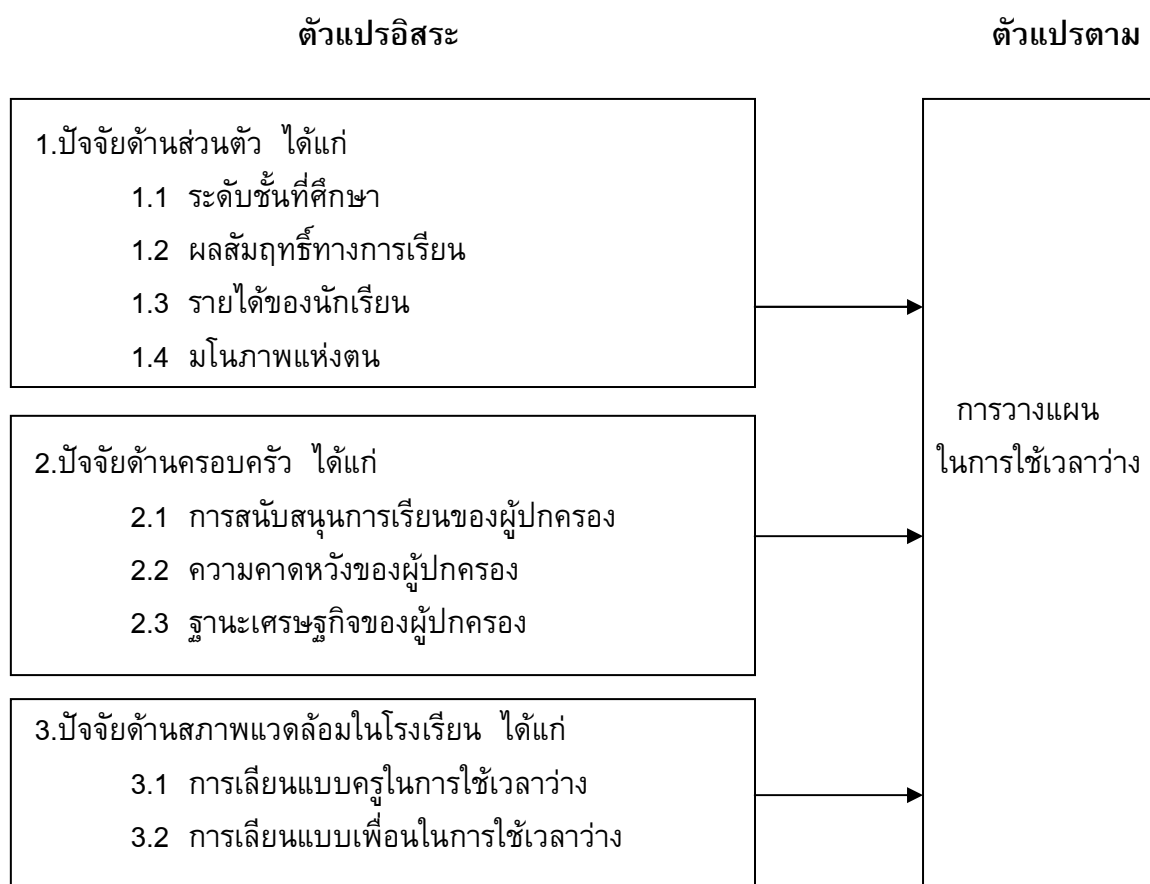
2.2.3 ฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครอง หมายถึง รายได้โดยเฉลี่ยต่อเดือนของบิดามารดาหรือผู้ปกครองที่ดูแลนักเรียน

2.3 ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมในโรงเรียน ได้แก่ การเลียนแบบครูในการใช้เวลาว่าง และการเลียนแบบเพื่อนในการใช้เวลาว่าง ดังรายละเอียดต่อไปนี้

2.3.1 การเลียนแบบครูในการใช้เวลาว่าง หมายถึง การปฏิบัติตนของนักเรียนตามแบบอย่างของครูในด้านการใช้เวลาว่าง ได้แก่ อ่านหนังสือเหมือนครู ทำงานอดิเรกเหมือนครู การออกกำลังกายสม่ำเสมอเหมือนครู

2.3.2 การเลียนแบบเพื่อนในการใช้เวลาว่าง หมายถึง การปฏิบัติตนของนักเรียนตามแบบเพื่อนในการใช้เวลาว่าง ได้แก่ เรียนพิเศษกับเพื่อน เล่นเกมเหมือนเพื่อน การเล่นกีฬาเหมือนเพื่อน

กรอบแนวคิดในการศึกษาค้นคว้า



ปัจจัยด้านส่วนตัว ได้แก่ ระดับชั้นที่ศึกษา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน รายได้ของนักเรียนและมโนภาพแห่งตน ปัจจัยด้านครอบครัว ได้แก่ การสนับสนุนการเรียนของผู้ปกครอง ความคาดหวังของผู้ปกครอง และฐานะเศรษฐกิจของผู้ปกครอง และปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมในโรงเรียน ได้แก่ การเลียนแบบครูในการใช้เวลาว่าง และการเลียนแบบเพื่อนในการใช้เวลาว่าง ส่งผลต่อการวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยจึงขอตั้งสมมติฐาน ดังนี้

สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า

1.ปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัวและปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมในโรงเรียนมีความสัมพันธ์กับการวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร

2.ปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัวและปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมในโรงเรียนส่งผลต่อการวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวางแผนในการใช้เวลาว่าง
 - 1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวางแผนในการใช้เวลาว่าง
 - 1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวางแผนในการใช้เวลาว่าง
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการวางแผนในการใช้เวลาว่าง
 - 2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการวางแผนในการใช้เวลาว่าง
 - 2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการวางแผนในการใช้เวลาว่าง
3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับโรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวางแผนในการใช้เวลาว่าง

1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวางแผนในการใช้เวลาว่าง

1.1.1 ความหมายการวางแผนในการใช้เวลาว่าง

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542 (2546:115,374, 1065,1066,1086) ได้ให้ความหมายแยกเป็นคำๆ ไว้ตามลำดับ ดังนี้

การ หมายถึง งานหรือสิ่งหรือเรื่องที่ทำ

ใช้ หมายถึง บังคับให้ทำ หรือเอามาทำให้เกิดประโยชน์หรือตอบแทนหรือให้ทดแทน

วางแผน หมายถึง กะกำหนดแผนหรือโครงการที่จะดำเนินการต่อไป

ว่าง หมายถึง ไม่มีอะไรนอกจากตัวของมันเองที่อ้างถึง,เปล่า

เวลา หมายถึง ช่วงระยะเวลาความยาวนานที่มีอยู่หรือเป็นอยู่ โดยนิยามกำหนดเป็นคู่คร่าว วัน เดือน ปี

จากความหมายที่ได้กล่าวมาข้างต้น สามารถสรุปได้ว่า การวางแผนในการใช้เวลาว่าง หมายถึง การกำหนดแผนหรือโครงการในเรื่องที่ต้องนำมาทำให้เกิดประโยชน์ในช่วงที่ยาวนาน นอกเหนือจากหน้าที่ประจำ ที่ไม่มีอะไรจะทำ

1.1.2 ความหมายของการวางแผน

อุทัย บุญประเสริฐ (2531 : 11-12) ได้กล่าวว่า การวางแผนเป็นภารกิจทางการบริการที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมที่จะต้องปฏิบัติจัดทำในอนาคต ภารกิจดังกล่าวจะประกอบด้วย การกำหนดวัตถุประสงค์และเป้าหมาย กำหนดนโยบาย วิธีการและแผนงานตลอดจนการเตรียมการด้านการเงินและการประมาณการ สรุปว่า การวางแผน คือ การมองอนาคต การเล็งเห็นจุดหมายที่ต้องการ การคาดเดาปัญหาเหล่านั้นไว้ล่วงหน้าได้อย่างถูกต้องตลอดจนการหาแนวทางในการแก้ปัญหาต่าง ๆ นั้นได้

วิโรจน์ สารัตนะ (2532 : 2) ได้กล่าวว่า การวางแผน คือ ความพยายามขององค์กรในการกำหนดและจัดลำดับความสำคัญของเป้าหมาย การคาดคะเนถึงเงื่อนไขและทรัพยากรต่างๆ การพิจารณาทางเลือกเพื่อใช้ทรัพยากรและการดำเนินงานเพื่อให้บรรลุผลตามเป้าหมาย

คณะกรรมการการผลิตและบริหารชุดวิชาการจัดระบบการศึกษา มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมราช (2536 : 211) ได้กล่าวว่า การวางแผน คือ กระบวนการทางการบริหารในการตัดสินใจล่วงหน้าว่าจะทำอะไร และทำอย่างไร ตลอดจนเลือกวัตถุประสงค์ นโยบายและวิธีดำเนินการเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์

พรณี ประเสริฐวงศ์ (กนกอร จุสนิท.2549:11;อ้างอิงมาจากพรณี ประเสริฐวงศ์. 2515) ได้กล่าวว่า การวางแผน เป็นการใช้ความคิด มองจินตนาการเตรียมวิธีการต่างๆ เพื่อคัดเลือกทางที่ดีที่สุดทางหนึ่ง กำหนดเป้าหมายและกำหนดการกระทำนั้น เพื่อให้สำเร็จลุล่วงไปตามจุดประสงค์ที่ได้ตั้งไว้

เสถียร เหลืองอร่าม (กนกอร จุสนิท.2549 : 11 ; อ้างอิงมาจากเสถียร เหลืองอร่าม. 2517) ได้กล่าวว่า การวางแผน คือ การเลือกวิถีทางในอนาคตจากทางเลือกหลายๆทาง สำหรับที่จะให้กิจการทั้งหมดหรือเฉพาะกิจการบางแผนงานดำเนินไปตามวิถีทางนั้น การวางแผนเป็นการตัดสินใจล่วงหน้าว่าจะทำอะไร จะทำอย่างไร จะทำเมื่อไร จะให้ใครทำ และจะมีวิธีทำอย่างไร การวางแผนจึงเป็นการทำกิจกรรมไปสู่วัตถุประสงค์ที่เลือกไว้โดยวิธีทำที่ถูกหลักที่สุด

กนกอร จุสนิท (2549 : 12) ได้กล่าวว่า การวางแผน เป็นกระบวนการตัดสินใจเพื่อกำหนดวัตถุประสงค์ไว้ล่วงหน้า แล้วกำหนดวิธีการกระทำเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ และสรุปความหมายของการวางแผนการใช้เวลาเรียน ว่าเป็นกระบวนการตัดสินใจเพื่อกำหนดวัตถุประสงค์และแนวทางการกระทำไว้ล่วงหน้า เพื่อให้การเรียนของนักศึกษามีประสิทธิภาพมากขึ้น

แอทชีสัน และฮิลล์ (Atchison and Hill.1978 : 486) ได้กล่าวว่า การวางแผน คือ การตัดสินใจล่วงหน้าถึงแผนงานและการกระทำที่จะให้บรรลุตามจุดมุ่งหมายขององค์การภายใต้โอกาสและข้อจำกัดของสิ่งแวดล้อม โดยพยายามตอบคำถาม 3 ประการ คือ ขณะนี้อยู่ที่ไหน จะไปที่ไหนในอนาคตและจะไปถึงที่นั้นได้อย่างไร

เซอร์จิโอวานนี และคาร์เวอร์ (Sergiovanni and Carver.1980 : 284) ได้กล่าวว่า การวางแผน คือ กระบวนการตัดสินใจล่วงหน้าที่แตกต่างกันจากการตัดสินใจในการทำกิจกรรมอื่นตรงที่มีความเป็นระบบ มีความละเอียดและมีความต่อเนื่อง

จากความหมายที่ได้กล่าวมาข้างต้น สามารถสรุปได้ว่า การวางแผน หมายถึง การกำหนดวิธีการและเวลาในการทำงานไว้ล่วงหน้า เพื่อตอบสนองวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้และนำไปสู่จุดหมายปลายทางอย่างเป็นระบบ

1.1.3 ความหมายของเวลาว่าง

ประพันธ์ศิริ ไชยชนะใหญ่ (2527 : 12) ได้กล่าวว่า เวลาว่าง (Leisure) หมายถึง เวลาที่เป็นอิสระ ไม่ว่าจะเป็นความอิสระในหน้าที่การงานหรือธุรกิจใดๆก็ตามเป็นเวลาที่

นอกเหนือจากงานประจำหรือเวลานอกเหนือจากงานที่จำเป็นทั้งหลาย รวมทั้งเวลาที่นอกเหนือจากการนอนหลับด้วย

สมบัติ กาญจนกิจ (2535 : 28-29) ได้กล่าวว่า เวลาว่าง มาจากคำว่า Leisure เป็นภาษาลาติน แปลว่า การได้รับอนุญาตให้อิสระจากการงานหรือหน้าที่ นอกเหนือจากงานประจำ มีอิสระจากการงานหรือหน้าที่ นอกเหนือจากงานประจำมีอิสระที่จะทำอะไรตามใจปรารถนา ความหมายของการศึกษาเรื่องเวลาว่าง มี 5 ความหมาย ดังนี้

- 1.เวลาว่าง คือ เวลาที่ไม่ทำงาน (ทัศนะของเวลาว่างแบบดั้งเดิม)
- 2.เวลาว่าง คือ หน้าที่ของสังคมชนชั้น
- 3.เวลาว่าง คือ กิจกรรมที่กระทำในช่วงเวลาว่าง
- 4.เวลาว่าง คือ เวลาอิสระ
- 5.เวลาว่าง คือ วิถีชีวิตหรือสภาพที่เกิดขึ้นที่ต้องการให้บุคคลประสบความสำเร็จ

ตามที่เขาต้องการจะทำ

ธัญญารัตน์ วงษ์สมัย (2542 : 33) ได้กล่าวว่า เวลาว่าง หมายถึง เวลาอันเป็นอิสระของบุคคลหลังจากการปฏิบัติกิจกรรมที่จำเป็นและว่างจากการทำงานประจำ

คำรณ มาลาคำ (2546 : 11) ได้กล่าวว่า เวลาว่าง หมายถึง เวลาอิสระที่ทุกคนมีอิสระในการที่จะทำกิจกรรมใดๆก็ได้ที่ตนเองชอบ เพื่อทำให้ตนมีความสุขสนุกสนานเพลิดเพลิน ผ่อนคลายความตึงเครียดจากการปฏิบัติงานในหน้าที่ประจำและเป็นการส่งเสริมความต้องการของบุคคล

พัชรา เทียมเพชร (2548 : 9) ได้กล่าวว่า เวลาว่าง หมายถึง เวลาอันเป็นอิสระของบุคคลหลังจากปฏิบัติกิจกรรมที่จำเป็นและการทำงานประจำ เป็นช่วงเวลาที่เป็นส่วนตัวหลังจากเสร็จสิ้นจากงานประจำและการปฏิบัติหน้าที่ต่างๆ และการปฏิบัติกิจกรรมตามความพอใจของตนเอง

วิสคอฟ (Weiskopf.1975 : 3) ได้กล่าวว่า เวลาว่าง (Leisure) หมายถึง เวลาอันอิสระของบุคคลหลังจากปฏิบัติกิจกรรมที่จำเป็นและว่างจากการทำงานประจำ เวลาว่างเป็นช่วงเวลาที่เป็นส่วนตัวอย่างสมบูรณ์หลังจากเสร็จสิ้นจากงานประจำและปฏิบัติหน้าที่ต่างๆในช่วงเวลาอิสระที่บุคคลสามารถปฏิบัติกิจกรรมตามความพอใจและก่อให้เกิดประโยชน์ต่อสังคม

เพลโต (Plato.1978 : 3) ได้กล่าวว่า เวลาว่างมีความหมาย 3 ประการ ดังนี้

- 1.เวลาว่าง เป็นเวลาที่เหลืออยู่
- 2.เวลาว่าง เป็นเวลาที่เป็นอิสระจากกิจกรรมอื่นๆ
- 3.เวลาว่าง เป็นเวลาที่เป็นตัวของตัวเองหรือความเป็นอิสระจากสภาพจิตใจที่จดจ่ออยู่กับงานหรือสิ่งต่างๆ

จากความหมายที่ได้กล่าวมาข้างต้น สามารถสรุปได้ว่า เวลาว่าง หมายถึง เวลาที่ทุกคนมีอิสระ เป็นอิสระจากการทำงานประจำหรืองานหลักและการนอนหลับ โดยที่บุคคลแต่ละคนได้นำไปใช้เวลาที่นอกเหนือจากงานประจำหรืองานหลักทำกิจกรรม เพื่อให้เกิดประโยชน์กับตนเองและสังคมได้อย่างมีความสุข

1.1.4 ความสำคัญของการใช้เวลาว่าง

ทองสุข สัมปหังสิต (2531 : 2) ได้กล่าวว่า ความสำคัญของการใช้เวลาว่างเป็นการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ การใช้เวลาว่างที่ถูกต้องจะเป็นประโยชน์อย่างมาก ทั้งยังเป็นการลดปัญหาต่างๆได้ การช่วยทำให้มีการใช้เวลาว่างที่มีอยู่ให้เกิดประโยชน์สามารถทำได้ โดยบิดา มารดา ผู้ปกครอง ครูอาจารย์ รวมทั้งสถานศึกษา ต้องปลูกฝังความสนใจในการใช้เวลาว่าง

สมบัติ กาญจนกิจ (2533 : 37-38) ได้สรุปถึงความสำคัญของการใช้เวลาว่างไว้ดังนี้

- 1.ช่วยผ่อนคลายความตึงเครียดของร่างกาย
- 2.ช่วยให้มีสุขภาพร่างกายที่สมบูรณ์
- 3.ทำให้จิตใจสดชื่นแจ่มใส
- 4.ทำให้ครอบครัวได้แสวงหาความสุขร่วมกัน
- 5.ทำให้มีความสนุกสนานเพลิดเพลิน
- 6.ทำให้ได้รับความรู้เพิ่มเติม
- 7.สร้างมิตรภาพและความสัมพันธ์อันดี
- 8.สร้างรายได้พิเศษนอกเหนือจากงานปกติ

ดวงเดือน พิศาลบุตร (ธีฎญารัตน์ วงษ์สมัย. 2542 : 15-16 ; อ้างอิงมาจาก ดวงเดือน พิศาลบุตร. 2515) ได้กล่าวว่า การใช้เวลาว่างเป็นหรือไม่เป็นนั้นเป็นเรื่องสำคัญมาก เพราะจะช่วยให้นักเรียนพบความสำเร็จหรือความเจริญก้าวหน้าได้มากหรือรวดเร็วต่างกัน และวิธีการใช้เวลาว่างของนักเรียนยังมีผลต่อนักเรียนเมื่อเติบโตเป็นผู้ใหญ่อีกด้วย กล่าวคือ นักเรียนไม่ใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ เช่น อยู่เฉยๆหรือพูดคุยกัแต่เรื่องไร้สาระเอาแต่เล่นสนุก ไม่ช่วยทำงานบ้าน ไม่คิดทำงาน ใช้เวลาให้หมดไปด้วยการเที่ยวเตร่ แต่นักเรียนที่รู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ เช่น ช่วยทำงานบ้าน ศึกษาค้นคว้า ทำงานอดิเรก เป็นต้น ก็จะเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่ประสบความสำเร็จในชีวิต ดังนั้นครูและผู้ปกครองจึงควรสนับสนุนให้นักเรียนรู้จักแบ่งเวลา ใช้เวลาว่างอย่างเหมาะสม เป็นการปลูกฝังนิสัยที่ดีเกี่ยวกับการใช้เวลาว่างตั้งแต่เยาว์วัย การใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์แก่ตนเองและครอบครัว เป็นการแสดงออกที่ถูกต้อง ช่วยปลูกฝังให้รู้คุณค่าของเวลา ทำให้มีประสบการณ์ในชีวิตการทำงานต่างๆมากขึ้น ทำให้เกิดความภูมิใจและเชื่อมั่นในตนเองยิ่งขึ้นและอาจช่วยเพิ่มพูนรายได้ให้กับตนเองหรือครอบครัวบ้างตามสมควร การรู้จักใช้เวลาว่างจึงมีส่วนสำคัญที่ช่วยให้ประสบความสำเร็จในชีวิต

คำรณ มาลาคำ (2546 : 16) ได้กล่าวว่า ความสำคัญของการใช้เวลาว่าง คือ การรู้จักใช้เวลาว่างเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งในการดำรงชีวิตของมนุษย์อย่างหนึ่ง หากรู้จักนำเวลาว่างที่มีอยู่มาใช้ให้เกิดประโยชน์ เวลาว่างเป็นเวลาที่มิใช่ประโยชน์อย่างยิ่ง สามารถนำมาพัฒนาคุณภาพชีวิตต่อตนเองและสังคมได้เป็นอย่างดี การหาวิธีพักผ่อนโดยทำกิจกรรมต่างๆในเวลาว่างก่อให้เกิดประโยชน์แก่ตนเองและสังคม เกิดความอบอุ่นภายในครอบครัว และผ่อนคลายความตึงเครียดจากงานประจำ ไม่ควรปล่อยเวลาว่างให้เสียไปโดยเปล่าประโยชน์ เพราะการใช้เวลาว่างอย่างถูกต้องทำให้ช่วยลดปัญหาต่างๆในวัยรุ่นได้ อาจใช้กิจกรรมนันทนาการที่เกี่ยวข้องกับการเล่นก่อให้เกิด

ความรัก ความสามัคคี ความสนุกสนานเพลิดเพลินและเป็นการออกกำลังกายที่ทำให้สุขภาพสมบูรณ์แข็งแรงอีกด้วย

พัชรา เทียมเพ็ชร (2548 : 13) ได้กล่าวว่า ความสำคัญของการใช้เวลาว่าง คือ การหาวิธีพักผ่อนโดยทำกิจกรรมต่างๆ ที่ก่อให้เกิดประโยชน์แก่ตนเองและสังคม เกิดความอบอุ่นภายในครอบครัว เพื่อผ่อนคลายความตึงเครียดจากงานประจำ ไม่ควรปล่อยเวลาให้เสียไปโดยเปล่าประโยชน์ เพราะเวลาเป็นสิ่งที่มียิ่ง ทำให้เกิดพัฒนาการของมวลสรรพสิ่งทั้งหลายในโลก การใช้เวลาว่างอย่างถูกต้องทำให้ช่วยลดปัญหาต่างๆ ในวัยรุ่นได้

สัมพรณี เสดสุบรรณ (2549 : 22) ได้กล่าวว่า การใช้เวลาว่างมีความสำคัญทั้งตนเองและสังคม จะเห็นได้ว่าการใช้เวลาที่เหมาะสมเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง โดยเฉพาะในกลุ่มวัยรุ่น ซึ่งเป็นเยาวชนของชาติ ถ้าเลือกใช้เวลาว่างได้ถูกต้องจะช่วยลดปัญหาทางสังคมได้อีกระดับหนึ่ง

จากความหมายที่ได้กล่าวมาข้างต้น สามารถสรุปได้ว่า ความสำคัญของการใช้เวลาว่างเป็นการใช้เวลาว่างจากการทำงานหลักและการนอนให้เกิดประโยชน์อย่างคุ้มค่า ไม่ปล่อยเวลาให้ล่วงเลยไปโดยไม่ทำกิจกรรมเสริมโดยนั่ง นอน รอเวลาให้หมดไป ดังนั้นเวลาทุกนาทีที่มีความสำคัญมาก ทุกคนทุกวัยควรมีการทำกิจกรรมเสริม ซึ่งกิจกรรมเสริมเป็นกิจกรรมที่ทำให้สุขภาพกายและสุขภาพจิตมีความกระชับกระเฉง แข็งแรง อยู่ร่วมกันในสังคมอย่างมีความสุข

1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวางแผนในการใช้เวลาว่าง

1.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

แม็คโดเวล (McDowell.1996 : 4353) ได้ศึกษา เรื่องความปรารถนาและการเข้าร่วมกิจกรรมนันทนาการในเวลาว่าง เปรียบเทียบระหว่างเด็กวัยรุ่นปกติกับเด็กวัยรุ่นที่มีความผิดปกติทางสมองเรียนช้า ผลการวิจัยพบว่า เด็กวัยรุ่นทั้งสองกลุ่มมีความปรารถนาสูงที่จะใช้เวลาว่างในกิจกรรมนันทนาการ ส่วนกิจกรรมที่เด็กทั้ง 2 กลุ่ม ได้เข้าร่วมในเวลาว่าง ได้แก่ การฟังดนตรี ดูภาพยนตร์ ดูโทรทัศน์ จับกลุ่มสนทนา วาดรูป ฟุตบอล ซ้อมกีฬา ส่วนกิจกรรมที่เด็กทั้ง 2 กลุ่มเข้าร่วมในเกณฑ์ต่ำ ได้แก่ การจับจ่ายสิ่งของ การกินอาหารนอกบ้าน และการอ่านหนังสือ นอกจากนี้ยังพบปัญหาอุปสรรคที่ทำให้วัยรุ่นไม่สามารถเข้าร่วมกิจกรรมนันทนาการตามที่ตนปรารถนาได้ ก็คือ ความจำกัดทางด้านเวลาและโอกาส เด็กวัยรุ่นที่มีความผิดปกติทางสมองมีความปรารถนาที่จะเข้าร่วมกิจกรรมนันทนาการอยู่ในเกณฑ์ที่สูงกว่าเด็กวัยรุ่นปกติ

1.2.2 งานวิจัยในประเทศ

ดวงใจ สิทธิไชย (2521 : 109) ได้ศึกษา เรื่องการใช้เวลาว่างของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 882 คน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนส่วนมากใช้เวลาว่างในการอ่านหนังสือเพื่อหาความรู้และความบันเทิง การหารายได้พิเศษมีน้อยโดยการทำฝีมือและพับถุงกระดาษขาย ด้านกีฬาสนใจเล่นฟุตบอลและบาสเกตบอล

ดนตรีที่ชอบคือกีตาร์และกลอง ด้านการท่องเที่ยวชอบไปชายทะเล ด้านการทำงานอดิเรกส่วนมากจะเป็นผู้รับบริการมากกว่าเป็นผู้ลงมือทำหรือสร้างสรรค์ด้วยตนเอง นอกจากนี้ยังพบว่าเพศกับการใช้เวลามีการใช้เวลาที่แตกต่างกัน จากการศึกษาพบว่า นักเรียนชายและนักเรียนหญิงใช้เวลาที่แตกต่างกันทั้งทางด้านการเรียน การเล่นเกม การเล่นดนตรี การช่วยทำงานบ้าน การฟังวิทยุ ชมโทรทัศน์และภาพยนตร์ การทัศนศึกษาและการทำงานอดิเรก

วาสนา คุณาภิสิทธิ์ (2523 : 113) ได้ศึกษา เรื่องการใช้เวลาว่างของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า กิจกรรมที่นักเรียนสนใจและทำมากที่สุดในเวลาว่าง คือ กิจกรรมบันเทิง รองลงมาคือกิจกรรมกีฬาและกิจกรรมการอ่านหนังสือ นักเรียนใช้เวลาว่างส่วนมากที่โรงเรียน โดยเข้าร่วมกิจกรรมทัศนศึกษาและกีฬาซึ่งเป็นกิจกรรมที่โรงเรียนจัดให้ หลังโรงเรียนเลิก กิจกรรมที่นักเรียนทำมากที่สุดคือ การพูดคุยกับเพื่อน ประเภทของกิจกรรมกีฬาที่นักเรียนชอบมากคือ วายน้ำ จักรยาน แบดมินตัน เกม ต่อสู้ป้องกันตัว ฟุตบอลและวอลเลย์บอล ส่วนปัญหาที่นักเรียนประสบในการใช้เวลาว่างคือ เวลา อุปกรณ์และสถานที่ไม่เพียงพอจากการทดสอบค่าที พบว่า นักเรียนชายกับนักเรียนหญิงและนักเรียนโรงเรียนราษฎร์กับนักเรียนโรงเรียนรัฐบาลมีความสนใจเกี่ยวกับการใช้กิจกรรมในเวลาว่างไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ยกเว้นกิจกรรมกีฬา ศิลปหัตถกรรมและประดิษฐ์สิ่งของจากการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว พบว่า นักเรียนระดับมัธยมศึกษาใช้เวลาว่างนอกเวลาเรียนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

สำเร็จ จันทรโกล (2524 : 119) ได้ศึกษา เรื่องการใช้เวลาว่างของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5-6 ในสังกัดสำนักงานการประถมศึกษากรุงเทพมหานคร ผลการวิจัย พบว่า นักเรียนใช้เวลาว่างในด้านการเรียน การอ่านหนังสือ การทำงานอดิเรกประเภทที่ต้องลงมือสร้างสรรค์เองมีน้อย นักเรียนส่วนใหญ่สนใจอ่านหนังสือพิมพ์รายวันและการ์ตูนมากกว่าหนังสือประเภทอื่น

วิจิตร ละอองศรี (2529 : 96) ได้ศึกษา เรื่องการศึกษาการใช้เวลาว่างของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5-6 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดพิษณุโลก พบว่า การใช้เวลาว่างในด้านการบำเพ็ญประโยชน์ ตามตัวแปรเพศ ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง และฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวแตกต่างกันและใช้เวลาว่างในด้านการบำเพ็ญประโยชน์ตามตัวแปรอาชีพของผู้ปกครองแตกต่างกัน และใช้เวลาว่างในด้านการเรียน ด้านการหารายได้พิเศษและด้านนันทนาการตามตัวแปรเพศ ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง อาชีพของผู้ปกครอง และฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวแตกต่างกัน เพศ ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง อาชีพของผู้ปกครอง และฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวต่างกันจะเลือกใช้เวลาว่างรายการต่างๆเป็นอันดับแตกต่างกัน

มายาวิ สมบุญ (2535 : 101) ได้ศึกษา เรื่องการใช้เวลาของนักเรียนตามตัวแปรเพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง และการอบรมเลี้ยงดู แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และใช้เวลาของนักเรียน ตามตัวแปรขนาดของโรงเรียนและ

ลำดับการเกิดแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่ตัวแปรอาชีพของผู้ปกครอง ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว สถานภาพครอบครัวไม่มีผลทำให้การใช้เวลาของนักเรียนแตกต่างกัน

นันทนา เตชะนนท์ (2538 : 132) ได้ศึกษา เรื่องการศึกษาการใช้เวลาในระหว่างปิดภาคเรียนของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 สังกัดสำนักงานการประถมศึกษากรุงเทพมหานคร พบว่า ด้านการเรียน นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษากรุงเทพมหานคร ใช้เวลาส่วนใหญ่ทบทวนบทเรียนมาแล้ว รองลงมาทำการบ้าน และกิจกรรมเข้าห้องสมุดน้อยที่สุด ด้านช่วยทำงาน พบว่า ทำความสะอาดบ้านมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 89.14 รองลงมาล้างภาชนะ คิดเป็นร้อยละ 84.34 และกิจกรรมซ่อมแซมเสื้อผ้าน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 32.32 ด้านงานอดิเรก พบว่า ดูโทรทัศน์มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 93.18 รองลงมาอ่านหนังสือ คิดเป็นร้อยละ 84.60 และกิจกรรมจักสานน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 12.63 และด้านการหารายได้พิเศษ พบว่า รับจ้างมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 10.10 รองลงมาประดิษฐ์สิ่งของขาย คิดเป็นร้อยละ 2.53 และกิจกรรมปลูกต้นไม้ขายน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 1.26 ส่วนนักเรียนสังกัดทบวงมหาวิทยาลัยในกรุงเทพมหานคร ใช้เวลาส่วนใหญ่ทำการบ้าน ร้อยละ 75.41 รองลงมาทบทวนบทเรียนที่เรียนไปแล้ว ร้อยละ 69.46 และกิจกรรมเข้าห้องสมุดน้อยที่สุด ร้อยละ 33.78 ด้านช่วยทำงานทำความสะอาดบ้านมากเป็นอันดับแรก ร้อยละ 38.38 รองลงมารดน้ำต้นไม้ ร้อยละ 37.57 และกิจกรรมซ่อมแซมเสื้อผ้าน้อยที่สุด ร้อยละ 21.02 ด้านงานอดิเรก ดูโทรทัศน์มากเป็นอันดับแรก ร้อยละ 98.38 รองลงมาอ่านหนังสือ ร้อยละ 87.30 และกิจกรรมปั้นแกะสลักน้อยที่สุด ร้อยละ 1.89 และด้านการหารายได้พิเศษ ประดิษฐ์สิ่งของขายมากเป็นอันดับแรก ร้อยละ 2.70 รองลงมาขายดอกไม้ ร้อยละ 1.62 และกิจกรรมรับจ้างน้อยที่สุด ร้อยละ 0.25 นักเรียนทั้งสองสังกัดใช้เวลาต่างกัน คือ ด้านการเรียน นักเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษากรุงเทพมหานครเรียนพิเศษน้อยกว่านักเรียนสังกัดทบวงมหาวิทยาลัยในกรุงเทพมหานคร ด้านช่วยทำงาน นักเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษากรุงเทพมหานคร ทำงานทุกกิจกรรมมากกว่านักเรียนสังกัดทบวงมหาวิทยาลัยในกรุงเทพมหานคร ด้านงานอดิเรก นักเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษากรุงเทพมหานคร เล่นดนตรีและท่องเที่ยวน้อยกว่านักเรียนสังกัดทบวงมหาวิทยาลัยในกรุงเทพมหานคร และด้านการหารายได้พิเศษ นักเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษากรุงเทพมหานครรับจ้างมากกว่านักเรียนสังกัดทบวงมหาวิทยาลัยในกรุงเทพมหานคร

ธัญญารัตน์ วงษ์สมัย (2542 : 76) ได้ศึกษา เรื่องการใช้เวลาว่างของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา จังหวัดสระบุรี กลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นนักเรียนในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา จังหวัดสระบุรี รวม 396 คน เป็นชาย 198 คน เป็นหญิง 198 คน ผลการวิจัยพบว่า

1. บิดา มารดา และผู้ปกครองของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา จังหวัดสระบุรี ส่วนใหญ่มีรายได้รวมเฉลี่ย 3,001-6,000 บาทต่อเดือน และมีอาชีพรับจ้าง

2.นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา จังหวัดสระบุรี ใช้เวลาว่างในด้านการทำน้บ้านอยู่ในระดับมากและกิจกรรมที่นิยมมากตามลำดับ คือ ซักรีดเสื้อผ้า กวาดถูบ้าน ล้างจาน หุงหาอาหาร ส่วนช่วงเวลาว่างที่ใช้ทำงานบ้านคือ 16.00-17.00 น. ต่อจากนั้นใช้ช่วงเวลา 17.00-18.00 น. ทำกิจกรรมการเรียน การออกกำลังกายและเล่นกีฬาและงานอดิเรก ตามลำดับ

3.นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา จังหวัดสระบุรี ปฏิบัติกิจกรรมเกี่ยวกับการเรียนอยู่ในระดับน้อย นิยมมากโดยลำดับคือ ทำการบ้าน ทำรายงาน ทบทวนการบ้านที่เรียนมาแล้ว

4.การใช้เวลาว่างโดยรวมของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา จังหวัดสระบุรี ที่อยู่ในระดับน้อยมากที่สุด คือ การออกกำลังกายและเล่นกีฬา และงานอดิเรก เช่น ดูโทรทัศน์ ฟุตคย ฟังวิทยุและไม่ได้ใช้เวลาว่างในการหารายได้พิเศษแต่อย่างใด

5.เปรียบเทียบการใช้เวลาว่างระหว่างนักเรียนชายกับนักเรียนหญิงในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา จังหวัดสระบุรี มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

6.นักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 ,2 และ 3 ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา จังหวัดสระบุรี ใช้เวลาว่างในการออกกำลังกายและเล่นกีฬา หารายได้พิเศษ งานอดิเรก การเรียนไม่แตกต่างกัน แต่ใช้เวลาในด้านการช่วยงานบ้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำรณ มาลาคำ (2546 : 86) ได้ศึกษา เรื่องการใช้เวลาว่างของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในกลุ่มโรงเรียนสหวิทยาเขตวิภาวดี สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร ใช้เวลาว่างด้านงานอดิเรก ชมรายการโทรทัศน์มากที่สุด ในวันจันทร์-ศุกร์ ระหว่างเวลา 16.30-22.05 น. วันเสาร์-อาทิตย์ ระหว่างเวลา 09.00-21.30 น. รองลงมาคือ การใช้เวลาว่างด้านการท่องเที่ยว เป็นการเดินชมและซื้อของที่ห้างสรรพสินค้า ในวันจันทร์-ศุกร์ ระหว่าง 13.40-19.15น. วันเสาร์-อาทิตย์ ระหว่างเวลา 11.00-19.00 น. การใช้เวลาว่างด้านออกกำลังกายและเล่นกีฬา เล่นฟุตบอล แบดมินตัน วอลเลย์บอล บาสเกตบอล ในวันจันทร์-ศุกร์ ระหว่างเวลา 15.00-18.50 น. วันเสาร์-อาทิตย์ ระหว่างเวลา 15.00-18.05 น. และใช้เวลาว่างด้านวรรณกรรม ฟุตคยกับเพื่อน และญาติที่บ้านและโรงเรียน ในวันจันทร์-ศุกร์ ระหว่างเวลา 07.00-21.05 น. วันเสาร์-อาทิตย์ ระหว่างเวลา 06.45-21.05 น. นักเรียนชายและนักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ห้องเก่งกับห้องอ่อน ใช้เวลาว่างปฏิบัติกิจกรรมนันทนาการ ด้านการออกกำลังกายและเล่นกีฬาค่ายกัน คือ นักเรียนชายเล่นฟุตบอล นักเรียนหญิงเล่นแบดมินตัน ส่วนด้านงานอดิเรก ด้านการท่องเที่ยวและด้านวรรณกรรมโดยรวมแล้วประกอบกิจกรรมนันทนาการเหมือนกัน

พัชรา เทียมเพชร (2548 : 98) ได้ศึกษา เรื่องการศึกษาการใช้เวลาว่างของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในสถานศึกษาชั้นพื้นฐาน เขตตรวจราชการที่ 3 พบว่า

1.นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในสถานศึกษาชั้นพื้นฐาน เขตตรวจราชการที่ 3 ใช้เวลาว่างอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่าการออกกำลังกายและเล่นกีฬาเพื่อนันทนาการอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนการทำงานอดิเรกและการส่งเสริมการเรียนรู้ในระดับมาก

2.นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในสถานศึกษาชั้นพื้นฐาน เขตตรวจราชการที่ 3 ที่มีชั้นปีที่ศึกษา และสถานภาพครอบครัวของนักเรียนต่างกัน ใช้เวลาว่างไม่แตกต่างกัน

3.นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในสถานศึกษาชั้นพื้นฐาน เขตตรวจราชการที่ 3 ที่มีเพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และอาชีพของผู้ปกครองต่างกัน ใช้เวลาว่างแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สัมพรณี เสดสุบรรณ (2549 : 103) ได้ศึกษา เรื่องการใช้เวลาว่างที่เหมาะสมของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนเทพลีลา เขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร พบว่า

1.นักเรียนมีการใช้เวลาว่างที่เหมาะสม อยู่ในระดับปานกลาง

2.นักเรียนชายและหญิงมีการใช้เวลาว่างที่เหมาะสมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

3.นักเรียนที่มีระดับชั้นต่างกัน มีการใช้เวลาว่างที่เหมาะสมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

4.นักเรียนที่มีลักษณะมุงอนาคตต่างกัน มีการใช้เวลาว่างที่เหมาะสมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

5.นักเรียนที่มีรายได้ต่างกัน มีการใช้เวลาว่างที่เหมาะสมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อเปรียบเทียบรายได้ของนักเรียนเป็นรายคู่ พบว่า นักเรียนที่มีรายได้สูงและรายได้ต่ำ มีการใช้เวลาว่างที่เหมาะสมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

6.นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีการใช้เวลาว่างที่เหมาะสมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

7.นักเรียนที่มีนิสัยทางการเรียนต่างกัน มีการใช้เวลาว่างที่เหมาะสมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และเมื่อเปรียบเทียบนิสัยทางการเรียนของนักเรียนเป็นรายคู่ พบว่า นักเรียนที่มีนิสัยทางการเรียนดี และนักเรียนที่มีนิสัยทางการเรียนไม่ดี มีการใช้เวลาว่างที่เหมาะสมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักเรียนที่มีนิสัยทางการเรียนดี กับนักเรียนที่มีนิสัยทางการเรียนดีพอใช้ มีการใช้เวลาว่างที่เหมาะสมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากเอกสารดังกล่าวข้างต้น พอสรุปได้ว่า การช่วยทำให้การใช้เวลาว่างที่มีอยู่เกิดประโยชน์ได้ สามารถทำได้โดยบิดา มารดา ผู้ปกครอง ครูอาจารย์ต้องปลูกฝังการใช้เวลาว่างให้เหมาะสม ควรเน้นให้เด็กและเยาวชน รู้จักใช้เวลาว่างไปในทางสร้างสรรค์และเป็นประโยชน์ต่อตนเอง เพื่อเสริมสร้างความเชื่อมั่นในตนเอง ความมั่นคงทางอารมณ์และความสามัคคีในหมู่คณะ

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการวางแผนในการใช้เวลาว่าง

2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการวางแผนในการใช้เวลาว่าง

2.1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยด้านส่วนตัว

2.1.1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับระดับชั้นที่ศึกษา

โจนส์ (Jones.1970:42-48) ได้ศึกษาความเปลี่ยนแปลงความรู้สึก รับผิดชอบของเด็กตามอายุ พบว่า เด็กอายุ 9-11 ปี มีความรู้สึกรับผิดชอบน้อย และมีช่วงความ รับผิดชอบไม่แตกต่างกันเลย อายุ 13 ปี ขึ้นไปจะมีความรับผิดชอบสูงขึ้นเรื่อยๆ จนถึงอายุ 16-17ปี จะคงที่ครั้งหนึ่ง

โฟรตต์ และคนอื่นๆ (สิริชัย ประทีปฉาย.2533: 170 ; อ้างอิงจาก Freud & others.1977)ได้กล่าวไว้ว่า บุคลิกภาพของบุคคลย่อมเปลี่ยนแปลงไปตามอายุหรือไปพร้อมๆกับอายุ จากเอกสารที่เกี่ยวข้องกับระดับชั้น ที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็นได้ว่าระดับชั้นที่ ต่างกัน ทำให้บุคคลมีลักษณะหรือความเอาใจใส่บางประการแตกต่างกัน เช่น เด็กโตจะมีความ รับผิดชอบ มีความขยันหมั่นเพียร มีความเอาใจใส่ด้านการเรียนมากกว่าเด็กเล็ก ดังนั้นผู้วิจัยคาดว่า ระดับชั้นน่าจะส่งผลต่อการใช้เวลาว่างที่เหมาะสม

2.1.1.2 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กู๊ด และคนอื่นๆ (Good and others. 1973 : 7) ได้ให้ความหมายของ ผลสัมฤทธิ์ (Achievement) ว่า หมายถึง ความสำเร็จ (Accomplishment) ความคล่องแคล่ว ความ ชำนาญในการใช้ทักษะ หรือการประยุกต์ใช้ความรู้ต่างๆ ส่วนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (Academic Achievement) หมายถึง ความรู้ หรือทักษะอันเกิดจากการเรียนรู้ในวิชาต่างๆ ที่ได้เรียนมาแล้ว ซึ่งได้จากผลการทดสอบของครูผู้สอน หรือผู้รับผิดชอบในการสอนหรือทั้งสองอย่างรวมกัน

ไพศาล หวังพานิช (2526 : 89) ได้ให้ความหมายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (Academic Achievement) ไว้ว่าเป็นคุณลักษณะและความสามารถของบุคคลอันเกิดจากการเรียน การสอนเป็นการเปลี่ยนพฤติกรรมและประสพการณ์การเรียนรู้ที่เกิดจากการฝึกอบรมหรือจากการ สอนการวัดผลสัมฤทธิ์จึงเป็นการตรวจสอบระดับความสามารถหรือความสัมฤทธิ์ผล (Level of Accomplishment) ของบุคคลหลังจากได้รับการฝึกอบรม

อัจฉรา สุขารมณ และอรพินท์ ชูชม (2530 : 10) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียน หมายถึง ขนาดของความสำเร็จที่ได้จากการทำงานที่ต้องอาศัยความพยายามจำนวน หนึ่ง ซึ่งอาจเป็นผลมาจากการกระทำที่ต้องอาศัยความสามารถทางร่างกายหรือสมอง ดังนั้น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจึงเป็นขนาดความสำเร็จที่ได้จากการเรียน โดยอาศัยความสามารถเฉพาะตัว ของแต่ละบุคคล ตัวที่บ่งชี้ถึงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอาจได้มาจากกระบวนการที่ไม่ต้องอาศัยการ ทดสอบ (Nontesting Procedures) เช่นจากการสังเกต หรือการตรวจการบ้าน หรืออาจอยู่ในรูปของ เกรดที่ได้จากโรงเรียน ซึ่งต้องอาศัยกรรมวิธีที่ซับซ้อน และช่วงเวลาในการประเมินอันยาวนานหรือ อีกวิธีหนึ่งอาจวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วยแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั่วไป (Published

Achievement Test) จะพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่นิยมใช้กันทั่วไป มักอยู่ในรูปของเกรดที่ได้จากโรงเรียนเนื่องจากให้ผลที่เชื่อถือได้มากกว่า อย่างน้อยก่อนการประเมินผลการเรียนของนักเรียนครูจะต้องพิจารณาองค์ประกอบอื่นๆ อีกหลายๆ ด้าน จึงย่อมดีกว่าการแสดงความล้มเหลว หรือความสำเร็จทางการเรียน จากการทดสอบนักเรียนด้วยแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั่วไปๆ ไปเพียงครั้งเดียว

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจะสูงหรือต่ำไม่ได้ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบทางด้านสติปัญญาเพียงอย่างเดียวมีองค์ประกอบอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง (สฤตน์ อังกูรวิโรจน์. 2532 : 4-6) ดังต่อไปนี้

1. ความรับผิดชอบ จะเกิดขึ้นด้วยการที่บุคคลสำนึกถึงภาระหน้าที่ ว่าตนนั้นจะต้องรับผิดชอบต่อสังคม ต่อครอบครัว ต่อภาระหน้าที่ที่ตนเป็นอยู่ เป็นคุณลักษณะที่พึงปรารถนาในสังคมทั้งนี้เพราะว่า การที่บุคคลมีความรับผิดชอบย่อมจะช่วยให้การทำงานให้ประสบความสำเร็จก่อให้เกิดความก้าวหน้าในการทำงานต่างๆ เป็นพลเมืองที่มีคุณภาพและประสิทธิภาพเป้าหมายของการศึกษาต้องการให้นักเรียนมีการพัฒนาค่านิยมทางศีลธรรมและจิตใจ เพื่อให้ นักเรียนมีความรับผิดชอบ ซึ่งส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน

2. ความวิตกกังวลเกิดจากความขัดแย้งระหว่างความต้องการทางสัญชาตญาณกับความต้องการทางสังคม ความวิตกกังวลมีหลายระดับถ้ามีเพียงเล็กน้อยจะช่วยให้มีแรงจูงใจที่จะก่อให้เกิดการเรียนรู้เพิ่มขึ้นถ้ามีมากเกินไปก็จะขัดความสามารถในการเรียนรู้เพราะความวิตกกังวลทำให้เกิด ความเหนื่อยล้าและขัดขวางต่อปฏิกิริยาของร่างกาย

3. อัตมโนทัศน์ พัฒนามาจากการที่บุคคลที่มีปฏิสัมพันธ์กับกลุ่มในสังคมที่ใกล้ชิดกับบุคคลนั้น เมื่อเกิดขึ้นแล้วจะค่อยๆ พัฒนาต่อไปจนมีความคงตัวขึ้นเรื่อยๆ แต่ความสามารถเปลี่ยนแปลงไปตามประสบการณ์ เนื่องจากบุคคลที่มีประสบการณ์ใหม่ๆ เกิดขึ้นตลอดเวลา อุตมโนทัศน์จึงมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

4. สภาพของระบบโรงเรียน นักเรียนจะต้องอยู่ร่วมกันกับเพื่อนในโรงเรียน มีการทำงานหรือกิจกรรมเป็นหมู่คณะ โดยเฉพาะการศึกษาในระดับมัธยมศึกษา ซึ่งนักเรียนอยู่ในวัยรุ่น สถานภาพทางสังคมมีต่อนักเรียนจึงมีส่วนสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

5. นิสัยหรือทัศนคติทางการเรียน มีอิทธิพลโดยตรงกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หากนักเรียนมีความรู้สึกที่ดีต่อครู วิธีการสอนของครู โรงเรียนและกระบวนการเรียนการสอน ยอมรับวัตถุประสงค์และคุณค่าของการศึกษาแล้ว ย่อมก่อให้เกิดแรงจูงใจ กำลังใจอันที่จะมีความขยัน เอาใจใส่ มานะพยายามตั้งใจเรียนให้เกิดประสิทธิภาพ แต่หากว่านักเรียนมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อการเรียนแล้วย่อมเป็นเหตุให้ผู้เรียนเกิดความท้อแท้เบื่อหน่ายหมดกำลังใจเรียนซึ่งทำให้ผลการเรียนต่ำด้วย

6. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เป็นองค์ประกอบที่ผลักดันให้บุคคลต้องการความสำเร็จสูงขึ้นเป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ส่งเสริมการเรียนให้ก้าวหน้าขึ้นแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมาก

7.ความสนใจ เป็นการแสดงออกซึ่งความรู้สึกชอบพอ เป็นแรงผลักดันให้บุคคลกระทำการกิจกรรมใดๆ เพื่อความสำเร็จในการเรียน นอกจากนั้นความสนใจยังแสดงความโน้มเอียงในการที่บุคคลจะเลือกหรือทำสิ่งใดที่ตนชอบมากกว่าสิ่งอื่นๆ ความสนใจของบุคคลย่อมแตกต่างกันไปในชนิดและปริมาณและอาจจะเป็นตัวกำหนดทิศทางของความพยายามของนักเรียนที่มีความสนใจกับการเรียนย่อมมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีตามไปด้วย

8.องค์ประกอบเกี่ยวกับทางบ้าน มีความสัมพันธ์หรืออิทธิพลต่อชีวิตของเด็กตั้งแต่เล็จนโต เด็กจะเป็นคนที่สมบูรณ์เพียงใด มีบุคลิกภาพอย่างไรจะสามารถดำเนินชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุขเพียงไรมีอิทธิพลมาจากทางบ้านทั้งสิ้น ความสัมพันธ์ของสมาชิกภายในครอบครัว ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัว ความเอาใจใส่ของผู้ปกครอง ตลอดจนสภาพแวดล้อมทางบ้านในด้านที่อยู่อาศัยเป็นสิ่งที่เกี่ยวข้องกับนักเรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนทั้งสิ้น

9.กระบวนการเรียนการสอนเป็นเรื่องเกี่ยวข้องกับองค์ประกอบหลายองค์ประกอบ ได้แก่ อาจารย์ผู้สอน ผู้เรียน โปรแกรมการเรียนการสอน ตลอดจนสิ่งแวดล้อมที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอน องค์ประกอบเหล่านี้จะต้องมีความสัมพันธ์กันเป็นอย่างดี จึงจะทำให้การเรียนการสอนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะตัวผู้เรียนเองเป็นองค์ประกอบที่สำคัญอย่างยิ่ง เพราะการเรียนการสอนไม่ว่าระดับใดก็ตามจะดำเนินไปได้ด้วยดีและมีประสิทธิภาพก็ต่อเมื่อครูอาจารย์ได้รู้จักและเข้าใจธรรมชาติของผู้เรียนเป็นอย่างดี

จากความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ที่กล่าวมาพอสรุปได้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหมายถึง ความรู้ความสามารถที่ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้วิชานั้นๆ แล้วเกิดผลสำเร็จขึ้น ซึ่งจะทราบว่ามีปริมาณมากน้อยเพียงใด โดยพิจารณาได้จากคะแนนผลสอบแบบทดสอบ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และมักอยู่ในรูปของเกรดที่ได้จากโรงเรียน หรือได้จากการสังเกตพฤติกรรมและความสำเร็จด้านอื่นๆ

2.1.1.3 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับมโนภาพแห่งตน

เฟลเดอร์ (พรณี (ชูทัย) เจนจิต. 2533 : 182 ; อ้างอิงจาก Felker .1974) กล่าวว่า มโนภาพแห่งตน หมายถึง ภาพรวมทั้งหมดที่บุคคลมีต่อตนเอง เป็นการรับรู้เป็นความเชื่อและเจตคติที่บุคคลมีต่อตนเอง มีลักษณะเฉพาะตัว

คุก (Cook. 1975 : 37) กล่าวว่า มโนภาพแห่งตน หมายถึง ความนึกคิดและเจตคติที่บุคคลมีต่อตนเองทั้งทางร่างกาย ศีลธรรม ความเชื่อทางศาสนา วัฒนธรรม สังคม

เบิร์น (Burn. 1979 : 352) กล่าวว่า มโนภาพแห่งตน หมายถึง เจตคติส่วนบุคคลอันเกิดจากกระบวนการทางจิตวิทยา และสังคมวิทยาของแต่ละบุคคล

สจวต และซันดีน (Sjuart and Sundeen. 1983 : 243) กล่าวว่า มโนภาพแห่งตน หมายถึง ความคิดความเชื่อถือที่เกี่ยวกับตนเองของบุคคล ซึ่งจะมีอิทธิพลต่อการสร้างความสัมพันธ์กับผู้อื่น

ดำรง ศิริเจริญ (2524 : 20) ได้สรุปความหมายของมโนภาพแห่งตนไว้ว่าเป็นความรู้สึกที่บุคคลมีต่อตนเองในด้านต่างๆ รวมทั้งความรู้สึกเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ของตนเองและความรู้สึกเกี่ยวกับลักษณะและคุณสมบัติของตนเอง

ทศนา แคมมณี (2526 : 64) ได้ให้ความหมายของมโนภาพแห่งตน สรุปได้ว่า หมายถึง ความรู้สึกและความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง อันเป็นผลมาจากการรับรู้ของตนที่มีต่อตนเอง เช่น การรับรู้ว่าเป็นคนเช่นไร มีความสามารถอะไร มีปัญหาหรือปมด้อยอะไร เป็นต้น ความเชื่อ ความรู้สึกหรือความคิดเห็นต่างๆ ที่รวมกันเข้านี้จะเป็นเครื่องบ่งชี้หรือเป็นตัวกำหนดพฤติกรรมของบุคคลนั้น

ผ่องศรี อิมสอน (2530 : 15) ได้สรุปความหมายของมโนภาพแห่งตนว่า หมายถึง ความรู้สึกนึกคิดและการรับรู้ของตนเองเกี่ยวกับตนเองว่าเป็นอย่างไรในด้านสุขภาพร่างกาย นิสัย อารมณ์และความรู้สึก เจตคติ ค่านิยม ตลอดจนความสัมพันธ์กับบุคคลอื่นในสังคม ด้านการศึกษาและอาชีพตามความเป็นจริงในปัจจุบันและตามความคาดคิดเอาไว้ในอนาคต

โรมี (सानิต รัตตัญญู.2533 : 24 ; อ้างอิงมาจาก Raimy.1948) เป็นคนแรกที่ได้ให้ความหมายของมโนภาพแห่งตน เขากล่าวว่ามโนภาพแห่งตนเป็นการรับรู้สิ่งต่างๆ ซึ่งถูกจัดให้เป็นระบบมากหรือน้อย เป็นผลมาจากการสังเกตเองทั้งในอดีตและปัจจุบัน มโนภาพแห่งตนเปรียบเสมือนแผนที่ที่บุคคลแต่ละคนใช้พิจารณาเพื่อเข้าใจตนเอง

รัตนา ไกรสีหนาท (2534 : 19) ได้สรุปความหมายมโนภาพแห่งตนไว้ว่าเป็นความรู้ ความเข้าใจ ความรู้สึกนึกคิด เจตคติที่บุคคลมีต่อตนเองในทุกๆ ด้านทั้งในด้านดีและไม่ดี ซึ่งเป็นผลมาจากการเรียนรู้จากประสบการณ์ที่ตนได้มีความสัมพันธ์กับสังคมและสิ่งแวดล้อม ทำให้บุคคลเข้าใจตนเอง ซึ่งมีผลต่อการแสดงพฤติกรรมของบุคคล

สมศรี จัตรวัฒนา (2534 : 13) ได้สรุปความหมายของมโนภาพแห่งตนไว้ว่า มโนภาพแห่งตน หมายถึง ความคิดเห็นของบุคคลที่มีต่อตนเองในด้านร่างกาย และจิตใจ ทั้งในทางดีและไม่ดี ซึ่งเป็นผลมาจากการเรียนรู้จากประสบการณ์ต่างๆ ที่ตนได้มีความสัมพันธ์กับสังคมและสิ่งแวดล้อม มโนภาพแห่งตนไม่ใช่ตนเพราะบุคคลอาจมีความคิดเห็นเกี่ยวกับตนได้ไม่ตรงกับที่ตนเองเป็นจริงก็ได้

มยุรี สิงห์โทธราช (2536 : 11) ได้สรุปความหมายของมโนภาพแห่งตนไว้ว่า มโนภาพแห่งตน หมายถึง การรับรู้และความเข้าใจที่บุคคลมีต่อตนเอง ทั้งทางด้านสุขภาพร่างกาย ทางด้านลักษณะนิสัยของตนเอง ซึ่งอาจจะเป็นการรับรู้ทั้งทางดีและไม่ดี ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับการเรียนรู้หรือประสบการณ์ที่เขาได้มีความสัมพันธ์กับบุคคลอื่นหรือสภาพแวดล้อม ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน และอาจคาดคิดเอาไว้ถึงอนาคต

ลักขณา สริวัฒน์ (2544 : 134-135) ได้สรุปความหมายของมโนภาพแห่งตนไว้ว่ามโนภาพแห่งตน หมายถึง ความคิดเห็น ความรู้สึก เจตคติที่บุคคลมีต่อตนเอง ซึ่งพัฒนามาจากปฏิสัมพันธ์ระหว่างอินทรีย์กับสิ่งแวดล้อม จะเปลี่ยนแปลงโดยอาศัยวุฒิภาวะและการเรียนรู้

อันเกิดจากประสบการณ์ที่บุคคลตอบสนองความต้องการนั้นเอง ทำให้บุคคลก็ต้องประเมินผลการกระทำของตนเอง เปรียบเทียบกับคนอื่น ๆ ทำให้เกิดมโนภาพแห่งตนหรืออัตมโนคติขึ้น

2.1.2 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยด้านครอบครัว

2.1.2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสนับสนุนการเรียนรู้ของผู้ปกครอง

เชื้อ สาริมาน (2524: 21) กล่าวถึงการส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้ปกครองไว้ว่า “ผู้ปกครองควรจัดให้นักเรียนได้มีเวลาดูหนังสือ ทำการบ้าน เตรียมอุปกรณ์ มีอุปกรณ์การเรียนครบ ให้เดินทางไปเรียนได้ทันเวลา ใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ ให้งานว่างในการเรียน”

ธีระ ชัยยุทธบรรยง (2526: 68-69) ได้กล่าวถึงบทบาทของพ่อแม่ผู้ปกครองในการส่งเสริมการเรียนรู้ไว้ดังนี้

1. พ่อแม่ ผู้ปกครองจะต้องให้ความรัก ความเอาใจใส่ สนใจ ในการเรียน และเข้าใจนักเรียนอย่างเพียงพอ
2. พ่อแม่ ผู้ปกครองควรเลือกรายการในการดูโทรทัศน์ และภาพยนตร์ที่เหมาะสมกับนักเรียน และแบ่งเวลาในการดูโทรทัศน์ให้เป็นสัดส่วน
3. หาโอกาสพานักเรียนไปพักผ่อน และให้มีโอกาสพบเห็นสิ่งแปลก ๆ ใหม่ ๆ ซึ่งนอกจากเป็นการพักผ่อนแล้ว ยังเป็นการไปทัศนศึกษาอีกด้วย
4. พ่อแม่ ผู้ปกครองควรจัดหาหนังสือที่มีประโยชน์เหมาะสมสำหรับวัยของนักเรียนให้นักเรียนได้อ่าน

วัลนิกา ฉลากบาง (2535: 33-34) ได้กล่าวถึงหน้าที่ของพ่อแม่ในการส่งเสริมพัฒนาการทางสติปัญญาของลูกไว้ดังนี้

1. ส่งเสริมพัฒนาการทางกาย เพราะพัฒนาการทางกายเป็นพื้นฐานของพัฒนาการในทุกด้าน
2. ตอบสนองความต้องการทางจิตใจของลูก เพราะเมื่อใจเป็นสุขแล้วจะสามารถเรียนรู้และจดจำสิ่งต่าง ๆ ได้ดีขึ้น
3. จัดหาหนังสือ อุปกรณ์ที่เพิ่มพูนความสามารถในการสื่อสารและการใช้ภาษาของลูก
4. จูงใจและเป็นตัวอย่างที่ดีของลูกในเรื่องการเขียนการอ่าน จัดหาหนังสือที่ลูกชอบและสนใจ
5. พยายามศึกษาและทำความเข้าใจความสามารถของลูกไม่ตั้งความคาดหวังการเรียนรู้ของลูกสูงเกินไป สอดแทรกความรู้ทักษะทางภาษา และการคำนวณขณะทำกิจกรรมกับลูก
6. เลือกรายการในการดูโทรทัศน์และภาพยนตร์ที่เหมาะสมกับนักเรียนและแบ่งเวลาให้เป็นสัดส่วน
7. มีทัศนคติที่ดีต่อครูและโรงเรียน เพื่อให้ลูกมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียน

ประกายทิพย์ พิชัย (2539: 7-8) กล่าวว่า การสนับสนุนของผู้ปกครองด้านการเรียน หมายถึง พฤติกรรมที่บิดามารดา หรือผู้ปกครองปฏิบัติต่อบุตรในด้านการเรียน ได้แก่ การเอาใจใส่ต่อการเรียนด้านการเรียนของบุตร ให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมทางการเรียนที่โรงเรียน จัดขึ้น ไว้ว่างใจในการทำกิจกรรมของบุตรกับเพื่อน ให้คำปรึกษาแนะนำเกี่ยวกับการเรียน การให้กำลังใจของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง เพื่อกระตุ้นให้บุตรประสบความสำเร็จทางการเรียน ให้ความรักห่วงใยใกล้ชิดต่อบุตร และความคาดหวังของบิดามารดาหรือผู้ปกครองในด้านการเรียนของบุตร โดยบิดามารดาหรือผู้ปกครองพยายามส่งเสริมสนับสนุน คาดหวังในมาตรฐานการเรียนแก่บุตร เพื่อต้องการให้บุตรประสบผลสำเร็จในการเรียนตามที่บิดามารดาหรือผู้ปกครองมุ่งหวังจัดไว้

จากการศึกษาความสัมพันธ์ผลในการเรียนรู้นักเรียน โดยมหาวิทยาลัย จอห์นฮอปคินส์ (สุรางค์ โค้วตระกูล. 2537: 129-131) พบว่า ผู้ปกครองมีบทบาทสำคัญมาก ผู้ปกครองที่เอาใจใส่ในการทำการบ้านของนักเรียน และสนับสนุนกิจกรรมต่างๆ ของนักเรียนในโรงเรียน ฉะนั้น การทำงานร่วมกับผู้ปกครองเพื่อส่งเสริมแรงจูงใจในการเรียนรู้นักเรียนจึงสำคัญมาก ควรจะใช้วิธีต่อไปนี้

1. ส่งเสริมให้ผู้ปกครองมาพบ และแจ้งให้ผู้ปกครองทราบถึงความก้าวหน้าทางการเรียนของนักเรียน ขอความร่วมมือจากผู้ปกครองให้ช่วยส่งเสริมแรงจูงใจในการเรียนรู้นักเรียน

2. วางแผนร่วมกับผู้ปกครองเกี่ยวกับการใช้เวลาของนักเรียนเวลาอยู่บ้าน เป็นต้นว่า การใช้เวลาดูโทรทัศน์ การเล่นเกม การทำการบ้าน เพื่อช่วยให้นักเรียนใช้เวลาที่อยู่บ้านให้เป็นประโยชน์

3. ขอความร่วมมือจากผู้ปกครองเกี่ยวกับการทำงานของนักเรียน ให้ผู้ปกครองช่วยว่านักเรียนจะต้องทำการบ้านให้เสร็จ ในกรณีที่นักเรียนทำไม่ได้เพราะไม่เข้าใจก็ควรจะช่วยอธิบายหรือหาครูมาสอนพิเศษ เพื่อนักเรียนจะได้ไม่เรียนล้าหลังเพื่อนหรือขาดความสนใจ

4. ในกรณีที่ผู้ปกครองจะต้องให้นักเรียนช่วยทำงานบ้านควรควรอธิบายให้ผู้ปกครองได้ทราบถึงความจำเป็นที่นักเรียนจะต้องมีเวลาทำการบ้าน

5. สนับสนุนให้ผู้ปกครองร่วมในกิจกรรมของโรงเรียน

จากเอกสารข้างต้นสรุปได้ว่า พ่อแม่ผู้ปกครองอาจช่วยส่งเสริมการเรียนการสอนเมื่อนักเรียนอยู่บ้านได้โดยการจัดสภาพแวดล้อมและสภาพการณ์ทางบ้านที่ส่งเสริมการเรียนรู้ให้นักเรียนได้รับความรู้และประสบการณ์เพิ่มเติม เอาใจใส่ในการเรียนและจัดหาวัสดุอุปกรณ์ สื่อการเรียนการสอนอันเป็นประโยชน์ต่อการเรียนและการใช้เวลาว่างของนักเรียน

2.1.2.2 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความคาดหวังของผู้ปกครอง

ประชัย เปี่ยมสมบูรณ์ (2525 : 70-71) กล่าวว่า นับตั้งแต่วัยแรกเริ่มของชีวิตจวบจนเข้าสู่วัยเด็กเล็ก วัยรุ่นและวัยหนุ่มสาว บิดามารดาย่อมมีบทบาทและอิทธิพลไม่น้อยที่จะกำหนดแนวทางชีวิตกับบุตร ธิดา ทั้งทางตรงและทางอ้อม โดยปกติบิดามารดาทุกคนย่อมปรารถนาที่จะเห็นบุตร ธิดาของตนประสบความสำเร็จความก้าวหน้าในชีวิตอนาคต แต่อย่างไรก็ตาม วิธีการของบิดา

มารดาแต่ละคู่ก็จะแตกต่างกัน บิดามารดาที่เป็นพรหมของบุตร ย่อมตระหนักว่า บุตรธิดาไม่ใช่เครื่องปั้นดินเผาที่จะปั้นได้ตามใจผู้ปั้นตลอดเวลา แต่บุตรธิดาเป็นบุคคลที่มีบุคลิกภาพ ทัศนคติและความถนัดของตนเอง บิดามารดาจึงควรอยู่ในฐานะผู้ป้อนข้อมูลและแนวทางการดำเนินชีวิตแก่บุตรธิดา ไม่ใช่ผู้บังคับการชีวิต การตัดสินใจ ยิ่งเมื่อบุตรธิดาเจริญเติบโตมากขึ้น จึงควรเป็นเรื่องที่บุตรธิดาจะต้องตัดสินใจโดยมีบิดามารดาเสมือนที่ปรึกษา ในบางครอบครัวบุตรธิดาไม่โชคดีดังเช่นที่กล่าวตรงกันข้ามบิดามารดาบางรายปราศจากความเข้าใจในบุตรธิดา มักใช้วิธีการกำหนดและบีบบังคับให้บุตรธิดาเลือกวิถีชีวิตและวิชาชีพที่ตนมุ่งหวัง ทำให้เด็กเกิดความกดดัน อาจเกิดความคับข้องใจและความขัดแย้งภายในจิตใจอย่างรุนแรง ทำให้มีผลกระทบกระเทือนต่อการพัฒนาบุคลิกภาพ และทำให้ขาดความเชื่อมั่นในตนเองรวมทั้งขาดกำลังใจในการที่จะตัดสินใจแก้ปัญหาชีวิตในอนาคต

นราทร ศรประสิทธิ์ (2529 : 24) กล่าวว่า ความต้องการหรือความมุ่งหวังในชีวิตทั้งของตัววัยรุ่นเอง และที่บิดามารดามีต่อตัวเขา อาจจะนำมาซึ่งความวิตกกังวลทางจิตใจให้เกิดขึ้นกับตัวเขาเองได้ และถ้าความต้องการหรือมุ่งหวังนั้นมีความขัดแย้งกัน จนอาจเป็นความขัดแย้งทางอารมณ์อย่างรุนแรงประกอบกับโดยสภาพธรรมชาติของความต้องการของบุคคลนั้น เมื่อเกิดสภาวะความต้องการขึ้นความวิตกกังวล ความกดดันก็จะมีอยู่แล้ว ซึ่งจะทำให้บุคคลนั้นๆ จำเป็นต้องหาทางเพื่อที่จะตอบสนองต่อความต้องการหรือความคาดหวังนั้นๆ ในชีวิตของคนเพื่อที่จะกลับสู่สภาวะความสมดุลทั้งทางร่างกายและจิตใจและในปัจจุบันวัยรุ่นจำเป็นต้องมีการแข่งขันกันในด้านต่างๆ มากมายเกี่ยวกับอนาคตของตนเองทั้งด้านการศึกษา การเลือกที่จะประกอบอาชีพ การแข่งขันหางานทำและการก้าวเข้าสู่ฐานะของความเป็นผู้ใหญ่ ทำให้การพึ่งพาตนเอง การตอบสนองต่อความมุ่งหวังในชีวิตจะต้องมากขึ้น ดังนั้นความคาดหวังของผู้ปกครองจึงเป็นสถานการณ์หนึ่งที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กับความวิตกกังวลที่เกิดขึ้นกับวัยรุ่นในปัจจุบัน

พรณี ชูทัย เชนจิต (2538:597-605) กล่าวว่า เด็กที่เข้าโรงเรียนด้วยความคาดหวังว่าจะต้องเป็นผู้ที่ประสบความสำเร็จ มีความสุข มักจะเป็นผู้ออสางาน มีความรับผิดชอบ ซึ่งความคาดหวังของเขาสอดคล้องกับความรู้สึกนึกคิดที่ดีที่มีต่อตนเอง ซึ่งจะช่วยให้เขาประสบความสำเร็จในด้านการเรียนและสังคม

2.1.2.3 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครอง

ดวงเดือน พันธุมนาวิน และเพ็ญแข ประจันปัจฉิก (ดวงเดือน พันธุมนาวิน และเพ็ญแข ประจันปัจฉิก. 2520:19; อ้างอิงจาก Kay. 1975) ได้ให้ความสำคัญอย่างยิ่งเกี่ยวกับฐานะทางเศรษฐกิจ และสังคมของครอบครัว โดยเห็นว่า ฐานะทางเศรษฐกิจจะเป็นตัวเพิ่มลดความเร็วของพัฒนาการทางบุคลิกภาพทางจริยธรรมของบุคคลได้ และนักสังคมวิทยา พบว่า บุคคลที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำและปานกลางมีค่านิยมเกี่ยวกับความซื่อสัตย์แตกต่างกัน เช่น การเก็บของตกได้แล้วคืนให้เจ้าของนั้นเป็นความดีควรสรรเสริญในสังคมของบุคคลฐานะปานกลางผลสูงแต่เป็นสิ่งโง่เขลาและไม่ควรทำอย่างยิ่งในสังคมคนระดับต่ำ

พนทิพา อุทัยสุข (2525: 201-202) ได้แบ่งสภาพเศรษฐกิจของครอบครัวที่มีผลต่อพฤติกรรมของเด็กดังนี้

1. ครอบครัวที่มีฐานะยากจน ความรู้สึกของพ่อแม่มีส่วนสำคัญมากต่อพฤติกรรมของเด็ก การมีฐานะยากจนแต่ถ้าพ่อแม่มีความขยันหมั่นเพียร พอใจในความเป็นอยู่มีความหวังจากความพยายามของตนเองก็จะเป็นสิ่งที่ดี ทำให้เด็กมีความภาคภูมิใจในพ่อแม่ของตนเองมีความมานะอดทน และสามารถจะยืนหยัดอยู่ได้โดยไม่อายใคร และในทางตรงกันข้ามถ้าพ่อแม่เห็นว่าการมีฐานะยากจนนี้เป็นการต่ำต้อย โทษโชคชะตา และท้อถอยแล้ว เด็กมักจะเป็นคนไม่จริงจัง รู้สึก อับอายเพื่อนฝูง และเมื่อโตขึ้นก็หวังให้ราชรถมาเกยแทนที่จะพยายามหางานทำด้วยปัญหาและความสุจริต

2. ครอบครัวที่มีฐานะปานกลาง ครอบครัวที่พ่อแม่พอใช้จะเป็นครอบครัวที่มีความอบอุ่นไม่มีความรู้สึกกดดัน การใช้ชีวิตง่าย ๆ ทำให้เด็กไม่มีการฟุ้งเฟ้อ ถ้ามีการอบรมดี เด็กมักจะเป็นคนมีเหตุผล เข้าใจชีวิต มีความสุขและมักจะเป็นผู้ที่เข้ากับคนได้ทุกระดับ ในทางตรงกันข้าม ถ้าพ่อแม่รู้สึกว่าตนเองอยากได้นั่นได้นี้ให้เหมือนผู้ร่ำรวยอยู่เสมอแล้ว ครอบครัวมักจะมี ความขัดแย้งมีความรู้สึกไม่สบายใจกับทุก ๆ ฝ่าย เด็กจะขาดความอบอุ่นและการที่ครอบครัวมีความขัดแย้งมากการอบรมเลี้ยงดูมักจะถูกปล่อยไปด้วย เด็กจะมีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ตามไปด้วย

3. ครอบครัวที่มีฐานะร่ำรวย เด็กที่อยู่ในครอบครัวที่ร่ำรวยนี้มักจะได้รับ การตามใจมาก ไม่เห็นคุณค่าของเงิน ไม่มีความกดดัน แต่ทั้งนี้ต้องขึ้นอยู่กับความสัมพันธ์ของบุคคลในครอบครัวและการอบรมเลี้ยงดูด้วย ถ้าพ่อแม่ให้ความอบอุ่นเต็มที่ ให้การอบรมดูแลถูกต้อง ไม่ตามใจเด็กมากเกินไป เด็กมักจะได้เปรียบเทียบกับมาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจด้อยกว่า แต่ถ้าพ่อแม่ไม่เอาใจใส่ดูแลปล่อยให้เด็กเอาแต่ใจจะเป็นผลเสียอย่างมาก ทำให้เด็กเป็นคนดูถูกคน เอาแต่ใจตัว อารมณ์แปรปรวน ไม่มีเหตุผลและอาจถึงกับเข้ากับใครไม่ได้เลย ครอบครัวที่ร่ำรวยมีแนวโน้มที่พ่อแม่มักจะละเลยที่จะอบรมสั่งสอนให้เด็กรู้จักโลกแห่งความเป็นจริงและมักจะเอาใจเด็ก ในทางที่ผิดด้วย

โสภา ชูพิชัยกุล (2529: 108) กล่าวว่า สาเหตุที่ฐานะทางเศรษฐกิจมีส่วนที่ เกี่ยวข้องกับสุขภาพจิตนั้น อาจเป็นเพราะถ้าฐานะทางเศรษฐกิจดีเยี่ยม หมายถึงการมีความรู้สึก มั่นคงในตัวเอง จึงทำให้ความกดดันน้อย บุคคลไม่ต้องทนทุกข์อยู่กับภาวะตึงเครียด หรือมีข้อ ขัดแย้งในใจมากมายนัก

จากเอกสารที่เกี่ยวข้องกับฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว ที่กล่าวมา ข้างต้น สรุปได้ว่า ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว หมายถึง สถานะทางการเงินของครอบครัวนั้นๆ ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว ที่แตกต่างกันได้บ่งบอกถึงลักษณะนิสัยบางประการของแต่ละ บุคคลได้ ได้แก่เด็กที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสูงมีแนวโน้มมีลักษณะเป็นผู้มีความ ซื่อสัตย์ ความรับผิดชอบหรือมีความมั่นคงทางอารมณ์สูงกว่าเด็กที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะทาง เศรษฐกิจต่ำ

2.1.3 ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมในโรงเรียน

2.1.3.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเลียนแบบ

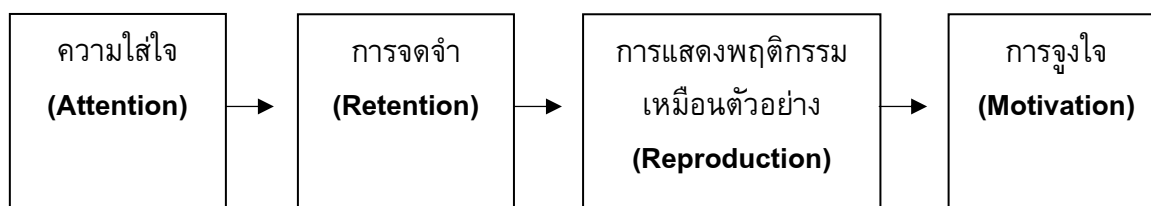
ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม(Social Learning)ของแบนดูรา (Bandura.1977 :10-29) ซึ่งอธิบายแนวคิดที่สำคัญในการเรียนรู้ทางสังคมดังนี้ พฤติกรรมของบุคคลเกิดจากการปะทะสัมพันธ์ระหว่างบุคคล และสิ่งแวดล้อม ผู้เรียนจะเลียนแบบตัวแบบ การเลียนแบบนี้เป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องโดยอาศัยการสังเกตพฤติกรรมของตัวแบบ รวมถึงการสังเกตการตอบสนองและปฏิกิริยาต่างๆของตัวแบบ สภาพแวดล้อมของตัวแบบ ความน่าเชื่อถือของตัวแบบ ความมีชื่อเสียงของตัวแบบ ผลกระทบที่เกิดขึ้นจากการกระทำของตัวแบบ คำบอกเล่าเกี่ยวกับความเชื่อของตัวแบบ ฯลฯ ผลจากการสังเกตจะทำให้ผู้สังเกตสามารถเลียนแบบพฤติกรรมของตัวแบบหรือแสดงพฤติกรรมใหม่ได้ ทำให้ไม่ต้องลองผิดลองถูก พฤติกรรมทุกอย่างของมนุษย์เป็นผลมาจากการเรียนรู้ความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งต่างๆ เช่น ความสัมพันธ์ระหว่างเหตุการณ์พฤติกรรมกับผลที่เกิดขึ้น ความรู้ที่มนุษย์ก็เกิดความคาดหวังเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตามมาได้ ทำให้เกิดความดีใจ ความวิตกกังวล ความกลัวขึ้นล่วงหน้า ความคาดหวังนี้ทำให้มนุษย์ตัดสินใจทำพฤติกรรมหนึ่งเกิดผลตามที่ตนปรารถนา

แบนดูรา (พาสนา จุลรัตน์. 2548 : 165 ; อ้างอิงจาก Bandura.1986) อธิบายถึงการเรียนรู้ว่า บุคคลสามารถเรียนรู้พฤติกรรมใหม่ๆมากมาย โดยจากการสังเกตจากพฤติกรรมหรือการกระทำของบุคคลอื่นที่ตนได้มีโอกาสปฏิสัมพันธ์ด้วย เช่น พ่อแม่ ญาติพี่น้อง เพื่อน ครูหรือบุคคลทั่วไปในสังคม ดังที่ดวงกมล เวชบรรยงรัตน์ (2531 : 556-559) ได้กล่าวไว้ว่า การทำตัวเป็นแบบอย่างเป็นบทบาทของครอบครัวที่มีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับการส่งเสริมพัฒนาการของเด็ก พ่อแม่และสมาชิกคนอื่นๆในครอบครัวทุกคนจึงควรตระหนักตลอดเวลาว่าเด็กกำลังมองดูและเลียนแบบ ถ้าต้องการให้เด็กมีพฤติกรรมอย่างไร ก็รีบทำตัวเป็นตัวอย่างก่อน ก็จะได้พฤติกรรมเช่นนั้นจากเด็ก

แบนดูรา (พาสนา จุลรัตน์.2548 :167; อ้างอิงจาก Bandura.1968) ได้อธิบายกระบวนการสำคัญในการเรียนรู้โดยการสังเกตจากตัวแบบว่ามี 4 กระบวนการคือ

1. กระบวนการใส่ใจ
2. กระบวนการจดจำ
3. กระบวนการแสดงพฤติกรรมเหมือนตัวแบบ
4. กระบวนการภูมิใจ

ดังแสดงในแผนผังข้างล่างนี้ ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้



ภาพประกอบ 1 แสดงกระบวนการเรียนรู้โดยการสังเกต

ซึ่งจะได้แสดงรายละเอียดของแต่ละขั้น ดังต่อไปนี้

1. กระบวนการใส่ใจ (Attentional Process) ความใส่ใจของผู้เรียนเป็นสิ่งสำคัญ บุคคลจะไม่สามารถเลียนแบบจากการสังเกตได้ถ้าขาดความใส่ใจที่เกี่ยวข้องกับลักษณะของตัวแบบและกิจกรรมของตัวแบบ เพราะจะทำให้ไม่มีแบบแผนในการเลียนแบบตัวแบบนั้น ดังนั้น การเรียนรู้นี้ ความใส่ใจจึงเป็นสิ่งแรกๆ ที่ผู้เรียนจะต้องมี มิฉะนั้นแล้วการเรียนรู้โดยการสังเกตหรือเลียนแบบก็จะไม่เกิดขึ้น

2. กระบวนการจดจำ (Retention Process) การที่ผู้เรียนหรือผู้สังเกตสามารถที่จะเลียนแบบหรือแสดงพฤติกรรมเหมือนตัวแบบได้ก็เป็นเพราะผู้เรียนบันทึกสิ่งที่ตนสังเกตจากตัวแบบไว้ในความจำระยะยาว แบบดูราพบว่า ผู้สังเกตสามารถอธิบายพฤติกรรม หรือการกระทำของตัวแบบด้วยคำพูด หรือสามารถมีภาพสิ่งที่ตนสังเกตไว้ในใจ จะเป็นผู้ที่สามารถจดจำสิ่งที่เรียนรู้โดยการสังเกตได้ดีกว่าผู้ที่เพียงแต่ดูเฉย ๆ หรือทำงานอื่นในขณะที่สังเกตตัวแบบไปด้วยสรุปแล้วผู้สังเกตหรือผู้เรียนที่สามารถระลึกถึงสิ่งที่สังเกตได้ในรูปรหัสภาพในจินตนาการ (Imaginal Code) และรูปรหัสภาษา (Verbal Code) จะเป็นผู้ที่สามารถแสดงพฤติกรรมเลียนแบบจากตัวแบบได้แม้ว่าเวลาจะผ่านไปนาน ๆ

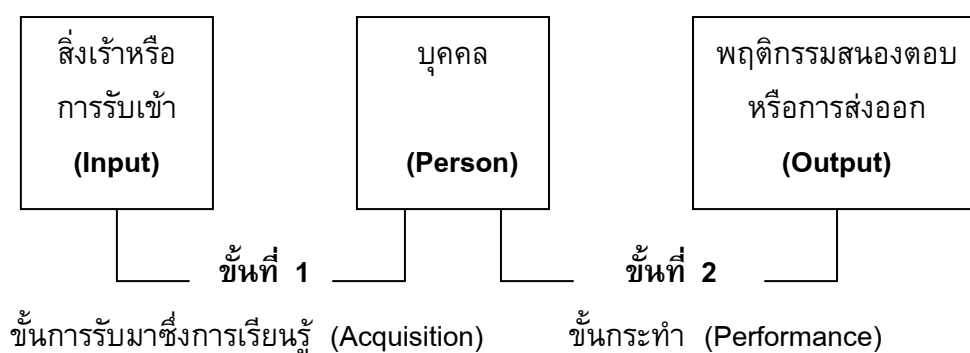
3. กระบวนการแสดงพฤติกรรมเหมือนตัวแบบ (Reproduction Process) กระบวนการแสดงพฤติกรรมเหมือนตัวแบบเป็นกระบวนการที่ผู้เรียนแปรรหัสภาพในจินตนาการ (Imaginal Code) หรือรหัสภาษา (Verbal Code) ที่ได้บันทึกไว้ในสมองส่วนความจำระยะยาวมาเป็นพฤติกรรม โดยผู้สังเกตแสดงการกระทำให้เหมือนกับพฤติกรรมของตัวแบบที่จดจำไว้ ผู้สังเกตอาจจะกระทำได้ใกล้เคียงกับตัวแบบ เหมือนกับตัวแบบหรือทำได้ดีกว่าตัวแบบก็ได้ ซึ่งต้องอาศัยกระบวนการทางความคิดในการเปรียบเทียบการกระทำของตนเองกับตัวแบบที่เคยสังเกตมา สิ่งที่เป็นในกระบวนการขั้นนี้คือเมื่อผู้สังเกตแสดงพฤติกรรมไปแล้ว ต้องได้รับข้อมูลย้อนกลับในการกระทำของตน แบบดูราได้ให้คำแนะนำแก่ผู้ที่มีหน้าที่เป็นตัวแบบ เช่น พ่อแม่ หรือครูว่าควรให้ข้อมูลย้อนกลับที่สามารถตรวจสอบแก้ไขได้ (Correcting Feedback) เพราะข้อมูลนี้จะช่วยให้ผู้เรียนหรือผู้สังเกตมีโอกาสทบทวนว่าการแสดงพฤติกรรมของตัวแบบมีอะไรบ้างหรือพยายามแก้ไขให้ถูกต้อง

4. กระบวนการจูงใจ (Motivation Process) เมื่อบุคคลเกิดการเรียนรู้จากการสังเกตแล้ว บุคคลจะแสดงพฤติกรรมออกมาหรือไม่ขึ้นอยู่กับปัจจัยการจูงใจ กล่าวคือเมื่อผู้สังเกตคาดหวังว่าการลอกเลียนแบบจะนำประโยชน์มาให้ เช่น การได้รับแรงเสริม หรือรางวัล หรือสิ่งที่มีคุณค่าที่สังคมยอมรับเหมือนกับตัวแบบ ได้รับภายหลังการแสดงพฤติกรรมหนึ่งแล้วก็ยอมจูงใจให้

ผู้สังเกตมีความใส่ใจ จดจำและพยายามแสดงพฤติกรรมให้เหมือนกับตัวแบบให้มากขึ้น ส่วนการลงโทษ ความเดือนร้อน หรือความไม่พึงพอใจที่ตัวแบบได้รับภายหลังการแสดงพฤติกรรมใด ผู้สังเกตก็จะพยายามหลีกเลี่ยง หรือหลีกเลี่ยงการแสดงพฤติกรรมนั้น

แบนดูรา (สูราจ์ โค้วตระกูล. 2544 : 239) กล่าวว่า การเรียนรู้ทางสังคมด้วยการรู้คิดจากการเรียนแบบมี 2 ขั้น คือ ขั้นแรกเป็นขั้นการรับมาซึ่งการเรียนรู้ (Acquisition) ทำให้สามารถแสดงพฤติกรรมได้ ขั้นที่ 2 เรียกว่าขั้นกระทำ (Performance) ซึ่งอาจจะกระทำหรือไม่กระทำก็ได้ การเรียนรู้ที่แบ่งออกเป็น 2 ขั้นอาจแสดงด้วยแผนผัง (Figure) ดังต่อไปนี้

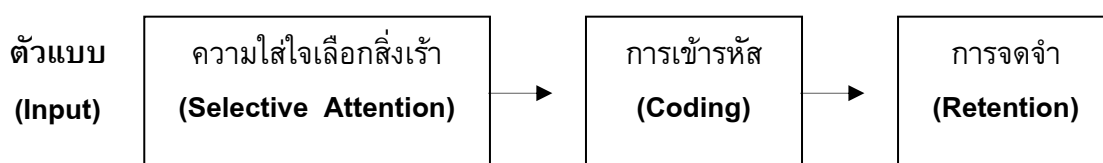
แผนผังที่ 1 ขั้นของการเรียนรู้โดยการเลียนแบบ



ภาพประกอบ 2 แสดงขั้นของการเรียนรู้โดยการเลียนแบบ

ขั้นการรับมาซึ่งการเรียนรู้ ประกอบด้วยส่วนประกอบที่สำคัญเป็นลำดับ 3 ลำดับ ดังแสดงในแผนผังที่ 2

แผนผังที่ 2 ส่วนประกอบของการเรียนรู้ขั้นการรับมาซึ่งการเรียนรู้



ภาพประกอบ 3 แสดงส่วนประกอบของการเรียนรู้ขั้นการรับมาซึ่งการเรียนรู้

จากแผนผังจะเห็นว่า ส่วนประกอบทั้ง 3 อย่างของการรับมาซึ่งการเรียนรู้เป็นกระบวนการทางพุทธิปัญญา (Cognitive Processes) ความใส่ใจที่เลือกสิ่งเร้ามีบทบาทสำคัญในการเลือกตัวแบบ สำหรับขั้นการกระทำ (Performance) นั้นขึ้นอยู่กับผู้เรียน เช่น ความสามารถทางด้านร่างกาย ทักษะต่างๆ รวมทั้งความคาดหวังที่จะได้รับแรงเสริมซึ่งเป็นแรงจูงใจ

สวนา พรพัฒน์กุล (2525 : 2-7) กล่าวว่า บุคคลที่เด็กจะเลียนแบบนั้นจะเริ่มต้นจากบุคคลที่เด็กใกล้ชิดที่สุดแล้วค่อยๆ ห่างออกไปจากตัวเด็กตามพัฒนาการทางสังคมของเขา ซึ่งสามารถแบ่งออกได้ดังนี้

1.เลียนแบบจากพ่อแม่และครู ในช่วงที่เด็กเริ่มเลียนแบบได้นั้น เด็กจะเลียนแบบบุคคลที่ใกล้ชิดที่สุด คือ พ่อแม่ ซึ่งมีความหมายถึงผู้ปกครองและผู้ที่เกี่ยวข้องกับเด็กแทนพ่อแม่ด้วย เมื่อเด็กเติบโตขึ้น ไปโรงเรียนใช้เวลาครึ่งหนึ่งของชีวิตในแต่ละวันอยู่กับครู ดังนั้น ความสำคัญของครูในการเป็นตัวแทนจึงพ่วงไปกับพ่อแม่ ผู้ปกครอง และครูจึงควรเป็นตัวแทนที่ดีแต่ต้องไม่แสดงบทบาทของตัวแทนให้แก่เด็ก

2.เลียนแบบจากตัวแบบที่เด็กชอบ จะต้องเป็นแบบที่ก่อให้เกิดความพอใจแก่เด็ก อาจเป็นเพื่อนและบุคคลอื่นๆ ที่แวดล้อมเขาอยู่

3.เลียนแบบจากตัวแบบที่ตรงกับความสนใจ การเลียนแบบจะเกิดขึ้นเมื่อตัวแบบนั้นตรงตามความสนใจ เด็กหญิงจะเลียนแบบแตกต่างไปจากเด็กชาย เนื่องจากความสนใจแตกต่างกัน แม้ว่าเด็กหญิงหรือเด็กชายด้วยกันความสนใจก็จะแตกต่างกันไปอีก เช่น เด็กหญิงบางคนสนใจเลียนแบบการทำงานในบ้านของพ่อแม่ แต่บางคนอาจจะสนใจศิลปะการแสดงต่างๆ ที่ตนได้พบในรายการโทรทัศน์ และพยายามเลียนแบบนั้นก็ได้

4.เลียนแบบจากผู้กล้าหาญ ไม่ว่าจะเป็นเด็กหญิงหรือเด็กชาย ย่อมจะมีผู้กล้าหาญที่ตนยกย่องและพอใจจะเลียนแบบตามผู้กล้าหาญของตน ตัวแบบอาจมาจากเรื่องจริงหรือไม่จริงก็ได้ ตัวแบบของเด็กมักได้แก่ บุคคลที่อายุมากกว่า

5.เลียนแบบจากตัวละครซึ่งเป็นตัวละครในนิยาย ภาพยนตร์ โทรทัศน์ เป็นต้น

จากเอกสารดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า การเลียนแบบเป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องโดยอาศัยการสังเกตพฤติกรรมของตัวแบบ รวมถึงการสังเกตการตอบสนองและปฏิกิริยาต่างๆ ของตัวแบบ ผลจากการสังเกตจะทำให้ผู้สังเกตสามารถเลียนแบบพฤติกรรมของตัวแบบหรือแสดงพฤติกรรมใหม่ได้

2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการวางแผนในการใช้เวลาว่าง

2.2.1 ปัจจัยด้านส่วนตัว

2.2.1.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับระดับชั้นที่ศึกษา

2.2.1.1.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

นัท (Nutt.1972 :650-A) ได้ศึกษาปัญหายัยรุ่นโดยการศึกษาวิเคราะห์จากบันทึกของครูและนักเรียนเกี่ยวกับปัญหายัยรุ่น จากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 7-12 จำนวน 607 คน ครู 33 คน จากโรงเรียนมัธยมเวลด์ เซนทรัล (Weld Central Junior Senior High School) รัฐโคโลราโด ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนประสบปัญหาต่างๆ ดังนี้ ปัญหาการปรับตัว

ให้เข้ากับการงานของโรงเรียน ปัญหาความสัมพันธ์ทางจิตวิทยาส่วนบุคคล ปัญหาความสัมพันธ์ทางจิตวิทยาสังคม ปัญหาด้านสันตนาการ และผลการศึกษาเพิ่มเติม พบว่าเพศและระดับชั้นมีอิทธิพลอย่างสำคัญต่อปัญหาของนักเรียนมากกว่าชั้นเรียน

จากเอกสารที่เกี่ยวข้องกับระดับชั้นที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็นได้ว่าระดับชั้นที่ต่างกัน ทำให้บุคคลมีพฤติกรรมที่ต่างกัน เช่น เด็กเล็กจะมีพฤติกรรมการละเมิดกฎของโรงเรียน ขาดความรับผิดชอบ ไม่มีวินัยในตนเองมากกว่าเด็กโต ดังนั้นผู้วิจัยคาดว่า ระดับชั้นน่าจะส่งผลต่อการใช้เวลาว่างที่เหมาะสม

2.2.1.1.2 งานวิจัยในประเทศ

อารีย์ เศรษฐชัย (2520: 47-48) ได้วิจัยเพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการแก้ปัญหาเฉพาะหน้า ความรู้สึกรับผิดชอบและความเชื่อมั่นในตนเองของนักศึกษามหาวิทยาลัยพายัพ สภาการศึกษาไทย พบว่า นักเรียนพยาบาลชั้นปีที่ 1 2 และ 3 มีความสามารถในการแก้ปัญหาเฉพาะหน้า ความรับผิดชอบ ความเชื่อมั่นในตนเอง มีความสัมพันธ์กันและกันในทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และในด้านความรับผิดชอบและความเชื่อมั่นในตนเองพบว่า นักเรียนชั้นปีที่ 3 มีลักษณะ 2 ประการสูงกว่านักเรียนพยาบาลชั้นปีที่ 1 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จรรยา เกษศรีสังข์ (2537: 103) ได้ศึกษาวิธีการเผชิญปัญหาของนักเรียนนายร้อยตำรวจ พบว่า นักเรียนนายร้อยตำรวจที่ศึกษาในระดับชั้นปีต่างกัน ใช้วิธีเผชิญปัญหาด้านการเรียน ทฤษฎี ด้านการเรียนภาคปฏิบัติ ด้านส่วนตัวและด้านสังคมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนนายร้อยตำรวจเมื่อศึกษาในระดับที่สูงขึ้นจะเปลี่ยนวิธีการเผชิญปัญหาด้านต่างๆ เป็นแบบสุ่มปัญหา

จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเรื่องระดับชั้น ที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่าระดับชั้นเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้บุคคลมีลักษณะหรือบุคลิกบางประการแตกต่างกัน เช่น ด้านความรับผิดชอบ ด้านความเชื่อมั่น ดังนั้นผู้วิจัยคาดว่า ระดับชั้นน่าจะเป็นปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อการใช้เวลาว่างที่เหมาะสม

2.2.1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2.2.1.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

บุล (Bull. 1993 : 54) ได้ศึกษาเรื่อง การสำรวจประสิทธิภาพของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนในระดับเกรด 8 โดยใช้การเรียนแก้ปัญหา 4 ขั้นตอน โดยการแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลองเป็นครูจำนวน 5 คน และนักเรียนเกรด 8 จำนวน 274 คน และกลุ่มควบคุม คือ ครูจำนวน 4 คน และนักเรียนเกรด 8 จำนวน 237 กลุ่มทดลองครูจะสอนโดยใช้ชุดการเรียน “Magic Math” โดยสังเกตการสอนของครูในชั้นเรียน ส่วนกลุ่มทดลองจะสอนตามปกติ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนจากชุดการเรียน “Magic Math” มีความสามารถมากกว่านักเรียนที่เรียนตามปกติ

ริโอแดน และนอยซ์ (Riodan & Noyce. 2001 : 368-A) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับผลของกระแทกของหลักสูตรมาตรฐานหลักวิชาคณิตศาสตร์ ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนเกรด 5 ถึงเกรด 8 ศึกษาโดยการเปรียบเทียบกับนักเรียน 2 กลุ่ม กลุ่มที่ 1 เรียนตามหลักสูตรเดิม กลุ่มที่ 2 เรียนตามหลักสูตรมาตรฐานหลัก ผลการวิจัย พบว่านักเรียนที่เรียนตามหลักสูตรมาตรฐานหลักมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่เรียนตามหลักสูตรเดิม

ทอมสัน (Thomson. 2001 : 58-A) ได้ทำการศึกษาและเปรียบเทียบกับหลักสูตรที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในการเรียนพีชคณิตปีที่ 2 ของนักศึกษาปีที่ 2 จำนวน 16 คน แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม โดยใช้แบบทดสอบก่อนการเรียนเป็นตัวชี้วัด แล้วให้นักเรียนกลุ่มที่ 1 เรียนตามหลักสูตรปกติ และนักเรียนอีกกลุ่มเรียนหลักสูตรพีชคณิตขั้นสูง แล้วทำการทดสอบหลังเรียนซึ่งเป็นแบบทดสอบแบบเลือกตอบและเลือกตอบแบบอิสระ ผลวิจัยพบว่า นักเรียนกลุ่มที่เรียนตามหลักสูตรปกติมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่านักเรียนที่เรียนตามหลักสูตรพีชคณิตขั้นสูง

ฟิน และคนอื่นๆ (Finn, et al. 2003: 228-A) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของครู กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนโดยใช้หลักสูตรมาตรฐานหลัก โดยการศึกษากับครู 40 คน นักเรียน 1,466 คน จาก 26 โรงเรียน ผลวิจัยพบว่า สิ่งที่สำคัญมากที่สุด คือ การเตรียมการสอนตามหลักสูตร รองลงมา คือ พฤติกรรมการสอนของครูซึ่งมีผลในทางบวกต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน

2.2.1.2.2 งานวิจัยในประเทศ

สมัญญา เสียงใส (2521 : 46) ได้เปรียบเทียบความวิตกกังวลระหว่างนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกับนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ผลการวิจัยพบว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ มีความวิตกกังวลด้านส่วนตัวและด้านการเรียนมากกว่าที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง

นราธร ศรประสิทธิ์ (2529 : 96) ศึกษาปัจจัยทางสังคม และจิตวิทยาที่มีความสัมพันธ์กับความเครียดของเด็กวัยรุ่น กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมปีที่ 6 โรงเรียนสามเสนวิทยาลัยและโรงเรียนหอวัง ผลการวิจัยพบว่า เด็กนักเรียนวัยรุ่นที่มีผลการเรียนอยู่ในระดับต่ำ จะมีความวิตกกังวลมากกว่าในกลุ่มอื่น ซึ่งแสดงว่า เด็กนักเรียนวัยรุ่นในกลุ่มนี้ จะมีความวิตกกังวลกับผลการเรียนของตนเอง ซึ่งจะส่งผลต่อตนเองในการที่จะสอบได้หรือสอบตก รวมไปถึงการสอบเข้ามหาวิทยาลัย

2.2.1.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับมโนภาพแห่งตน

2.2.1.3.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

เปอร์คีย์ (Purkey. 1970) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างมโนภาพแห่งตน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนพบว่า มีความสัมพันธ์กันในทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่ง

หมายความว่า ผู้ที่มีมโนภาพทางที่ดีจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง และผู้ที่มีมโนภาพแห่งตนในทางที่ไม่ดีจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

เนลส์ (Nail. 1971 : 138-A) ศึกษาโนภาพแห่งตนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนเกรด 6,7,8 และ 9 จำนวน 975 คน โดยใช้ The State Assument Test และ National Standardized Test วัดมโนภาพแห่งตนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตามลำดับ พบว่า เมื่อโรงเรียนจัดโครงการให้นักเรียนได้มีการพัฒนามโนภาพแห่งตนแล้ว ทุกชั้นมีมโนภาพแห่งตนเพิ่มขึ้นและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก็สูงขึ้นตาม ซึ่งสรุปได้ว่า การเพิ่มมโนภาพแห่งตนในทางที่ดีก็จะช่วยเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของโคช (Koch. 1972 : A) ที่ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเกรด 6 จำนวน 602 คน และครู จำนวน 26 คน ในรัฐวิสคอนซินพบว่า มโนภาพแห่งตนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์มีความสัมพันธ์ในทางบวก ซึ่งหมายความว่า ผู้ที่มีมโนภาพแห่งตนในทางที่ดีจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์สูง และผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ต่ำจะมีมโนภาพแห่งตนในทางที่ไม่ดี

เฮเนน (Henien. 1978) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างมโนภาพแห่งตนด้านความสามารถในโรงเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการ และการบรรลุผลทางการศึกษาด้วยการศึกษาระยะยาวกับนักเรียน เกรด 10 แต่ละปีจะวัดมโนภาพแห่งตนด้านความสามารถในโรงเรียนสติปัญญา สถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคม ผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการและการบรรลุผลทางการศึกษาจนครบ 4 ปี พบว่า มโนภาพแห่งตนด้านความสามารถในโรงเรียนสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการ และการบรรลุผลทางการศึกษาอย่างมีนัยสำคัญ ผู้มีผลสัมฤทธิ์สูงมีมโนภาพแห่งตนในทางที่ดีมากกว่าผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ต่ำ

มิลล์ (ปาจริย์ วัชวัลคุ. 2527 : 20 ; อ้างอิงจาก Mill.1975 : 3388-A) ได้ศึกษามโนภาพแห่งตนเกี่ยวกับตนเองและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระดับประถมศึกษาในชั้นเรียนปกติ กับที่เรียนแบบไม่มีชั้นเรียน ผลการศึกษาปรากฏว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับมโนภาพเกี่ยวกับตนเองมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งในผู้เรียนที่เรียนในชั้นเรียนปกติ และผู้เรียนที่เรียนแบบไม่มีชั้นเรียน

มวัมเวนดา และมวัมเวนดา (มยุรี สิงห์โทธราช.2536:30; อ้างอิงจาก Mwamwenda and Mwamwenda.1988:3078) ทำการวิจัยความสัมพันธ์ระหว่างมโนภาพแห่งตนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระดับประถมศึกษา ซึ่งเป็นเพศชายจำนวน 1,042 คน และนักเรียนเพศหญิงจำนวน 1,517 คน ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่มีระดับมโนภาพแห่งตนสูง จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชาคณิตศาสตร์ ภาษาอังกฤษ วิทยาศาสตร์ และสังคมศาสตร์ ดีกว่านักเรียนที่มีระดับมโนภาพแห่งตนต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.2.1.3.2 งานวิจัยในประเทศ

รุ่งนภา ทิฆะ (2522) ได้ศึกษา เรื่องความสัมพันธ์ระหว่างมโนภาพแห่งตน ความเชื่ออำนาจภายใน-ภายนอกตน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชาย 200 คน นักเรียนหญิง 200 คน อายุ 10-13 ปี จากนักเรียน ป.3-6 ในจังหวัดฉะเชิงเทรา ผลการวิจัย

ปรากฏว่า มโนภาพแห่งตน ความเชื่ออำนาจภายใน-ภายนอกตน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสัมพันธ์กันในทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นักเรียนที่มีมโนภาพแห่งตนและความเชื่ออำนาจภายใน-ภายนอกตนสูงมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าและแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญกับนักเรียนที่มีมโนภาพแห่งตนและความเชื่ออำนาจภายใน-ภายนอกตนต่ำ มโนภาพแห่งตนและความเชื่ออำนาจภายใน-ภายนอกของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงไม่มีความแตกต่างกัน

อมรสุตา ราชกรกิจ (2528 : 112) ได้ศึกษา เรื่องความสัมพันธ์ระหว่างมโนภาพแห่งตนกับความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิตสังกัดทบวงมหาวิทยาลัยในกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2528 จำนวน 163 คน ผลการวิจัยปรากฏว่ามโนภาพแห่งตนของนักเรียนหญิงและนักเรียนชายแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

นิจวรรณ ท่างาม (2533 : 451-452) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับมโนภาพแห่งตนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในจังหวัดเชียงราย โดยใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 437 คน และใช้แบบสอบถามมโนภาพแห่งตนฉบับมาตรฐานของเพียร์-แฮร์ริส ซึ่งปรับปรุงโดย กรรณิการ์ ภูประเสริฐ และริบรุณ ศรีทานันท์ ผลการวิจัยพบว่าคะแนนมโนภาพแห่งตนด้านพฤติกรรม ด้านสติปัญญาและสถานภาพในโรงเรียนด้านความเป็นคนน่านิยมและมโนภาพแห่งตนโดยส่วนรวมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญและพบว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่แตกต่างกัน มีคะแนนมโนภาพแห่งตนด้านพฤติกรรม และด้านสติปัญญา และสถานภาพในโรงเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ โดยนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีคะแนนมโนภาพแห่งตนสูงกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

2.2.2 ปัจจัยด้านครอบครัว

2.2.2.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสนับสนุนของผู้ปกครอง

2.2.2.1.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

เมเยอร์ริแบงค์ (Marjoribank. 1972 : 103-109) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเอาใจใส่ของผู้ปกครอง ความคาดหวังของผู้ปกครอง สภาพแวดล้อม และระดับฐานะทางสังคมกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนอายุ 11 ขวบ จำนวน 185 คน โดยใช้แบบทดสอบและแบบสอบถามพบว่า นักเรียนที่ผู้ปกครองส่งเสริมการเล่าเรียนมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงด้วย

2.2.2.1.2 งานวิจัยในประเทศ

กองวิจัยการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2520: 18) ได้วิจัยเกี่ยวกับประสิทธิภาพของโรงเรียนประถมศึกษา ผลการวิจัยพบว่า ในครอบครัวที่มีบิดามารดาเห็นความสำคัญของการศึกษา เด็กจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง เพราะบิดามารดาสนับสนุนการเรียนของเด็ก โดยให้กำลังใจ เอาใจใส่ในการทำการบ้าน และการหาความรู้ของเด็ก ส่วนครอบครัวที่มีพ่อแม่ไม่เอาใจใส่หรือไม่ให้การสนับสนุน เด็กจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

ศิริวัลย์ อุดมพรวิวัฒน์ (ณัฐพล แยมฉิม. 2547: 38; อ้างอิงจาก ศิริวัลย์ อุดมพรวิวัฒน์ 2524) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการส่งเสริมการเรียนรู้คณิตศาสตร์ของผู้ปกครองนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ผลการวิจัยพบว่า การส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้ปกครองในกลุ่มของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงแตกต่างจากการส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้ปกครองในกลุ่มของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำในด้านการให้เวลานักเรียนทำการบ้านอย่างเพียงพอ แสดงความดีใจ และภูมิใจให้นักเรียนเห็นเมื่อสอบได้คะแนนดี คอยเตือนและให้กำลังใจในการเรียน ไม่รบกวนในขณะที่นักเรียนกำลังทำการบ้าน ตรวจสอบสมุดรายงานผลการเรียนของนักเรียน ชื่นและอนุญาตให้ซื้อของเล่นที่นำมาฝึกคิด ได้ฝึกทักษะการคิดคำนวณจากชีวิตประจำวัน จัดหาอุปกรณ์การเรียนได้อย่างครบถ้วน และแนะนำให้รู้จักอุปกรณ์ที่มีอยู่ในบ้านเพื่อช่วยในการเรียน

จากงานวิจัยข้างต้นสรุปได้ว่า การสนับสนุนของพ่อแม่และผู้ปกครองด้านการเรียน คือ เอาใจใส่และดูแลติดตามผลการเรียน การส่งเสริมและให้ความรู้เพิ่มเติมในการเรียน การให้สนับสนุนและเสริมกำลังใจแก่นักเรียน ดังนั้นการเรียนรู้ของนักเรียนที่ประสบผลสำเร็จ มีผลมาจากการให้การสนับสนุนจากผู้ปกครองด้านการเรียน

2.2.2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความคาดหวังของผู้ปกครอง

2.2.2.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

แอนเดอร์สัน (Anderson.1995 : 15-33) ได้ศึกษาผลกระทบของบรรยากาศทางสังคมในห้องเรียนต่อการเรียนรายบุคคล พบว่า ความคาดหวังของบิดามารดามีอิทธิพลต่อการปลูกฝังและการอบรมเลี้ยงดูโดยจะทำให้ลูกปลูกความพยายามที่จะประสบความสำเร็จตามที่บิดามารดาคาดหวัง

2.2.2.2.2 งานวิจัยในประเทศ

เพ็ญศรี จินดาศักดิ์ (2535 : 90) ได้ศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการเลือกอาชีพของนักเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดชลบุรี พบว่า การเลือกอาชีพของนักเรียนมีความสัมพันธ์กับ เพศ ความสนใจในอาชีพ ค่านิยม และความคาดหวังของผู้ปกครอง

ทิพวรรณ สุวรรณประเสริฐ (2541 : 116-117) ได้ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น พบว่า ความคาดหวังของผู้ปกครองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการเรียนของนักเรียน

จากเอกสารและงานวิจัยที่กล่าวมาแล้วข้างต้นแสดงให้เห็นว่า บิดามารดาเลี้ยงดูลูก มักมุ่งหวังให้ลูกเป็นเด็กฉลาดและเก่งมาก่อนเป็นอันดับหนึ่ง โดยมุ่งเน้นการพัฒนาที่สติปัญญาให้แก่ลูก พยายามเสริมสร้างทุกวิถีทางให้ลูกเป็นเด็กฉลาดและเก่ง

2.2.2.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครอง

2.2.2.3.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

ลอยส์ เอช เวอร์ทิงตัน และแกรนท์ (Lois H. Worthington & Claude Wogrant. 1971: 7-10) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “Factors of Academic Success : A Multivariate

Analysis” เพื่อการศึกษาเกี่ยวกับคุณลักษณะของนักศึกษาที่มีความสัมพันธ์กับเกรดการเรียนครึ่งปีแรกของนักศึกษาปีที่ 1 มหาวิทยาลัยยูทา กลุ่มตัวอย่างประชากรจำนวน 2260 คน เป็นหญิง 990 คน ชาย 1270 คน วิเคราะห์ข้อมูลโดยวิเคราะห์ความแปรปรวน ผลการวิจัยพบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสัมพันธ์กับฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม ซึ่งฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม หมายถึง รายได้ของครอบครัวและอาชีพของผู้ปกครอง ซึ่งเขาได้แบ่งฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมของผู้ปกครองเป็น 3 ระดับ คือ ระดับสูง ระดับกลาง และระดับต่ำ พบว่าผู้ปกครองระดับกลางและระดับสูง ให้การส่งเสริมการเรียนของเด็กในความปกครองสูงกว่าผู้ปกครองที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมต่ำ จากการวิจัยนี้แสดงให้เห็นว่า ความเอาใจใส่ และการสนับสนุนในการเรียนของเด็กของผู้ปกครองที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมสูงและปานกลางให้การส่งเสริมการเรียนของเด็กมากกว่าผู้ปกครองที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสังคมต่ำ ที่เป็นเช่นนี้อาจจะเนื่องมาจากผู้ปกครองที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสังคมต่ำ มีรายได้ไม่พอเพียงในการสนับสนุนการเรียนของเด็กในความปกครอง หรือเนื่องมาจากความต้องการใช้แรงงานของเด็กในการช่วยประกอบอาชีพ

โรเบิร์ต เจ ไรท์ และ แอนดริว จี บีน (Robert J.Wright & Andrew G. Bean. 1974; 277-283) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “The Influences if Socioeconomic Status in predictability of College” เพื่อศึกษาอิทธิพลของฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมในการพยากรณ์ผลการเรียนในวิทยาลัย กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 จำนวน 1631 คน ตัวแปรที่ศึกษาได้แก่ เพศ รายได้ของครอบครัว อาชีพของบิดาและการศึกษาของมารดา โดยใช้แบบสอบถามความถนัดทางการเรียนด้านภาษา และคณิตศาสตร์ และใช้เกรดเฉลี่ยของนักศึกษาปีที่ 1 ในมหาวิทยาลัยด้วย นำผลมาวิเคราะห์โดยการหาค่ามัธยฐานและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมสูง สามารถประสบผลสำเร็จในการเรียนในวิทยาลัยได้ดีกว่านักศึกษาที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมต่ำกว่า

2.2.2.3.2 งานวิจัยในประเทศ

เพ็ญศรี อรุณรุ่งเรือง (2522: 86) ได้ทำการวิจัยเรื่องอิทธิพลของสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมของพ่อแม่ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของลูก เพื่อศึกษาเปรียบเทียบคนชั้นสูง ชั้นกลาง และชั้นต่ำ ในกรุงเทพมหานครว่า มีวิธีการรักษาสุขภาพเดิมของตนไว้อย่างไรโดยศึกษาเฉพาะอิทธิพลทางด้านเศรษฐกิจและสังคมของพ่อแม่ที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษาของลูก คือ ศึกษาว่าพ่อแม่ของนักเรียนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสังคมต่างกันจะมีผลต่อความสำเร็จต่อการเรียนของลูกหรือไม่ ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จาก 3 โรงเรียนในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 200 คน เก็บข้อมูลโดยวิธีออกแบบสอบถามจากตัวนักเรียนและผู้ปกครอง วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าร้อยละ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ผลจากการวิจัยพบว่า สถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมของพ่อแม่ นั้น จะมีสหสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของลูก

วีรวรรณ อามระดิษ (2522: 26) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความคิดเห็นเกี่ยวกับค่านิยมทางจริยธรรมของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับค่านิยมทางจริยธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ในกรุงเทพฯ ใน

เรื่องความรับผิดชอบ ความซื่อสัตย์สุจริต ความมีระเบียบวินัย การประหยัด การออมทรัพย์ และการเคารพผู้อาวุโส ผลการวิจัยพบว่านักเรียนที่มีบิดามารดาที่มีฐานะทางเศรษฐกิจแตกต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับทางจริยธรรมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5

จินตนา อินทรไทย (2525: 48-49) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคม และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 300 คน ผลการวิจัยปรากฏว่า นักเรียนที่มาจากครอบครัวที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจ และสังคมแตกต่างกันมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์แตกต่างกันมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นักเรียนที่มาจากครอบครัวที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมต่ำ มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำที่สุด ส่วนนักเรียนที่มาจากครอบครัวที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมระดับกลาง มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงที่สุด

สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติและสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2527: 54-56) ได้ทำการวิจัยเรื่องปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อคุณภาพการศึกษาประชากร ผลการวิจัยพบว่า ฐานะทางเศรษฐกิจเป็นปัจจัยสำคัญยิ่งและส่งผลอย่างมากต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียน

จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว ที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวที่แตกต่างกัน เป็นข้อบ่งชี้ประการหนึ่งที่ทำให้ลักษณะบางประการของบุคคลมีความแตกต่างกัน ได้แก่ ด้านจริยธรรม ด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

2.2.3 ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมในโรงเรียน

2.2.3.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเลียนแบบ

2.2.3.1.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

อีเกล ริชแมน และโคเกล (Egel, Richman ; & koegel.1981) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการใช้ต้นแบบที่เป็นเพื่อนร่วมชั้นเรียน และอยู่ในวัยเดียวกับผู้ที่ประสงค์ให้เลียนแบบ โดยศึกษา นักเรียนจำนวน 4 คน เป็นชาย 2 คน หญิง 2 คน อายุระหว่าง 5 ขวบถึง 7 ขวบ 9 เดือน กำลังอยู่ชั้นเรียนที่ต้องให้การซ่อมเสริมเป็นพิเศษทั้ง 4 คน เป็นนักเรียนที่มีคุณลักษณะที่เรียกว่า ออทิสติก โดยใช้วิธีทดลองคือ วิธีหลายเส้นฐานข้ามบุคคล ผลการทดลองพบว่า การใช้ตัวแบบที่อยู่ในวัยเดียวกัน เพศเดียวกัน อายุใกล้เคียงกัน และเป็นเพื่อนร่วมชั้นเรียนเดียวกันกับผู้รับการทดลองตลอดทั้งการเสริมแรงแก่ตัวแบบจะทำให้ประสิทธิภาพการเลียนแบบนั้นเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว และแม้ในช่วงที่นำตัวแบบออกไป พฤติกรรมการตอบสนองที่พึงประสงค์ก็ยังคงเกิดขึ้นต่อไป

3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับโรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร

3.1 ประวัติโรงเรียน

โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เป็นโรงเรียนหนึ่งในกลุ่มโรงเรียนเครือสารสาสน์ที่มีอยู่ทั้งหมด 19 โรงเรียน เป็นโรงเรียนแห่งแรกที่จัดการเรียนการสอน โดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อการสอนในลักษณะสองภาษาไทย-อังกฤษ (BILINGUAL Thai-English) ได้รับอนุญาตจากสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนกระทรวงศึกษาธิการให้ดำเนินการสอน เมื่อปี พ.ศ. 2538 หลังจากได้รับอนุญาต โรงเรียนได้มีการพัฒนาในด้านต่างๆ อย่างต่อเนื่อง

ปัจจุบันโรงเรียนสารสาสน์เอกตราจัดเป็นโรงเรียนประเภทสามัญศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน กระทรวงศึกษาธิการ เปิดทำการสอนในระดับอนุบาลจนถึงมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้หลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการและจัดการเรียนการสอนโดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อการสอนในลักษณะสองภาษา ไทย-อังกฤษ (BILINGUAL Thai-English) โดยมีนายพิบูลย์ ยงค์กมลเป็นผู้รับใบอนุญาต และนายพิสุทธิ์ ยงค์กมลเป็นผู้จัดการและผู้อำนวยการ

3.2 สีประจำโรงเรียน

สีเหลือง คือ สีแห่งแสงตะวัน อันหมายถึง ความสุข สดใส ความฉลาดและพลังกำลัง

สีน้ำเงิน คือ สีแห่งท้องฟ้าและท้องทะเล อันหมายถึง ความสุขุมมั่นคง มีศรัทธา และจงรักภักดี

3.3 วิสัยทัศน์

โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา มุ่งจัดการเรียนการสอนโดยเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและภาษาอังกฤษในการติดต่อสื่อสารได้อย่างดี มีระเบียบวินัย ยึดมั่นประชาธิปไตยรักและภูมิใจในความเป็นไทยมีความคิดสร้างสรรค์ เคารพความฉลาดและปราดเปรื่องในการดำเนินชีวิตอย่างมีความสุข ภายใต้กระแสความเปลี่ยนแปลงตลอดเวลาของสังคมโลก

3.4 พันธกิจ

โรงเรียนสารสาสน์เอกตราได้กำหนดพันธกิจ เพื่อใช้เป็นกรอบในการดำเนินการพัฒนาการจัดการศึกษา ในปีการศึกษา 2542 - 2544 ดังนี้

1. ส่งเสริมกิจกรรมที่ปลูกฝังให้นักเรียนมีคุณธรรม รักและภูมิใจในความเป็นไทย
2. พัฒนาระเบียบวินัยความรับผิดชอบในการทำงานของนักเรียน ตลอดจนเคารพในสิทธิ์และหน้าที่ของตนเองและผู้อื่น อันเป็นหนทางไปสู่ภาวะการเป็นผู้นำและผู้ตามที่ดี
3. พัฒนาผู้เรียนให้ฝึกประเมินปรับปรุงตนเอง และยอมรับผู้อื่นตลอดจนใฝ่หาความรู้อย่างต่อเนื่อง
4. สร้างสิ่งแวดล้อมแห่งการเรียนรู้ที่หลากหลาย เพื่อท้าทายผู้เรียนให้สามารถสรรค์สร้างความรู้ได้ด้วยตนเอง คิด วิเคราะห์ วิเคราะห์และแก้ปัญหาได้ตามศักยภาพของแต่ละบุคคล

5. พัฒนาการจัดการเรียนการสอนโดยเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางให้นักเรียนมีส่วนร่วมทำกิจกรรม ฝึกทักษะ กระบวนการคิด การจัดการ ฝึกปฏิบัติจนค้นพบความถนัดและวิธีการของตนเอง ได้เรียนรู้อย่างมีความสุข
6. ส่งเสริมกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีประสบการณ์ตรงในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการติดต่อสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ
7. จัดหาเทคโนโลยีและทำทนายให้ผู้เรียนเข้าถึงสารสนเทศโดยการใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อกลางในการรับรู้ข้อมูล
8. ส่งเสริมการนำเทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้ในการจัดทำฐานข้อมูล เพื่อพัฒนาการปฏิบัติงาน และพัฒนาผู้เรียนอย่างมีประสิทธิภาพ
9. พัฒนาบุคลากรให้เป็นผู้มีความรู้ความสามารถเพิ่มขึ้น ตลอดจนเป็นแบบอย่างที่ดีแก่ผู้เรียน
10. ส่งเสริมให้ผู้เรียนและบุคลากรทุกคนภายในโรงเรียนมีโอกาสให้บริการและพัฒนาชุมชน เพื่อให้ได้รับประสบการณ์ตรงทางด้านสิ่งแวดล้อมและวัฒนธรรมที่หลากหลาย

3.5 ปรัชญาโรงเรียน

" คุณธรรมนำวิชา ภูมิปัญญาพาพัฒนา "

คุณธรรมนำวิชา หมายถึง การมุ่งพัฒนานักเรียนให้เป็นทรัพยากรบุคคลที่มีคุณภาพมีคุณงามความดีทั้งทาง กาย วาจา ใจที่จำเป็นสำหรับการดำเนินชีวิต เพื่อการเป็นคนดีมีความซื่อสัตย์ สุจริต มีความอดทน มีระเบียบวินัย มีความรับผิดชอบ มีความกตัญญูทศเวทีที่มีความเมตตา กรุณา ซึ่งจะทำให้ผู้ปฏิบัติและสังคมเกิดความสงบสุข เมื่อนักเรียนได้ฝึกฝนตนเองจนเกิดคุณธรรม ดังกล่าวแล้ว คุณธรรมเหล่านั้นก็จะเป็นสิ่งที่คอยควบคุม กำกับ และน้อมนำให้การศึกษาเรียนรู้ วิชาการต่างๆ เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพทั้งในส่วนที่เป็นความรู้ของถิ่นกำเนิดของตนเองและส่วนที่เป็นความรู้สากล ทำให้เกิดภูมิปัญญาขึ้นในตน มีความคิดสร้างสรรค์ มีความเฉลียวฉลาดและ ปรารถนาดี มีความเข้าใจในความเป็นไปต่างๆอย่างถูกต้อง

ภูมิปัญญาพาพัฒนา หมายถึง หลังจากที่นักเรียนได้ฝึกฝนตนเองจนเกิดคุณธรรมและผ่าน กระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพมาแล้ว จะสามารถพัฒนาปรับปรุงตนเองได้เต็มศักยภาพอย่างต่อเนื่อง พัฒนาปรับปรุงการทำงานให้มีขั้นตอนที่เหมาะสมและมีคุณภาพ ใช้ความรู้ให้เกิดประโยชน์ สูงสุด เป็นผู้ใฝ่รู้ใฝ่เรียนตลอดชีวิต พัฒนาตนเองและสิ่งรอบตัวให้เกิดคุณค่า รักและภูมิใจในความ เป็นไทย ขณะเดียวกันก็สามารถติดตามเรียนรู้เท่าทันความก้าวหน้าของสากลภายใต้กระแสการ เปลี่ยนแปลงตลอดเวลาของโลกสามารถทำประโยชน์ให้กับสังคมและดำรงชีวิตอยู่ร่วมกับผู้อื่นและ ธรรมชาติได้อย่างมีความสุข

3.6 คติพจน์ของโรงเรียน

" ทำอะไร ทำจริง" AGE QUOD AGIS (ALWAYS DO YOUR BEST)

ความหมาย เมื่อลงมือทำในสิ่งใดก็ตาม ต้องมีความกล้าหาญที่จะลงมือทำสิ่งนั้นต้อง พยายามทำให้ดีที่สุด ทำอย่างเต็มความสามารถ ทำด้วยความเข้มแข็ง ทำด้วยความอดทนโดยมีวินัย

ในตนเองกำกับควบคุม ไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคความยากลำบากใดๆ การทำสิ่งนั้นจึงจะประสบความสำเร็จอย่างสมบูรณ์

3.7 เป้าหมายการจัดการศึกษาของโรงเรียน

โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา ได้กำหนดเป้าหมายหลักในการจัดการศึกษาของโรงเรียนไว้ 5 ประการ ดังนี้

1. นักเรียนทุกคนเป็นผู้ที่มีคุณธรรม คือ มีความประพฤติดี มีความซื่อสัตย์สุจริต มีความอดทน มีระเบียบวินัย มีความรับผิดชอบ มีความกตัญญูกตเวที มีความเมตตากรุณา มีความเสียสละ
2. ผู้บริหารและครูทุกคนมีคุณธรรม จริยธรรม และรักษาจรรยาบรรณในวิชาชีพอย่างเคร่งครัด มีความรู้ความสามารถ และเชี่ยวชาญในการทำงาน พัฒนางานและพัฒนาตนเองอยู่ตลอดเวลา มีประสิทธิภาพในการทำงานสูง
3. นักเรียนระดับประถมศึกษาทุกคน ผ่านกระบวนการเรียนรู้ที่ทำให้เกิดการพัฒนาดตนเองเต็มตามศักยภาพ มีความรู้ในเชิงวิชาการและสิ่งรอบตัวที่เหมาะสมกับวัย มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในการติดต่อสื่อสารขั้นพื้นฐาน
4. นักเรียนระดับมัธยมศึกษาทุกคน ผ่านกระบวนการเรียนรู้ที่ทำให้เกิดการพัฒนาดตนเองเต็มตามศักยภาพ มีความรู้ในเชิงวิชาการ เทคโนโลยีและสิ่งรอบตัวที่เหมาะสมกับวัย มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในการติดต่อสื่อสารและเข้าถึงสารสนเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพ
5. การบริหารและการจัดการของโรงเรียนเป็นระบบและมีประสิทธิภาพ โรงเรียนจัดการศึกษาได้ตามมาตรฐานและได้รับการยอมรับจากชุมชน

3.8 นโยบายการจัดการศึกษาของโรงเรียน

โรงเรียนสารสาสน์เอกตรามุ่งดำเนินการจัดการศึกษา

1. เพื่อให้นักเรียนเติบโตขึ้นเป็นบุคคลที่มีคุณภาพของสังคม เป็นผู้ที่มีคุณธรรม จริยธรรม
2. เพื่อให้นักเรียนได้เรียนรู้อย่างมีความสุข มีส่วนร่วมในการเรียนการสอน มุ่งเน้นการฝึกปฏิบัติจริง การฝึกทักษะ กระบวนการคิดวิเคราะห์และการแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง
3. เพื่อให้นักเรียนได้เรียนรู้ในเนื้อหาสาระที่จำเป็นสำหรับโลกอนาคต โดยเฉพาะความรู้ภาษาอังกฤษที่ใช้ในการติดต่อสื่อสาร
4. เพื่อให้นักเรียนได้รับประโยชน์จากการจัดการเรียนการสอนที่ได้รับความรู้อย่างกว้างขวางจากนานาชาติโดยครูชาวต่างประเทศ ขณะเดียวกันยังคงรักษาไว้ซึ่งขนบธรรมเนียมอันดีงามของไทย
5. เพื่อให้นักเรียนได้พัฒนา ความถนัด ความสนใจ ความสามารถตามศักยภาพของตนเอง

3.9 ระบบการเรียนสองภาษา

การจัดการเรียน การสอนแบบผสมผสาน 2 ภาษา คือ ภาษาไทย และภาษาอังกฤษเพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาทั้งสองได้เป็นอย่างดี นักเรียนจะมีครูชาวต่างชาติเจ้าของภาษาและครูไทย

ประจำชั้น คอยเอาใจใส่สอนวิชาตามหลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการ นักเรียนจึงได้เรียนวิชาต่างๆ ทั้งภาษาอังกฤษและภาษาไทย โดยวิชาที่นักเรียนจะเรียนเป็นภาษาอังกฤษ มีดังนี้ วิทยาศาสตร์ (เคมี ชีวะ ฟิสิกส์) สังคม, คณิตศาสตร์, กลุ่ม ส.ป.ช., ศิลปะและพลศึกษา มีภาษาเลือก คือ จีน และญี่ปุ่น จัดสอนให้ตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ถึงมัธยมศึกษาปีที่ 6 นอกจากนั้นนักเรียนยังได้เรียนคอมพิวเตอร์ ที่ทันสมัย เรียนว่ายน้ำ มีทัศนศึกษานอกสถานที่ นักเรียนจะศึกษาและเข้าใจเรื่องราว ความรู้ยุคใหม่ แบบอย่างของโลกตะวันตกบนพื้นฐานความงดงามของวัฒนธรรมและประเพณีของไทย

3.10 โครงสร้างหลักสูตรสองภาษา (Bilingual) ในแต่ละระดับชั้น

ชั้นอนุบาล 1 : อัตราส่วนการสอนเท่ากับ 40 : 60 เนื้อหาที่เรียน ครูผู้สอนจะจัดกิจกรรมที่หลากหลายเพื่อตอบสนองความสนใจของผู้เรียนรวมทั้งสร้างบรรยากาศในห้องเรียนให้เอื้อต่อการเรียนรู้ เช่น จัดมุมต่าง ๆ มุมบล็อก มุมเครื่อง เล่นสัมผัส มุมเกมการศึกษา มุมศิลปะ มุมหนังสือ เพื่อให้ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมตามความสนใจและครูจะเป็นผู้สังเกตและให้การสนับสนุนจัดกระบวนการเรียนการสอนที่เอื้อต่อการพัฒนาความสามารถของผู้เรียนให้เต็มตามศักยภาพและสอดคล้องเป็นไปตามจุดประสงค์ของการ เรียนรู้ในแต่ละระดับโดยปรับผู้เรียนเป็นศูนย์กลางการเรียนรู้และปรับบทบาทของครูเป็นผู้อำนวยการอำนวยความสะดวก ช่วยเหลือ ชี้แนะ สนับสนุนและเอาใจใส่เด็ก ได้เรียนรู้อย่างเป็นกระบวนการ ด้วยวิธีการสอนที่เหมาะสมกับวัยส่งเสริมผู้เรียนให้สร้างองค์ความรู้ โดยเรียนจากประสบการณ์จริงและกิจกรรมต่างๆ ที่เด็กได้สัมผัส ปฏิบัติด้วยตนเองเพื่อให้เกิดการเรียนรู้และเข้าใจ

ชั้นอนุบาล 2-3 : อัตราส่วนการสอนเท่ากับ 85 : 15 จากโครงสร้างหลักสูตรตามปกติในระบบสองภาษานั้น การจัดการเรียนการสอนจะเท่ากับ 50 : 50 ในรายวิชาหลัก ซึ่งในที่นี้หมายถึง วิชาคณิตศาสตร์, ภาษาอังกฤษ, พลศึกษา, ศิลปะและสพช. (ในระดับประถม) วิทยาศาสตร์และสังคม (ในระดับมัธยม) แต่เพื่อให้ให้นักเรียนในระดับอนุบาล - ป.1 ได้มีทักษะทางการฟังและการพูดมากขึ้น ทางโรงเรียนจึงเพิ่มอัตราส่วนให้มากขึ้นกว่าเดิมคือ 85 : 15 เพื่อให้ให้นักเรียนได้มีพื้นฐานทางภาษาอังกฤษ ซึ่งจะเป็ประโยชน์ในการเรียนระดับสูงต่อไปถือเป็นบริการที่ทางโรงเรียนจัดให้แก่ นักเรียนโดยไม่ได้เพิ่มค่าใช้จ่ายอย่างใด

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 : อัตราส่วนการสอนเท่ากับ 70 : 30

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 : อัตราส่วนการสอนเท่ากับ 60 : 40

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3-6 : อัตราส่วนการสอนเท่ากับ 50 : 50

ในระดับประถมนี้จะมีการแยกรายวิชาเรียนชัดเจนขึ้นการเรียนทั้ง 2 ภาษาในวิชาหลัก (ที่กล่าวข้างต้น) จะคิดเป็น 50: 50 โดยประมาณ ทั้งนี้เพราะนักเรียนจะต้องได้รับการปูพื้นฐาน ในวิชาภาษาไทยให้มากขึ้นเพื่อนำไปใช้ในการสอบต่อไป ในขณะที่ชั้นประถมปีที่ 2 ยังคงมีอัตราส่วนที่อยู่ในเกณฑ์สูงกว่าปกติ เพื่อให้นักเรียนมีเวลาในการปรับตัวกับการเรียนภาษาไทยได้ดีขึ้น

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และ 4 : อัตราส่วนการสอนเท่ากับ 75 : 25 ชั้นมัธยม 1 และ 4 ถือเป็นพื้นฐานของระดับมัธยมต้นและมัธยมปลาย ทางโรงเรียนจึงมุ่งหวังให้นักเรียนเตรียมพร้อม

สำหรับการเรียนภาษาอังกฤษในระดับสูง เพื่อสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันและสำหรับการเรียนต่อในระดับมหาวิทยาลัย

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 และ 5 : อัตราส่วนการสอนเท่ากับ 60:40 ชั้นมัธยม 2 และ 3 นักเรียนบางคนอาจจะต้องเตรียมตัวสำหรับการสอบเรียนต่อในระดับมัธยมปลายของโรงเรียนรัฐบาลนักเรียนจึงต้องเตรียมพร้อมสำหรับวิชาในภาคภาษาไทยให้มากขึ้น เพื่อการสอบแข่งขันในอนาคต

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และ 6 : อัตราส่วนการสอนเท่ากับ 50 : 50 สำหรับนักเรียนชั้นมัธยม 5 และ 6 ทุกคนต้องเตรียมตัวสำหรับการสอบเข้ามหาวิทยาลัย ทางโรงเรียนจึงสนับสนุนให้นักเรียนได้รับความรู้ในภาคภาษาไทยอย่างเต็มที่ ในขณะที่เดียวกันนักเรียนทุกคนยังคงได้เรียนภาษาอังกฤษจากคุณครูชาวต่างชาติอย่างต่อเนื่อง

ทั้งนี้เพราะเมื่อนักเรียนเรียนจบชั้นสูงสุดของทางโรงเรียน คือ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 นักเรียนจะมีทางเลือกทางการศึกษาต่อได้มากกว่า 1 ทาง ไม่ว่าจะเป็นมหาวิทยาลัยของรัฐมหาวิทยาลัยระบบนานาชาติหรือการศึกษาต่อในต่างประเทศ ซึ่งทางโรงเรียนได้จัดโครงการพิเศษไว้ให้กับนักเรียนเช่นกัน

3.11 หลักสูตรการศึกษา

เป็นหลักสูตรที่กำหนดมาตรฐานการเรียนรู้ในการพัฒนาผู้เรียนตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สำหรับผู้เรียนทุกคนทุกกลุ่มเป้าหมายสามารถปรับใช้ได้กับการศึกษาทุกรูปแบบ ทั้งในระบบ นอกกระบบ และการศึกษาตามอัธยาศัยในส่วนของจัดการศึกษาปฐมวัยกำหนดให้มีหลักสูตรการศึกษาปฐมวัยเป็นการเฉพาะ เพื่อเป็นการสร้างเสริมพัฒนาการและเตรียมผู้เรียนให้มีความพร้อมในการเข้าเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานที่สถานศึกษา นำไปใช้จัดการเรียนรู้ในสถานศึกษานั้น กำหนดโครงสร้างที่เป็นสาระการเรียนรู้ จำนวนเวลาอย่างกว้างๆ มาตรฐานการ เรียนรู้ที่แสดงคุณภาพผู้เรียนเมื่อเรียนจบ 12 ปี และเมื่อจบการเรียนรู้แต่ละช่วงชั้นของสาระการเรียนรู้แต่ละกลุ่มสถานศึกษา ต้องนำโครงสร้างดังกล่าวนี้ไปจัดทำเป็นหลักสูตรสถานศึกษา โดยคำนึงถึงสภาพปัญหา ความพร้อม เอกลักษณ์ ภูมิปัญญาท้องถิ่น และคุณลักษณะอันพึงประสงค์ ทั้งนี้สถานศึกษาต้องจัดทำรายวิชาในแต่ละกลุ่มให้ครบถ้วนตามมาตรฐานที่กำหนด สถานศึกษาต้องจัดสาระการเรียนรู้ให้ครบทั้ง 8 กลุ่มในทุกชั้นให้เหมาะสมกับธรรมชาติการเรียนรู้และระดับพัฒนาการของผู้เรียน โดยในช่วงการศึกษาภาคบังคับ คือ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จัดหลักสูตรเป็นรายปี และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 จัดเป็นหน่วยกิต ดังนี้

ช่วงชั้นที่ 1 และ 2 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 และปีที่ 4-6

การศึกษาระดับนี้เป็นช่วงแรกของการศึกษาภาคบังคับ หลักสูตรที่จัดขึ้นมุ่งเน้นให้ผู้เรียนพัฒนาคุณภาพชีวิต กระบวนการเรียนรู้ทางสังคม ทักษะพื้นฐานด้านการอ่าน การเขียน การคิด คำนวณ การคิดวิเคราะห์ การติดต่อสื่อสารและพื้นฐานความเป็นมนุษย์เน้นการบูรณาการอย่างสมดุลทั้งในด้านร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ สังคม และวัฒนธรรม

ช่วงชั้นที่ 3 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3

เป็นช่วงสุดท้ายของการศึกษาภาคบังคับมุ่งเน้นให้ผู้เรียนสำรวจความสามารถ ความถนัด ความสนใจของตนเองและพัฒนาบุคลิกภาพส่วนตน พัฒนาความสามารถ ทักษะพื้นฐานด้านการเรียนรู้และทักษะในการดำเนินชีวิตให้มีความสมดุลทั้งด้านความรู้ ความคิด ความสามารถ ความดีงามและความรับผิดชอบต่อสังคม สามารถเสริมสร้างสุขภาพส่วนตนและชุมชน มีความภูมิใจในความเป็นไทยตลอดจนใช้เป็นพื้นฐานในการประกอบอาชีพหรือศึกษาต่อ

ช่วงชั้นที่ 4 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6

เป็นหลักสูตรที่มุ่งเน้นการศึกษาเพื่อเพิ่มพูนความรู้และทักษะเฉพาะด้าน มุ่งปลูกฝังความรู้ ความสามารถ และทักษะในวิทยาการและเทคโนโลยี เพื่อให้เกิดความคิดริเริ่มสร้างสรรค์นำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อการศึกษาต่อและการประกอบอาชีพ มุ่งมั่นพัฒนาตนและประเทศตามบทบาทของตน สามารถเป็นผู้นำและผู้ให้บริการชุมชนในด้านต่างๆ

ลักษณะหลักสูตรในช่วงชั้นนี้จัดเป็นหน่วยกิตเพื่อให้มีความยืดหยุ่นในการจัดแผนการเรียนรู้ที่ตอบสนองความสามารถ ความถนัด ความสนใจของผู้เรียนแต่ละคนทั้งด้านวิชาการและวิชาชีพ

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาในวงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา ปีการศึกษา 2550 ซึ่งเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 239 คน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 260 คน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 239 คน รวมทั้งหมดจำนวน 738 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาในวงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2550 จำนวน 244 คน ประกอบด้วยนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 79 คน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 86 คน และชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 79 คน ที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ยามาเน่ (Yamane.1996:583) ที่ได้มาจากการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) โดยใช้ระดับชั้นที่ศึกษาเป็นชั้น (Strata) โดยมีขั้นตอนในการสุ่มตัวอย่างดังนี้

1.ผู้วิจัยจำแนกประชากรเป็น 3 ระดับชั้น คือ

- ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีนักเรียนจำนวน 239 คน
- ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีนักเรียนจำนวน 260 คน
- ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีนักเรียนจำนวน 239 คน

2.ผู้วิจัยประมาณขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยที่ระดับความเชื่อมั่น ร้อยละ 95 ยามาเน่ (Yamane.1996:583) พบว่าต้องใช้กลุ่มตัวอย่าง 244 คน ผู้วิจัยจึงใช้สัดส่วน ประชากร : กลุ่มตัวอย่าง = 3 : 1 ได้กลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระดับชั้น ดังนี้

- ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีนักเรียนจำนวน 79 คน
- ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีนักเรียนจำนวน 86 คน
- ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีนักเรียนจำนวน 79 คน

ดังแสดงในตาราง 1

ตาราง 1 แสดงจำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามระดับชั้นที่ศึกษา

ระดับชั้นที่ศึกษา	ประชากร (คน)	กลุ่มตัวอย่าง (คน)
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4	239	79
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5	260	86
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6	239	79
รวม	738	244

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามปัจจัยที่ส่งผลต่อการวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร มีจำนวน 7 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับระดับชั้นที่ศึกษา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน รายได้ของนักเรียน และฐานะเศรษฐกิจของผู้ปกครอง

ตอนที่ 2 แบบสอบถามมโนภาพแห่งตนซึ่งแบ่งเป็น 2 ด้าน ได้แก่ มโนภาพแห่งตนด้านการรับรู้ตนเอง เป็นแบบสอบถามประมาณค่า (Rating Scale) ตามแนวคิดของลิเคิร์ต (Likert) มี 5 ระดับ จำนวน 6 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .7950 และมโนภาพแห่งตนด้านความสามารถทางร่างกาย เป็นแบบสอบถามประมาณค่า (Rating Scale) ตามแนวคิดของลิเคิร์ต (Likert) มี 5 ระดับ จำนวน 8 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .7965

ตอนที่ 3 แบบสอบถามการสนับสนุนการเรียนของผู้ปกครอง เป็นแบบสอบถามประมาณค่า (Rating Scale) ตามแนวคิดของลิเคิร์ต (Likert) มี 5 ระดับ จำนวน 14 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .8950

ตอนที่ 4 แบบสอบถามความคาดหวังของผู้ปกครอง เป็นแบบสอบถามประมาณค่า (Rating Scale) ตามแนวคิดของลิเคิร์ต (Likert) มี 5 ระดับ จำนวน 7 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .7891

ตอนที่ 5 แบบสอบถามการเลียนแบบครูในการใช้เวลาว่าง เป็นแบบสอบถามประมาณค่า (Rating Scale) ตามแนวคิดของลิเคิร์ต (Likert) มี 5 ระดับ จำนวน 9 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .7993

ตอนที่ 6 แบบสอบถามการเลียนแบบเพื่อนในการใช้เวลาว่าง เป็นแบบสอบถามประมาณค่า (Rating Scale) ตามแนวคิดของลิเคิร์ต (Likert) มี 5 ระดับ จำนวน 12 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .8011

ตอนที่ 7 แบบสอบถามการวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียนเป็นแบบสอบถามประมาณค่า (Rating Scale) ตามแนวคิดของลิเคิร์ต (Likert) มี 5 ระดับ จำนวน 13 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .8945

วิธีการสร้างเครื่องมือและการหาคุณภาพเครื่องมือ

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว มี 2 ส่วน

แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว ได้แก่ ระดับชั้นที่ศึกษา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน รายได้ของนักเรียน และฐานะเศรษฐกิจของผู้ปกครอง

ตัวอย่างแบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัวของนักเรียน

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นข้อมูลส่วนตัวของนักเรียน เมื่ออ่านข้อความแล้ว กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน () และเติมข้อความลงในช่องว่างให้ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนให้มากที่สุด

- 1.นักเรียนกำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้น () ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
() ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
() ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
- 2.ระดับคะแนนผลการเรียน (ร้อยละ) ในภาคเรียนที่ผ่านมา
- 3.ค่าใช้จ่ายรายวันที่ผู้ปกครองให้มาโรงเรียน.....บาทต่อวัน
- 4.รายได้ของบิดามารดาหรือผู้ปกครองรวมกัน.....บาทต่อเดือน

ตอนที่ 2 มโนภาพแห่งตนของนักเรียน ผู้วิจัยจะสร้างแบบสอบถามตามขั้นตอนต่อไปนี้

1.ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับมโนภาพแห่งตน และนิยามศัพท์เฉพาะเพื่อนำมาเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

2.ผู้วิจัยได้ศึกษาแบบสอบถามของวันรัฐ ชาติหัตถกร(2548)

3.ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามมโนภาพแห่งตนให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะตามแนวคิดที่ได้จากข้อ 1 และ 2 โดยนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 คนคือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรรณรัตน์ พลอยเลื่อมแสง ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรหมธิดา แสนคำเครือ และอาจารย์วิไลลักษณ์ พงษ์โสภา ตรวจสอบหาความเหมาะสมทั้งด้านเนื้อหาข้อคำถามและภาษาที่ใช้ให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะและนำมาปรับปรุงแก้ไขก่อนนำไปใช้

4.นำแบบสอบถามมโนภาพแห่งตนจำนวน 14 ข้อ ซึ่งปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร จำนวน 100 คน แล้วนำมาตรวจให้คะแนนเพื่อวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกรายข้อโดยใช้เทคนิค 25 % กลุ่มสูง-กลุ่มต่ำ โดยนำคะแนนที่ตรวจแล้วมาเรียงลำดับจากสูงสูดมาต่ำสุด แล้วแยก 25% ที่ได้คะแนนสูง และ 25% ที่ได้คะแนนต่ำ นำมาเฉลี่ยรายข้อที่ได้มาทดสอบนัยสำคัญทางสถิติ โดยใช้ t-test เลือกข้อที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มาใช้เป็นแบบสอบถาม ได้จำนวน 14 ข้อ มีค่า t ระหว่าง 2.042-5.997

5.หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามที่คัดเลือกในข้อ 4 โดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา(α - Coefficient) ของครอนบัค (Cronbach) มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .7965

ลักษณะของแบบสอบถามมโนภาพแห่งตน เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคอร์ท มี 5 ระดับ ได้แก่ จริงที่สุด จริง จริงบ้าง จริงน้อย และจริงน้อยที่สุด

ตัวอย่างแบบสอบถามโนภาพแห่งตน

คำชี้แจง เมื่อนักเรียนอ่านข้อความเกี่ยวกับมโนภาพแห่งตนแล้ว กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างทางขวามือ ช่องใดช่องหนึ่งจาก 5 ช่องที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้าง ไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
0	ข้าพเจ้าเป็นคนคล่องแคล่วว่องไว					
00	ข้าพเจ้าสามารถควบคุมตนเองได้					

เกณฑ์การให้คะแนน

1. ข้อความที่มีความหมายทางบวก ให้คะแนนดังนี้

จริงที่สุด	ให้	5	คะแนน
จริง	ให้	4	คะแนน
จริงบ้าง	ให้	3	คะแนน
จริงน้อย	ให้	2	คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้	1	คะแนน

2. ข้อความที่มีความหมายทางลบ ให้คะแนนดังนี้

จริงที่สุด	ให้	1	คะแนน
จริง	ให้	2	คะแนน
จริงบ้าง	ให้	3	คะแนน
จริงน้อย	ให้	4	คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้	5	คะแนน

เกณฑ์การแปลความหมาย

ใช้เกณฑ์การประเมินค่าความหมายตามแนวคิดของวิเชียร เกตุสิงห์ (2538 : 9) ในการวิจัยครั้งนี้แปลผลได้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่	3.67-5.00	หมายถึง	มีมโนภาพแห่งตนดี
คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่	2.34-3.66	หมายถึง	มีมโนภาพแห่งตนดีพอใช้
คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่	1.00-2.33	หมายถึง	มีมโนภาพแห่งตนไม่ดี

ตอนที่ 3 แบบสอบถามการสนับสนุนการเรียนรู้ของผู้ปกครอง มีขั้นตอนดังนี้

3.1. ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสนับสนุนการเรียนรู้ของผู้ปกครอง และนิยามศัพท์เฉพาะเพื่อนำมาเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

3.2. ผู้วิจัยได้ศึกษาแบบสอบถามของพระมหาประยูร สุยะใจ (2548) และวิรัชาม์ กุลเพิ่มทวีรัชต์ (2547)

3.3. ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามการสนับสนุนการเรียนรู้ของผู้ปกครอง ให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะตามแนวคิดที่ได้จากข้อ 3.1 และ 3.2 โดยนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 คน คือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรรณรัตน์ พลอยเลื่อมแสง ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรหมธิดา แสนคำเครือ และอาจารย์วิไลลักษณ์ พงษ์โสภา ตรวจสอบหาความเหมาะสมทั้งด้านเนื้อหาข้อคำถามและภาษาที่ใช้ให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะและนำมาปรับปรุงแก้ไขก่อนนำไปใช้

3.4. นำแบบสอบถามการสนับสนุนการเรียนรู้ของผู้ปกครอง จำนวน 14 ข้อ ซึ่งปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร จำนวน 100 คน แล้วนำมาตรวจให้คะแนนเพื่อวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกรายข้อ โดยใช้เทคนิค 25 % กลุ่มสูง-กลุ่มต่ำ โดยนำคะแนนที่ตรวจแล้วมาเรียงลำดับจากสูงที่สุดมาต่ำสุด แล้วแยก 25% ที่ได้คะแนนสูง และ 25% ที่ได้คะแนนต่ำ นำมาเฉลี่ยรายข้อที่ได้มาทดสอบนัยสำคัญทางสถิติ โดยใช้ t-test เลือกข้อที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มาใช้เป็นแบบสอบถาม ได้จำนวน 14 ข้อ มีค่า t ระหว่าง 2.224-6.258

3.5. หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามที่คัดเลือกในข้อ 3.4 โดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α - Coefficient) ของครอนบัค (Cronbach) มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .8950

ลักษณะของแบบสอบถามการสนับสนุนการเรียนรู้ของผู้ปกครอง เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคอร์ท มี 5 ระดับ ได้แก่ จริงที่สุด จริง จริงบ้าง จริงน้อย และจริงน้อยที่สุด

ตัวอย่างแบบสอบถามการสนับสนุนการเรียนรู้ของผู้ปกครอง

คำชี้แจง เมื่อนักเรียนอ่านข้อความเกี่ยวกับการสนับสนุนการเรียนรู้ของผู้ปกครองแล้ว กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างทางขวามือ ช่องใดช่องหนึ่งจาก 5 ช่องที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้าง ไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
0	ผู้ปกครองแนะนำวิธีอ่านหนังสือให้					
00	ผู้ปกครองเห็นด้วยกับงานอดิเรกที่					
	ข้าพเจ้าทำอยู่					

เกณฑ์การให้คะแนน

1. ข้อความที่มีความหมายทางบวก ให้คะแนนดังนี้

จริงที่สุด	ให้	5	คะแนน
จริง	ให้	4	คะแนน
จริงบ้าง	ให้	3	คะแนน
จริงน้อย	ให้	2	คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้	1	คะแนน

2. ข้อความที่มีความหมายทางลบ ให้คะแนนดังนี้

จริงที่สุด	ให้	1	คะแนน
จริง	ให้	2	คะแนน
จริงบ้าง	ให้	3	คะแนน
จริงน้อย	ให้	4	คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้	5	คะแนน

เกณฑ์การแปลความหมาย

ใช้เกณฑ์การประเมินค่าความหมายตามแนวคิดของวิเชียร เกตุสิงห์ (2538 : 9) ในการวิจัยครั้งนี้แปลผลได้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 3.67-5.00 หมายถึง การสนับสนุนการเรียนของผู้ปกครองมาก

คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 2.34-3.66 หมายถึง การสนับสนุนการเรียนของผู้ปกครองปานกลาง

คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 1.00-2.33 หมายถึง การสนับสนุนการเรียนของผู้ปกครองน้อย

ตอนที่ 4 แบบสอบถามความคาดหวังของผู้ปกครอง มีขั้นตอนดังนี้

4.1. ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความคาดหวังของผู้ปกครอง และนิยามศัพท์เฉพาะเพื่อนำมาเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

4.2. ผู้วิจัยได้ศึกษาแบบสอบถามของชุตินัน ศรีแก้ว (2546)

4.3. ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามความคาดหวังของผู้ปกครอง ให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะตามแนวคิดที่ได้จากข้อ 4.1 และ 4.2 โดยนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 คน คือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรพรณรัตน์ พลอยเลื่อมแสง ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรหมธิดา แสนคำเครือ และอาจารย์

วิไลลักษณ์ พงษ์โสภา ตรวจสอบหาความเหมาะสมทั้งด้านเนื้อหาข้อคำถามและภาษาที่ใช้ให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะและนำมาปรับปรุงแก้ไขก่อนนำไปใช้

4.4. นำแบบสอบถามความคาดหวังของผู้ปกครอง จำนวน 7 ข้อ ซึ่งปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร จำนวน 100 คน แล้วนำมาตรวจให้คะแนนเพื่อวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกรายข้อ โดยใช้เทคนิค 25 % กลุ่มสูง-กลุ่มต่ำ โดยนำคะแนนที่ตรวจแล้วมาเรียงลำดับจากสูงสุดมาต่ำสุด แล้วแยก 25% ที่ได้คะแนนสูง และ 25% ที่ได้คะแนนต่ำ นำมาเฉลี่ยรายข้อที่ได้มาทดสอบนัยสำคัญทางสถิติ โดยใช้ t-test เลือกข้อที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มาใช้เป็นแบบสอบถาม ได้จำนวน 7 ข้อ มีค่า t ระหว่าง 2.371-4.207

4.5. หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามที่คัดเลือกในข้อ 4.4 โดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α - Coefficient) ของครอนบัค (Cronbach) มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .7891

ลักษณะของแบบสอบถามความคาดหวังของผู้ปกครอง เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคอร์ท มี 5 ระดับ ได้แก่ จริงที่สุด, จริง, จริงบ้าง, จริงน้อย และจริงน้อยที่สุด

ตัวอย่างแบบสอบถามความคาดหวังของผู้ปกครอง

คำชี้แจง เมื่อนักเรียนอ่านข้อความเกี่ยวกับความคาดหวังของผู้ปกครองแล้ว กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างทางขวามือ ช่องใดช่องหนึ่งจาก 5 ช่องที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้าง ไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
0	ผู้ปกครองต้องการให้ข้าพเจ้าเรียนสูงกว่าผู้ปกครอง					
00	ผู้ปกครองต้องการให้ข้าพเจ้าสอบผ่านทุกวิชา					

เกณฑ์การให้คะแนน

1. ข้อความที่มีความหมายทางบวก ให้คะแนนดังนี้

จริงที่สุด	ให้	5	คะแนน
จริง	ให้	4	คะแนน
จริงบ้าง	ให้	3	คะแนน
จริงน้อย	ให้	2	คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้	1	คะแนน
2.ข้อความที่มีความหมายทางลบ ให้คะแนนดังนี้			
จริงที่สุด	ให้	1	คะแนน
จริง	ให้	2	คะแนน
จริงบ้าง	ให้	3	คะแนน
จริงน้อย	ให้	4	คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้	5	คะแนน

เกณฑ์การแปลความหมาย

ใช้เกณฑ์การประเมินค่าความหมายตามแนวคิดของวิเชียร เกตุสิงห์ (2538 : 9) ในการวิจัยครั้งนี้แปลผลได้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 3.67-5.00 หมายถึง มีความคาดหวังของผู้ปกครองมาก

คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 2.34-3.66 หมายถึง มีความคาดหวังของผู้ปกครองปานกลาง

คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 1.00-2.33 หมายถึง มีความคาดหวังของผู้ปกครองน้อย

ตอนที่ 5 แบบสอบถามการเลียนแบบครูในการใช้เวลาว่าง มีขั้นตอน ดังนี้

5.1.ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเลียนแบบครูในการใช้เวลาว่างและนิยามศัพท์เฉพาะเพื่อนำมาเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

5.2.ผู้วิจัยได้ศึกษาแบบสอบถามของอรรถพล โครตสินธุ์ (2544)

5.3.ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามการเลียนแบบครูในการใช้เวลาว่าง ให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะตามแนวคิดที่ได้จากข้อ 5.1 และ 5.2 โดยนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 คน คือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรรณรัตน์ พลอยเลื่อมแสง ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรหมธิดา แสนคำเครือ และอาจารย์วิไลลักษณ์ พงษ์โสภา ตรวจสอบหาความเหมาะสมทั้งด้านเนื้อหาข้อคำถามและภาษาที่ใช้ให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะและนำมาปรับปรุงแก้ไขก่อนนำไปใช้

5.4.นำแบบสอบถามการเลียนแบบครูในการใช้เวลาว่าง จำนวน 9 ข้อ ซึ่งปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร จำนวน 100 คน แล้วนำมาตรวจให้คะแนนเพื่อวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกรายข้อ โดยใช้เทคนิค 25 % กลุ่มสูง-กลุ่มต่ำ โดยนำคะแนนที่ตรวจแล้วมาเรียงลำดับจากสูงสุดมาต่ำสุด แล้วแยก 25% ที่ได้คะแนนสูง และ 25% ที่ได้คะแนนต่ำ นำมาเฉลี่ยรายข้อที่ได้มาทดสอบนัยสำคัญทางสถิติ โดยใช้ t-test เลือกข้อที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มาใช้เป็นแบบสอบถาม ได้จำนวน 9 ข้อ มีค่า t ระหว่าง 2.448-5.775

5.5 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามที่คัดเลือกในข้อ 5.4 โดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α - Coefficient) ของครอนบัค (Cronbach) มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .7993

ลักษณะของแบบสอบถามการเลียนแบบครูในการใช้เวลาว่าง เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคอร์ท มี 5 ระดับ ได้แก่ จริงที่สุด จริงจริงบ้าง จริงน้อย และจริงน้อยที่สุด

ตัวอย่างแบบสอบถามการเลียนแบบครูในการใช้เวลาว่าง

คำชี้แจง เมื่อนักเรียนอ่านข้อความเกี่ยวกับการเลียนแบบครูในการใช้เวลาว่างแล้ว กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างทางขวามือ ช่องใดช่องหนึ่งจาก 5 ช่องที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้าง ไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
0	นักเรียนชอบอ่านหนังสือเหมือนที่ครูอ่าน					
00	นักเรียนดูรายการโทรทัศน์เหมือนที่ครูดู					

เกณฑ์การให้คะแนน

1. ข้อความที่มีความหมายทางบวก ให้คะแนนดังนี้

จริงที่สุด	ให้	5	คะแนน
จริง	ให้	4	คะแนน
จริงบ้าง	ให้	3	คะแนน
จริงน้อย	ให้	2	คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้	1	คะแนน

2. ข้อความที่มีความหมายทางลบ ให้คะแนนดังนี้

จริงที่สุด	ให้	1	คะแนน
จริง	ให้	2	คะแนน
จริงบ้าง	ให้	3	คะแนน
จริงน้อย	ให้	4	คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้	5	คะแนน

เกณฑ์การแปลความหมาย

ใช้เกณฑ์การประเมินค่าความหมายตามแนวคิดของวิเชียร เกตุสิงห์ (2538 : 9) ในการวิจัยครั้งนี้แปลผลได้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่	3.67-5.00	หมายถึง	การเลียนแบบครูในการใช้เวลาว่างมาก
คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่	2.34-3.66	หมายถึง	การเลียนแบบครูในการใช้เวลาว่างปานกลาง
คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่	1.00-2.33	หมายถึง	การเลียนแบบครูในการใช้เวลาว่างน้อย

ตอนที่ 6 แบบสอบถามการเลียนแบบเพื่อนในการใช้เวลาว่าง มีขั้นตอน ดังนี้

6.1. ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเลียนแบบเพื่อนในการใช้เวลาว่าง และนิยามศัพท์เฉพาะเพื่อนำมาเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

6.2. ผู้วิจัยได้ศึกษาแบบสอบถามของอรรถพล โครตสินธุ์ (2544)

6.3. ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามการเลียนแบบเพื่อนในการใช้เวลาว่างให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะตามแนวคิดที่ได้จากข้อ 6.1 และ 6.2 โดยนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 คน คือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรรณรัตน์ พลอยเลื่อมแสง ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรหมธิดา แสนคำเครือ และอาจารย์วิไลลักษณ์ พงษ์โสภา ตรวจสอบหาความเหมาะสมทั้งด้านเนื้อหาข้อคำถามและภาษาที่ใช้ให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะและนำมาปรับปรุงแก้ไขก่อนนำไปใช้

6.4. นำแบบสอบถามการเลียนแบบเพื่อนในการใช้เวลาว่าง จำนวน 12 ข้อ ซึ่งปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร จำนวน 100 คน แล้วนำมาตรวจให้คะแนนเพื่อวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกรายข้อ โดยใช้เทคนิค 25 % กลุ่มสูง-กลุ่มต่ำ โดยนำคะแนนที่ตรวจแล้วมาเรียงลำดับจากสูงสุดมาต่ำสุด แล้วแยก 25% ที่ได้คะแนนสูง และ 25% ที่ได้คะแนนต่ำ นำมาเฉลี่ยรายข้อที่ได้มาทดสอบนัยสำคัญทางสถิติ โดยใช้ t-test เลือกข้อที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มาใช้เป็นแบบสอบถาม ได้จำนวน 12 ข้อ มีค่า t ระหว่าง 2.242-6.176

6.5. หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามที่คัดเลือกในข้อ 6.4 โดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α - Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .8011

ลักษณะของแบบสอบถามการเลียนแบบเพื่อนในการใช้เวลาว่างเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคอร์ท มี 5 ระดับ ได้แก่ จริงที่สุด จริงจริงบ้าง จริงน้อย และจริงน้อยที่สุด

ตัวอย่างแบบสอบถามการเลียนแบบเพื่อนในการใช้เวลาว่าง

คำชี้แจง เมื่อนักเรียนอ่านข้อความเกี่ยวกับการเลียนแบบเพื่อนในการใช้เวลาว่างแล้ว กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างทางขวามือ ช่องใดช่องหนึ่งจาก 5 ช่องที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้าง ไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
0	นักเรียนเรียนพิเศษหลังเลิกเรียนกับเพื่อน					
00	นักเรียนชอบเล่นเกมกับเพื่อน					

เกณฑ์การให้คะแนน

1.ข้อความที่มีความหมายทางบวก ให้คะแนนดังนี้

จริงที่สุด	ให้	5	คะแนน
จริง	ให้	4	คะแนน
จริงบ้าง	ให้	3	คะแนน
จริงน้อย	ให้	2	คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้	1	คะแนน

2.ข้อความที่มีความหมายทางลบ ให้คะแนนดังนี้

จริงที่สุด	ให้	1	คะแนน
จริง	ให้	2	คะแนน
จริงบ้าง	ให้	3	คะแนน
จริงน้อย	ให้	4	คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้	5	คะแนน

เกณฑ์การแปลความหมาย

ใช้เกณฑ์การประเมินค่าความหมายตามแนวคิดของวิเชียร เกตุสิงห์ (2538 : 9) ในการวิจัยครั้งนี้แปลผลได้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่	3.67-5.00	หมายถึง	การเลียนแบบเพื่อนในการใช้เวลาว่างเหมาะสม
คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่	2.34-3.66	หมายถึง	การเลียนแบบเพื่อนในการใช้เวลาว่างเหมาะสม

ปานกลาง

คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่	1.00-2.33	หมายถึง	การเลียนแบบเพื่อนในการใช้เวลาว่างไม่เหมาะสม
--------------------	-----------	---------	---

ตอนที่ 7 แบบสอบถามการวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียน มีขั้นตอน ดังนี้

7.1. ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียนและนิยามศัพท์เฉพาะเพื่อนำมาเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

7.2.ผู้วิจัยได้ศึกษาแบบสอบถามของธัญญารัตน์ วงษ์สมัย (2542)

7.3.ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามการวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียนให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะตามแนวคิดที่ได้จากข้อ 7.1 และ 7.2 โดยนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 คน คือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรรณรัตน์ พลอยล้อมแสง ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรหมธิดา แสนคำเครือ และอาจารย์วิไลลักษณ์ พงษ์โสภา ตรวจสอบหาความเหมาะสมทั้งด้านเนื้อหาข้อคำถามและภาษาที่ใช้ให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะและนำมาปรับปรุงแก้ไขก่อนนำไปใช้

7.4.นำแบบสอบถามการวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียน จำนวน 13 ข้อ ซึ่งปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร จำนวน 100 คน แล้วนำมาตรวจให้คะแนนเพื่อวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกรายข้อโดยใช้เทคนิค 25 % กลุ่มสูง-กลุ่มต่ำ โดยนำคะแนนที่ตรวจแล้วมาเรียงลำดับจากสูงสูดมาต่ำสุด แล้วแยก 25% ที่ได้คะแนนสูง และ 25% ที่ได้คะแนนต่ำ นำมาเฉลี่ยรายข้อที่ได้มาทดสอบนัยสำคัญทางสถิติ โดยใช้ t-test เลือกข้อที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มาใช้เป็นแบบสอบถาม ได้จำนวน 13 ข้อ มีค่า t ระหว่าง 2.442-4.933

7.5.หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามที่คัดเลือกในข้อ 7.4 โดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α - Coefficient) ของครอนบัค (Cronbach) มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .8945

ลักษณะของแบบสอบถามการวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียน เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคอร์ที่มี 5 ระดับ ได้แก่ จริงที่สุด จริง จริงบ้าง จริงน้อย และจริงน้อยที่สุด

ตัวอย่างแบบสอบถามการวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียน

คำชี้แจง เมื่อนักเรียนอ่านข้อความเกี่ยวกับการวางแผนในการใช้เวลาว่างแล้ว กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างทางขวามือ ช่องใดช่องหนึ่งจาก 5 ช่องที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด ดังนี้

ทำเป็นประจำ	หมายถึง	ข้าพเจ้าทำกิจกรรมนั้นเป็นประจำทุกวัน
ทำบ่อย	หมายถึง	ข้าพเจ้าทำกิจกรรมนั้นเป็นประจำเกือบทุกวัน
ทำเป็นบางครั้ง	หมายถึง	ข้าพเจ้าทำกิจกรรมนั้นเป็นบางวัน
นานๆครั้ง	หมายถึง	ข้าพเจ้าทำกิจกรรมนั้น นานๆจึงจะทำสักครั้ง
น้อยครั้งที่สุด	หมายถึง	ข้าพเจ้าทำกิจกรรมนั้นน้อยมากจนแทบไม่ทำเลย

ข้อ	ข้อความ	ทำเป็นประจำ	ทำบ่อย	ทำเป็นบางครั้ง	นาน ๆ ครั้ง	น้อยครั้งที่สุด
0	เมื่อมีเวลาว่างข้าพเจ้าชอบฟังเพลง					
00	ข้าพเจ้ามีเรียนพิเศษในช่วงวันหยุด					
000	หากมีเวลาว่างข้าพเจ้าชอบอ่านหนังสือ					

เกณฑ์การให้คะแนน

1.ข้อความที่มีความหมายทางบวก ให้คะแนนดังนี้

ทำเป็นประจำ	ให้	5	คะแนน
ทำบ่อย	ให้	4	คะแนน
ทำเป็นบางครั้ง	ให้	3	คะแนน
นานๆครั้ง	ให้	2	คะแนน
น้อยครั้งที่สุด	ให้	1	คะแนน

2.ข้อความที่มีความหมายทางลบ ให้คะแนนดังนี้

ทำเป็นประจำ	ให้	1	คะแนน
ทำบ่อย	ให้	2	คะแนน
ทำเป็นบางครั้ง	ให้	3	คะแนน
นานๆครั้ง	ให้	4	คะแนน
น้อยครั้งที่สุด	ให้	5	คะแนน

เกณฑ์การแปลความหมาย

ใช้เกณฑ์การประเมินค่าความหมายตามแนวคิดของวิเชียร เกตุสิงห์ (2538 : 9) ในการวิจัยครั้งนี้แปลผลได้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่	3.67-5.00	หมายถึง	มีการวางแผนในการใช้เวลาว่างดี
คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่	2.34-3.66	หมายถึง	มีการวางแผนในการใช้เวลาว่างดีพอใช้
คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่	1.00-2.33	หมายถึง	มีการวางแผนในการใช้เวลาว่างไม่ดี

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเพื่อเก็บรวบรวมข้อมูล ตามลำดับต่อไปนี้

1.ผู้วิจัยขอหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ไปขออนุญาตผู้อำนวยการโรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร เพื่อขออนุญาตและขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง

2.ผู้วิจัยนำแบบสอบถามปัจจัยที่ส่งผลต่อการวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียนไปเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยพบกับนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร เพื่อชี้แจงวัตถุประสงค์และขอความร่วมมือในการทำวิจัยครั้งนี้และเก็บรวบรวมข้อมูลระหว่างวันที่ 4-10 มกราคม 2551 จำนวน 244 ฉบับ ได้รับคืนมาครบทุกฉบับ

3.ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่นักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร ตอบมาคัดเลือกเฉพาะแบบสอบถามที่สมบูรณ์ คือ ตอบคำถามครบทุกข้อ ปรากฏว่าสมบูรณ์ทุกฉบับ จากนั้นจึงนำมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดและนำข้อมูลมาวิเคราะห์ทางสถิติต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยจะนำข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามมาวิเคราะห์ ดังนี้

1. วิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานโดยการหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัวและปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมในโรงเรียนกับการวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร
3. วิเคราะห์ปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัวและปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมในโรงเรียนที่ส่งผลต่อการวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่

1. สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
2. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์คุณภาพเครื่องมือ ได้แก่
 - 2.1 การหาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (Item Discrimination) ของแบบสอบถาม โดยใช้เทคนิค 25% กลุ่มสูง-กลุ่มต่ำแล้วทดสอบด้วย t-test
 - 2.2 การหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามโดยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบัค (α - Cronbach Coefficient)
3. สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน ได้แก่
 - 3.1 วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัวและปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมในโรงเรียนกับการวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โดยวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (The Pearson Product Moment Correlation Coefficient) เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อ 1
 - 3.2 วิเคราะห์ปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัวและปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมในโรงเรียนที่ส่งผลต่อการวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานครโดยวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis) เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อ 2

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลความหมายของผลการวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ เพื่อความสะดวกในการนำเสนอ ผู้วิจัยจึงได้เสนอสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ ดังนี้

N	แทน	จำนวนนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง
$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ย (Mean)
S.D.	แทน	ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
S^2	แทน	ค่าความแปรปรวน
r	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน
R	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ
R^2	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์ของการตัดสินใจ
t	แทน	ค่าสถิติในการแจกแจงแบบที
F	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการพิจารณา F-distribution
df	แทน	ระดับชั้นของความเป็นอิสระ (Degree of Freedom)
SS	แทน	ผลรวมของคะแนนเบี่ยงเบนยกกำลังสอง (Sum of Squares)
MS	แทน	ค่าเฉลี่ยกำลังสองของคะแนนแต่ละค่า (Mean Square)
b	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์ของตัวพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ
β	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์ของตัวพยากรณ์ในรูปคะแนนมาตรฐาน
$\hat{Y}$	แทน	ค่าสมการพยากรณ์ที่แทนค่าในรูปคะแนนดิบ
Z	แทน	ค่าสมการพยากรณ์ที่แทนค่าในรูปคะแนนมาตรฐาน
a	แทน	ค่าคงที่ของการพยากรณ์
SE_b	แทน	ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของสัมประสิทธิ์ตัวพยากรณ์
SE_{est}	แทน	ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการพยากรณ์
Y	แทน	การวางแผนในการใช้เวลาว่าง
X_1	แทน	ระดับชั้นที่ศึกษา : ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
X_2	แทน	ระดับชั้นที่ศึกษา : ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
X_3	แทน	ระดับชั้นที่ศึกษา : ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
X_4	แทน	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
X_5	แทน	รายได้ของนักเรียนที่ได้รับจากผู้ปกครอง
X_6	แทน	ฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครอง
X_7	แทน	มโนภาพแห่งตน

X_8	แทน	การสนับสนุนการเรียนของผู้ปกครอง
X_9	แทน	ความคาดหวังของผู้ปกครอง
X_{10}	แทน	การเลียนแบบครูในการใช้เวลาว่าง
X_{11}	แทน	การเลียนแบบเพื่อนในการใช้เวลาว่าง

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน โดยการหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัวและปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมในโรงเรียนกับการวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร
3. วิเคราะห์ปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัวและปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมในโรงเรียนที่ส่งผลต่อการวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับ ดังนี้

ตอนที่ 1 เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร จำแนกตามระดับชั้นปีที่ศึกษา

ตอนที่ 2 เสนอผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมในโรงเรียน และการวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร

ตอนที่ 3 เสนอผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมในโรงเรียนและการวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร โดยการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (The Pearson Product Moment Correlation Coefficient)

ตอนที่ 4 เสนอผลการวิเคราะห์เพื่อค้นหาตัวแปรที่สามารถพยากรณ์การวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร โดยการวิเคราะห์การถดถอยแบบพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร จำแนกตามระดับชั้นปีที่ศึกษาดังแสดงในตาราง 2

ตาราง 2 แสดงจำนวน และร้อยละของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร จำแนกตามระดับชั้นที่ศึกษา

ปัจจัย	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ระดับชั้นที่ศึกษา		
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4	79	32.4
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5	86	35.2
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6	79	32.4
รวม	244	100.0

จากตาราง 2 พบว่า นักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร ส่วนมากเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 คิดเป็นร้อยละ 35.2 รองลงมาเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และ 6 จำนวนเท่า ๆ กัน คิดเป็นร้อยละ 32.4

ตอนที่ 2 เสนอผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมในโรงเรียนและการวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร ดังแสดงในตาราง 3

ตาราง 3 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมในโรงเรียน และการวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร

ปัจจัย	ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$)	ค่าส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	การแปลผล
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	81.70	12.90	สูง
รายได้ของนักเรียนที่ได้รับจากผู้ปกครอง	35.09	6.48	ปานกลาง
ฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครอง	74016.39	11983.92	สูง
มโนภาพแห่งตน	3.11	0.42	ปานกลาง
การสนับสนุนการเรียนของผู้ปกครอง	3.60	0.43	ปานกลาง
ความคาดหวังของผู้ปกครอง	3.53	0.45	ปานกลาง
การเลียนแบบครูในการใช้เวลาว่าง	2.73	0.66	ปานกลาง
การเลียนแบบเพื่อนในการใช้เวลาว่าง	2.72	0.65	ปานกลาง
การวางแผนในการใช้เวลาว่าง	3.36	0.57	ปานกลาง

จากตาราง 3 พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับสูง รายได้ของนักเรียนที่ได้รับจากผู้ปกครองอยู่ในระดับปานกลาง ฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครองอยู่ในระดับสูง สำหรับมโนภาพแห่งตน การสนับสนุนการเรียนของผู้ปกครอง ความคาดหวังของผู้ปกครอง การเลียนแบบครูในการใช้เวลาว่าง การเลียนแบบเพื่อนในการใช้เวลาว่างและการวางแผนในการใช้เวลาว่างอยู่ในระดับปานกลาง

ตอนที่ 3 เสนอผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมในโรงเรียนกับการวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียน ช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร ดังแสดงในตาราง 4

ตาราง 4 แสดงผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมในโรงเรียนกับการวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร

ปัจจัย	X ₁	X ₂	X ₃	X ₄	X ₅	X ₆	X ₇	X ₈	X ₉	X ₁₀	X ₁₁	Y
X ₁	1.000	.054	.032	.051	.031	.022	.041	-.012	-.014	-.020	.008	.002
X ₂		1.000	.054	.065	.041	.035	.060	-.034	-.040	-.049	.024	.010
X ₃			1.000	.051	.031	.022	.041	-.012	-.014	-.020	.008	.002
X ₄				1.000	-.050	-.111	.120	-.007	.016	.113	-.070	-.098
X ₅					1.000	.142*	.110	.033	.124	-.074	.112	.210**
X ₆						1.000	-.068	-.139*	.001	.070	.170**	.154*
X ₇							1.000	.200**	.185**	.212**	.140	.149*
X ₈								1.000	.355**	.240**	.233**	.303**
X ₉									1.000	.174**	.175**	.345**
X ₁₀										1.000	.341**	.263**
X ₁₁											1.000	.540**
Y												1.000

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 4 พบว่า ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กันทางบวกกับการวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 5 ปัจจัย ได้แก่ รายได้ของนักเรียนที่ได้รับจากผู้ปกครองมาโรงเรียน (X_5) การสนับสนุนการเรียนของผู้ปกครอง (X_8) ความคาดหวังของผู้ปกครอง (X_9) การเลียนแบบครูในการใช้เวลาว่าง (X_{10}) และการเลียนแบบเพื่อนในการใช้เวลาว่าง (X_{11}) ส่วนปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กันทางบวกกับการวางแผนในการใช้เวลาว่าง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 2 ปัจจัย ได้แก่ ฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครอง (X_6) และมโนภาพแห่งตน (X_7)

ส่วนปัจจัยที่ไม่มีความสัมพันธ์กับการวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร มี 4 ปัจจัย ได้แก่ ระดับชั้นที่ศึกษา : ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 (X_1) ระดับชั้นที่ศึกษา : ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 (X_2) ระดับชั้นที่ศึกษา : ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 (X_3) และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (X_4)

ตอนที่ 4 เสนอผลการวิเคราะห์เพื่อค้นหาตัวแปรที่สามารถพยากรณ์การวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร โดยการวิเคราะห์การถดถอยแบบพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis) ดังแสดงในตาราง 5

ตาราง 5 แสดงการวิเคราะห์ความแปรปรวนของการวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร

แหล่งของความแปรปรวน	df	SS	MS	F
Regression	4	30.188	7.547	37.142*
Residual	239	48.562	.203	
total	243	78.750		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 5 พบว่า การวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร มีความสัมพันธ์เชิงเส้นตรงกับปัจจัย 4 ปัจจัย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังแสดงผลการวิเคราะห์รายละเอียดในตาราง 6

ตาราง 6 แสดงผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อการวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร

ปัจจัย	b	SE _b	β	R	R ²	F
X ₁₁	.404	.073	.462	.540	.292	99.607*
X ₁₁ , X ₉	.260	.069	.206	.597	.356	66.718*
X ₁₁ , X ₉ , X ₅	.156	.046	.128	.610	.372	47.308*
X ₁₁ , X ₉ , X ₅ , X ₈	.005	.002	.118	.619	.383	37.142*
a	=		.595			
R	=		.619			
R ²	=		.383			
SE _{est}	=		.451			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 6 พบว่า ปัจจัยที่สามารถพยากรณ์การวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 4 ปัจจัยได้แก่ การเลียนแบบเพื่อนในการใช้เวลาว่าง (X₁₁) ความคาดหวังของผู้ปกครอง (X₉) รายได้ของนักเรียนที่ได้รับจากผู้ปกครองมาโรงเรียน (X₅) และการสนับสนุนการเรียนของผู้ปกครอง (X₈) ตามลำดับและปัจจัยทั้ง 4 ปัจจัย สามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของการวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานครได้ คิดเป็นร้อยละ 38.30 และนำค่าสัมประสิทธิ์ของตัวพยากรณ์มาเขียนเป็นสมการได้ดังนี้

สมการพยากรณ์การวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานครในรูปคะแนนดิบ ได้แก่

$$\hat{Y} = .595 + .404 X_{11} + .260 X_9 + .156 X_5 + .005 X_8$$

สมการพยากรณ์การวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานครในรูปคะแนนมาตรฐาน ได้แก่

$$Z = .462 X_{11} + .206 X_9 + .128 X_5 + .118 X_8$$

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัวและปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมในโรงเรียนกับการวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร
2. เพื่อศึกษาปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัวและปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมในโรงเรียนที่ส่งผลต่อการวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร
3. เพื่อสร้างสมการพยากรณ์การวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร

สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า

1. ปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัวและปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมในโรงเรียนมีความสัมพันธ์กับการวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร
2. ปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัวและปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมในโรงเรียนส่งผลต่อการวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาในช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา ปีการศึกษา 2550 ซึ่งเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 239 คน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 260 คน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 239 คน รวมทั้งหมดจำนวน 738 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาในช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2550 จำนวน 244 คน ประกอบด้วยนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 79 คน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 86 คน

และชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 79 คน ที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ยามาเน่ (Yamane.1996:583) ที่ได้มาจากการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) โดยใช้ระดับชั้นที่ศึกษาเป็นชั้น (Strata)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามปัจจัยที่ส่งผลต่อการวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร มีจำนวน 7 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับระดับชั้นที่ศึกษา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน รายได้ของนักเรียน และฐานะเศรษฐกิจของผู้ปกครอง

ตอนที่ 2 แบบสอบถามมโนภาพแห่งตนซึ่งแบ่งเป็น 2 ด้าน ได้แก่ มโนภาพแห่งตนด้านการรับรู้ตนเอง เป็นแบบสอบถามประมาณค่า (Rating Scale) ตามแนวคิดของลิเคิร์ต (Likert) มี 5 ระดับ จำนวน 6 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .7950 และมโนภาพแห่งตนด้านความสามารถทางร่างกาย เป็นแบบสอบถามประมาณค่า (Rating Scale) ตามแนวคิดของลิเคิร์ต (Likert) มี 5 ระดับ จำนวน 8 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .7965

ตอนที่ 3 แบบสอบถามการสนับสนุนการเรียนของผู้ปกครอง เป็นแบบสอบถามประมาณค่า (Rating Scale) ตามแนวคิดของลิเคิร์ต (Likert) มี 5 ระดับ จำนวน 14 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .8950

ตอนที่ 4 แบบสอบถามความคาดหวังของผู้ปกครอง เป็นแบบสอบถามประมาณค่า (Rating Scale) ตามแนวคิดของลิเคิร์ต (Likert) มี 5 ระดับ จำนวน 7 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .7891

ตอนที่ 5 แบบสอบถามการเลียนแบบครูในการใช้เวลาว่าง เป็นแบบสอบถามประมาณค่า (Rating Scale) ตามแนวคิดของลิเคิร์ต (Likert) มี 5 ระดับ จำนวน 9 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .7993

ตอนที่ 6 แบบสอบถามการเลียนแบบเพื่อนในการใช้เวลาว่างเป็นแบบสอบถามประมาณค่า (Rating Scale) ตามแนวคิดของลิเคิร์ต (Likert) มี 5 ระดับ จำนวน 12 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .8011

ตอนที่ 7 แบบสอบถามการวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียนเป็นแบบสอบถามประมาณค่า (Rating Scale) ตามแนวคิดของลิเคิร์ต (Likert) มี 5 ระดับ จำนวน 13 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .8945

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเพื่อเก็บรวบรวมข้อมูล ตามลำดับต่อไปนี้

1. ผู้วิจัยขอหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒไปขออนุญาตผู้อำนวยการโรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร เพื่อขออนุญาตและขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง

2. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามปัจจัยที่ส่งผลต่อการวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียนไปเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยพบกับนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร เพื่อชี้แจงวัตถุประสงค์และขอความร่วมมือในการทำวิจัยครั้งนี้และเก็บรวบรวมข้อมูลระหว่างวันที่ 4-10 มกราคม 2551 จำนวน 244 ฉบับ ได้รับคืนมาครบทุกฉบับ

3. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่นักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร ตอบมาคัดเลือกเฉพาะแบบสอบถามที่สมบูรณ์ คือ ตอบคำถามครบทุกข้อ ปรากฏว่าสมบูรณ์ทุกฉบับ จากนั้นจึงนำมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดและนำข้อมูลมาวิเคราะห์ทางสถิติต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยจะนำข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามมาวิเคราะห์ ดังนี้

1. วิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานโดยการหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัวและปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมในโรงเรียนกับการวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร
3. วิเคราะห์ปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัวและปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมในโรงเรียนที่ส่งผลต่อการวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่

1. สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
2. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์คุณภาพเครื่องมือ ได้แก่
 - 2.1 หาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (Item Discrimination) ของแบบสอบถาม โดยใช้เทคนิค 25% กลุ่มสูง-กลุ่มต่ำแล้วทดสอบด้วย t-test
 - 2.2 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามโดยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α - Coefficient) ของครอนบัค (Cronbach)

3.สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน ได้แก่

3.1วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัวและปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมในโรงเรียนกับการวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โดยวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (The Pearson Product Moment Correlation Coefficient) เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อ 1

3.2วิเคราะห์ปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัวและปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมในโรงเรียนที่ส่งผลต่อการวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร โดยวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis) เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อ 2

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า :-

1. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กันทางบวกกับการวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 5 ปัจจัย ได้แก่ รายได้ของนักเรียน (X_5) การสนับสนุนการเรียนของผู้ปกครอง (X_8) ความคาดหวังของผู้ปกครอง (X_9) การเลียนแบบครูในการใช้เวลาว่าง (X_{10}) และการเลียนแบบเพื่อนในการใช้เวลาว่าง (X_{11}) ส่วนปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กันทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 2 ปัจจัย ได้แก่ ฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครอง (X_6) และเมโนภาพแห่งตน (X_7)

2. ปัจจัยที่ไม่มีความสัมพันธ์กับการวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร มี 4 ปัจจัย ได้แก่ ระดับชั้นที่ศึกษา : ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 (X_1) ระดับชั้นที่ศึกษา : ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 (X_2) ระดับชั้นที่ศึกษา : ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 (X_3) และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (X_4)

3. ปัจจัยที่ส่งผลต่อการวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 4 ปัจจัย โดยเรียงลำดับจากปัจจัยที่ส่งผลมากที่สุดไปหาปัจจัยที่ส่งผลน้อยที่สุด ได้แก่ การเลียนแบบเพื่อนในการใช้เวลาว่าง (X_{11}) ความคาดหวังของผู้ปกครอง (X_9) รายได้ของนักเรียน (X_5) และการสนับสนุนการเรียนของผู้ปกครอง (X_8) ซึ่งปัจจัยทั้ง 4 ปัจจัยนี้ สามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของการวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานครได้ร้อยละ 38.30

4. สมการพยากรณ์การวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร มีดังนี้

4.1 สมการพยากรณ์การวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานครในรูปคะแนนดิบ ได้แก่

$$\hat{Y} = .595 + .404 X_{11} + .260 X_9 + .156 X_5 + .005 X_8$$

4.2 สมการพยากรณ์การวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร ในรูปคะแนนมาตรฐาน ได้แก่

$$Z = .462X_{11} + .206X_9 + .128X_5 + .118X_8$$

อภิปรายผลการวิจัย

ผลการศึกษาครั้งนี้ อภิปรายผลได้ดังต่อไปนี้

1. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กันทางบวกกับการวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 5 ปัจจัย ได้แก่ รายได้ของนักเรียน (X_5) การสนับสนุนการเรียนของผู้ปกครอง (X_8) ความคาดหวังของผู้ปกครอง (X_9) การเลียนแบบครูในการใช้เวลาว่าง (X_{10}) และการเลียนแบบเพื่อนในการใช้เวลาว่าง (X_{11}) ส่วนปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กันทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 2 ปัจจัย ได้แก่ ฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครอง (X_6) และมโนภาพแห่งตน (X_7) อภิปรายผลได้ดังนี้

1.1 รายได้ของนักเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า นักเรียนที่มีรายได้มาก มีการวางแผนในการใช้เวลาว่างเหมาะสม ทั้งนี้เพราะ นักเรียนที่ได้รับรายได้จากผู้ปกครองมาโรงเรียนมาก เป็นสิ่งหนึ่งที่ทำให้ นักเรียนมีความรู้สึกมั่นคงในตนเอง ไม่ต้องเครียดในเรื่องการใช้จ่าย เมื่อต้องการทำกิจกรรมใดๆ ก็มีเงินมาช่วยสนับสนุนในการทำกิจกรรมนั้นๆ ให้สำเร็จได้ มีทางเลือกในการทำกิจกรรมที่เหมาะสมกับตนเอง ทำให้นักเรียนสามารถที่จะนำเงินไปใช้ในการวางแผนในการใช้เวลาว่างของตนเองได้ดี ดังที่ โสภกา ชูพิชัยกุล (2529:108) กล่าวว่า สาเหตุที่ฐานะทางเศรษฐกิจมีส่วนที่เกี่ยวข้องกับสุขภาพจิตนั้น อาจเป็นเพราะถ้าฐานะทางเศรษฐกิจดีเยี่ยม หมายถึงการมีความรู้สึกมั่นคงในตัวเอง จึงทำให้ความกดดันน้อย บุคคลไม่ต้องทนทุกข์อยู่กับภาวะตึงเครียด หรือมีข้อขัดแย้งในใจมากมายนัก

ดังนั้น รายได้ของนักเรียน จึงมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร

1.2 การสนับสนุนการเรียนของผู้ปกครอง มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า นักเรียนที่ได้รับการสนับสนุนการเรียนจากผู้ปกครองมาก มีการวางแผนในการใช้เวลาว่างเหมาะสม ทั้งนี้เพราะการที่ผู้ปกครองให้การสนับสนุนการเรียนเป็นอย่างดี จัดหาอุปกรณ์การเรียนให้นักเรียนอย่างครบครัน ส่งเสริมให้นักเรียนได้เรียนพิเศษเพิ่มเติม ทำกิจกรรมที่ตนเองมีความสนใจ คอยซักถามเกี่ยวกับการเรียนและคอยให้

กำลังใจ ทำให้นักเรียนมีความรู้สึกว่าได้ได้รับความเอาใจใส่จากผู้ปกครองในด้านการเรียนเป็นอย่างดี จึงไม่ต้องการทำผู้ปกครองผิดหวัง ทำให้นักเรียนสนใจและเอาใจใส่ต่อการทำกิจกรรมในเวลาว่าง รู้จักวางแผนในการใช้เวลาว่างมากขึ้น ดังที่ สุรางค์ โค้วตระกูล (2537:129-131) กล่าวว่า ผู้ปกครองมีบทบาทสำคัญมาก โดยเฉพาะผู้ปกครองที่เอาใจใส่ในการทำการบ้านของนักเรียน และ สนับสนุนกิจกรรมต่างๆ ของนักเรียนในโรงเรียน ฉะนั้น การทำงานร่วมกับผู้ปกครองเพื่อส่งเสริม แรงจูงใจในการเรียนรู้จึงสำคัญมาก ครูอาจจะวางแผนร่วมกับผู้ปกครองเกี่ยวกับการใช้เวลาของ นักเรียนเวลาอยู่บ้าน เป็นต้นว่า การใช้เวลาดูโทรทัศน์ การเล่นเกม การทำการบ้าน เพื่อช่วยให้นักเรียน ใช้เวลาที่อยู่บ้านให้เป็นประโยชน์

ดังนั้น การสนับสนุนการเรียนของผู้ปกครองจึงมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการวางแผน ในการใช้เวลาว่างของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร

1.3 ความคาดหวังของผู้ปกครอง มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการวางแผนในการ ใช้เวลาว่างของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า นักเรียนที่ได้รับความคาดหวังของผู้ปกครองมาก มีการวางแผนในการใช้เวลาว่างเหมาะสม ทั้งนี้เพราะนักเรียนรับรู้ว่าคุณปกครองคาดหวังต่อตัว นักเรียนเกี่ยวกับความสามารถด้านต่างๆ ของนักเรียนและส่งเสริมให้นักเรียนพัฒนาความสามารถ ด้านนั้นๆ ทำให้นักเรียนเกิดความตั้งใจ มีความพยายามและอดทนในการพัฒนาตนเอง มีความ รับผิดชอบ รู้จักวางแผนล่วงหน้าเพื่อป้องกันความผิดพลาดที่จะเกิดขึ้น และเพื่อให้ประสบความสำเร็จในชีวิตตามที่พ่อแม่ ผู้ปกครองคาดหวังไว้ นักเรียนจึงต้องมีการวางแผนในการใช้เวลา ว่างที่เหมาะสม ดังที่ พรณี ชูทัย เจนจิต (2538:597-605) กล่าวว่า เด็กที่เข้าโรงเรียนด้วยความ คาดหวังว่าจะต้องเป็นผู้ที่ประสบความสำเร็จ มีความสุข มักจะเป็นผู้อาสางาน มีความรับผิดชอบ ซึ่งความคาดหวังของเขาสอดคล้องกับความรู้สึกนึกคิดที่ดีที่มีต่อตนเอง ซึ่งจะช่วยให้เขาประสบความสำเร็จในด้านการเรียนและสังคม ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของแอนเดอร์สัน (Anderson.1995:15-33) ที่ได้ศึกษาผลของบรรยากาศทางสังคมในห้องเรียนต่อการเรียนรายบุคคล ผลการวิจัยพบว่า ความคาดหวังของบิดามารดา มีอิทธิพลต่อการปลูกฝังและการอบรมเลี้ยงดูโดยจะ ทำให้ลูกเกิดความพยายามที่จะประสบผลสำเร็จตามที่บิดามารดาคาดหวัง

ดังนั้น ความคาดหวังของผู้ปกครองจึงมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการวางแผนในการ ใช้เวลาว่างของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร

1.4 การเลียนแบบครูในการใช้เวลาว่างมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการวางแผนใน การใช้เวลาว่างของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า นักเรียนที่มีการเลียนแบบครูในการใช้เวลาว่างมาก มี การวางแผนในการใช้เวลาว่างเหมาะสม ทั้งนี้เพราะครูเป็นบุคคลที่ใกล้ชิดกับนักเรียน อีกทั้งเป็น แบบอย่างที่ดี ให้ความเป็นกันเอง ให้ความห่วงใย ให้ความสนใจ คอยช่วยเหลือนักเรียน ทำให้นักเรียนเกิดความรู้สึกที่ดีต่อครู รู้สึกอบอุ่น ให้ความเคารพ เชื่อฟังคำสั่งสอน และปฏิบัติตาม

แบบอย่างของครู ซึ่งความสัมพันธ์ที่ดีของครูกับนักเรียนส่งผลให้นักเรียนเกิดการเลียนแบบตามครูของตนเองในเรื่องของการวางแผนในการใช้เวลาว่าง ดังที่ สวนา พรพัฒน์กุล (2525 : 2-7) กล่าวว่า บุคคลที่เด็กจะเลียนแบบนั้นจะเริ่มต้นจากบุคคลที่เด็กใกล้ชิดที่สุดแล้วค่อยๆ ห่างออกไปจากตัวเด็กตามพัฒนาการทางสังคมของเขา เมื่อเด็กเติบโตขึ้นไปโรงเรียน ใช้เวลาครึ่งหนึ่งของชีวิตในแต่ละวันอยู่กับครู ดังนั้น ความสำคัญของครูในการเป็นตัวแทนจึงพ่วงๆ กับพ่อแม่ ผู้ปกครอง และครูจึงควรเป็นตัวแทนที่ดีแต่ต้องไม่แสดงบทบาทของตัวแทนให้แก่เด็ก

ดังนั้น การเลียนแบบครูในการใช้เวลาว่างจึงมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร

1.5 การเลียนแบบเพื่อนในการใช้เวลาว่างมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า นักเรียนที่มีการเลียนแบบเพื่อนในการใช้เวลาว่างมาก มีการวางแผนในการใช้เวลาว่างเหมาะสม ทั้งนี้เพราะนักเรียนทุกคนถือว่าการได้รับการยอมรับจากกลุ่มเป็นรางวัลที่มีค่าและสำคัญที่สุด นักเรียนจึงให้ความสำคัญกับกลุ่มเพื่อนในวัยเดียวกันมาก ด้วยการเอาใจเพื่อนและประพฤติตามอย่างเพื่อน รวมทั้งรับเอาแนวความคิดทัศนคติตลอดจนแบบแผนของกลุ่มมาปฏิบัติทั้งทางด้านการเรียนและการวางแผนในการใช้เวลาว่าง ดังที่สวนา พรพัฒน์กุล (2525 : 2-7) กล่าวว่า บุคคลที่เด็กจะเลียนแบบนั้นจะเริ่มต้นจากบุคคลที่เด็กใกล้ชิดที่สุดแล้วค่อยๆ ห่างออกไปจากตัวเด็กตามพัฒนาการทางสังคมของเขา ตัวแบบที่เด็กชอบจะต้องเป็นแบบที่ก่อให้เกิดความพอใจแก่เด็ก อาจเป็นเพื่อนและบุคคลอื่นๆ ที่แวดล้อมเขาอยู่ สอดคล้องกับ อีเกล ริชแมน และโคเกล (Egel, Richman & koegel.1981) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการใช้ต้นแบบที่เป็นเพื่อนร่วมชั้นเรียน และอยู่ในวัยเดียวกับผู้ที่ประสงค์ให้เลียนแบบ ผลการทดลองพบว่า การใช้ตัวแบบที่อยู่ในวัยเดียวกัน เพศเดียวกัน อายุใกล้เคียงกัน และเป็นเพื่อนร่วมชั้นเรียนเดียวกันกับผู้รับการทดลอง ตลอดทั้งการเสริมแรงแก่ตัวแบบจะทำให้ประสิทธิภาพการเลียนแบบนั้นเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว และแม้ในช่วงที่นำตัวแบบออกไป พฤติกรรมการตอบสนองที่พึงประสงค์ก็ยังคงเกิดขึ้นต่อไป

ดังนั้น การเลียนแบบเพื่อนในการใช้เวลาว่างจึงมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร

1.6 ฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครอง มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า นักเรียนช่วงชั้นที่ 2 ที่มีผู้ปกครองมีฐานะทางเศรษฐกิจสูง มีการวางแผนในการใช้เวลาว่างเหมาะสม ทั้งนี้เพราะนักเรียนที่มีผู้ปกครองมีฐานะทางเศรษฐกิจสูง ผู้ปกครองย่อมมีโอกาสและเวลาที่จะเอาใจใส่อบรมสั่งสอนลูกและอยู่ใกล้ชิดสนิทสนมกับลูกได้มากกว่าครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจไม่ดี ทำให้นักเรียนเกิดความรู้สึกอบอุ่น

มีความสุข เกิดความสบายใจ กล้าที่จะพูดคุยปัญหาต่างๆหรือเล่าสิ่งต่างๆที่เกิดขึ้นให้บุคคลในครอบครัวฟังและครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจดีทั้งบิดาและมารดาก็สามารถสรรหาสิ่งต่างๆมาบำบัดความต้องการของนักเรียนทั้งทางด้านการเรียนและการใช้เวลาว่าง ซึ่งนักเรียนในวัยนี้อยู่ในวัยที่อยากได้สิ่งนั้นสิ่งนี้ อยากทำกิจกรรมหลายๆอย่าง เช่น วาดรูป ดูภาพยนตร์ เล่นเกม ใช้อินเทอร์เน็ต เรียนพิเศษ เล่นดนตรี เป็นต้น ล้วนแล้วแต่ต้องใช้เงินทั้งสิ้น ฐานะทางเศรษฐกิจที่ดีจึงทำให้นักเรียนได้รับการตอบสนองตามความต้องการ มีความพร้อมในการวางแผนในการใช้เวลาว่างอย่างเหมาะสม โดยปราศจากความกดดันทางฐานะเศรษฐกิจของครอบครัว ดังที่ โสภา ชูพิชัยกุล (2529:108) กล่าวว่า สาเหตุที่ฐานะทางเศรษฐกิจมีส่วนที่เกี่ยวข้องกับสุขภาพจิตนั้น อาจเป็นเพราะถ้าฐานะทางเศรษฐกิจดีเยี่ยม หมายถึงการมีความรู้สึกมั่นคงในตัวเอง จึงทำให้ความกดดันน้อย บุคคลไม่ต้องทนทุกข์อยู่กับภาวะตึงเครียด หรือมีข้อขัดแย้งในใจมากมายนัก

ดังนั้น ฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครองจึงมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร

1.7 มโนภาพแห่งตน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า นักเรียนช่วงชั้นที่ 2 ที่มีมโนภาพแห่งตนดี มีการวางแผนในการใช้เวลาว่างเหมาะสม ทั้งนี้เพราะมโนภาพแห่งตน แสดงถึง คุณลักษณะประจำตัวที่นักเรียนมีทักษะและความสามารถในการทำกิจกรรม ได้แก่ ความเป็นคนคล่องแคล่ว เป็นคนมีสุขภาพดี เป็นคนที่เล่นกีฬาได้หลายประเภท นักเรียนที่มีมโนภาพแห่งตนดี สามารถจัดกิจกรรมในเวลาว่างให้เหมาะสมกับสภาพร่างกายของตนเองได้ดี เรียนรู้ที่จะวางแผนในการใช้เวลาว่างในการทำกิจกรรมได้อย่างเหมาะสม เมื่อนักเรียนรับรู้ได้ถึงความสามารถของตนเองแล้ว จึงทำให้นักเรียนเลือกวางแผนกิจกรรมที่ตนเองสนใจและสามารถปฏิบัติได้ ซึ่งสามารถกำหนดได้ล่วงหน้าในการปฏิบัติกิจกรรมแต่ละกิจกรรม ทำให้วางแผนในการใช้เวลาว่างได้อย่างเหมาะสม ดังที่ ผ่องศรี อิมสอน (2530 : 15) ที่ได้สรุปความหมายของมโนภาพแห่งตนว่า หมายถึง ความรู้สึกนึกคิดและการรับรู้ของตนเองเกี่ยวกับตนเองว่าเป็นอย่างไรในด้านสุขภาพร่างกาย นิสัย อารมณ์และความรู้สึก เจตคติ ค่านิยม ตลอดจนความสัมพันธ์กับบุคคลอื่นในสังคม ด้านการศึกษาและอาชีพตามความเป็นจริงในปัจจุบัน และตามความคาดหวังเอาไว้ในอนาคต

ดังนั้น มโนภาพแห่งตนจึงมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร

2. ปัจจัยที่ไม่มีความสัมพันธ์กับการวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร มี 4 ปัจจัย ได้แก่ ระดับชั้นที่ศึกษา : ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 (X_1) ระดับชั้นที่ศึกษา : ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 (X_2) ระดับชั้นที่ศึกษา : ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 (X_3) และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (X_4) อภิปรายผลได้ดังนี้

2.1 ระดับชั้นที่ศึกษา : ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ไม่มีความสัมพันธ์กับการวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร แสดงว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 บางคน มีการวางแผนในการใช้เวลาว่างเหมาะสม ทั้งนี้เพราะ นักเรียนที่เรียนอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เป็นปีแรกของช่วงชั้นที่ 2 นักเรียนมีความคุ้นเคยในการเรียนช่วงชั้นที่ 1 มาแล้ว จึงไม่รู้สึกเคร่งเครียดกับการเรียน ทำให้สามารถเลือกทำกิจกรรมอื่นๆในเวลาว่างได้ตามความสนใจของตนเอง มีการวางแผนในการใช้เวลาว่างของตนเอง ด้วยเหตุผลดังกล่าว จึงทำให้นักเรียนที่อยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีการวางแผนในการใช้เวลาว่างเหมาะสม

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 บางคน มีการวางแผนในการใช้เวลาว่างไม่เหมาะสม ทั้งนี้เพราะนักเรียนที่เรียนอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 บางคนต้องปรับตัวในการเข้าเรียนในช่วงชั้นที่ 2 และเนื่องจากเนื้อหาวิชาที่ยากขึ้นทำให้นักเรียนต้องทุ่มเทกับการเรียนมากขึ้น จึงไม่มีเวลาในการทำกิจกรรม ขาดการวางแผนในการใช้เวลาว่าง ไม่ได้ทำกิจกรรมตามความสนใจของตนเองดังนั้นจึงนักเรียนที่อยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีการวางแผนในการใช้เวลาว่างไม่เหมาะสม

2.2 ระดับชั้นที่ศึกษา : ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ไม่มีความสัมพันธ์กับการวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร แสดงว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 บางคน มีการวางแผนในการใช้เวลาว่างเหมาะสม ทั้งนี้เพราะ นักเรียนที่เรียนอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เป็นปีที่ 2 ของช่วงชั้นที่ 2 นักเรียนเริ่มคุ้นเคยกับการเรียนที่ยากขึ้น สามารถปรับตัวกับการเรียนได้ดี ทำให้ไม่มีความกดดัน มีเวลาในการทำกิจกรรมตามความสนใจ แบ่งเวลาได้อย่างเหมาะสม รู้จักวางแผนในการใช้เวลาว่าง ด้วยเหตุผลดังกล่าว จึงทำให้นักเรียนที่อยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีการวางแผนในการใช้เวลาว่างที่เหมาะสม

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 บางคน มีการวางแผนในการใช้เวลาว่างไม่เหมาะสม ทั้งนี้เพราะนักเรียนที่เรียนอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เป็นปีที่ 2 ของช่วงชั้นที่ 2 ยังปรับตัวกับการเรียนไม่ได้ จึงต้องทุ่มเทให้กับการเรียนที่มีเนื้อหาวิชาที่ยากขึ้น ไม่มีเวลาใส่ใจในการทำกิจกรรม ไม่รู้จักแบ่งเวลา ขาดการวางแผนในการใช้เวลาว่าง ดังนั้นจึงนักเรียนที่อยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีการวางแผนในการใช้เวลาว่างไม่เหมาะสม

2.3 ระดับชั้นที่ศึกษา : ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ไม่มีความสัมพันธ์กับการวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร แสดงว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 บางคน มีการวางแผนในการใช้เวลาว่างเหมาะสม ทั้งนี้เพราะ นักเรียนที่เรียนอยู่ในระดับประถมศึกษาปีที่ 6 เป็นปีสุดท้ายของช่วงชั้นที่ 2 กำลังเตรียมตัวสอบเข้าเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ทำให้นักเรียนตั้งใจเรียนมากขึ้น เห็นความสำคัญของการเรียนในการสอบเข้าเรียนต่อ มีความกระตือรือร้นมากขึ้นและมีความ

ทะเยอทะยานด้านการเรียนสูง เริ่มวางแผนอนาคต รู้จักแบ่งเวลาในการทำกิจกรรม สามารถเลือกทำกิจกรรมได้ตามความสนใจของตนเอง มีการวางแผนในการใช้เวลาว่างเหมาะสม

นักเรียนบางคนที่ศึกษาระดับประถมศึกษาปีที่ 6 มีการวางแผนในการใช้เวลาว่างไม่เหมาะสม ทั้งนี้เพราะ นักเรียนที่เรียนอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 บางคน เมื่อใกล้การสอบเข้าเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ความเครียดและกดดันที่มากของนักเรียนกลายเป็นเกิดความรู้สึกท้อแท้ เบื่อหน่ายต่อการเรียนและการอ่านหนังสือสอบ นักเรียนขาดความกระตือรือร้นที่จะพัฒนาตนเอง ขาดการวางแผน เนื่องจากนักเรียนยังไม่ค้นพบความถนัด ความสนใจ และความสามารถของตนเอง หรืออาจเกิดจากต้องเรียนตามความต้องการของผู้ปกครอง เมื่อนักเรียนไม่มีความชอบในด้านที่เรียน จึงทำให้ขาดแรงจูงใจภายในที่จะเรียนต่อ รู้สึกว่าไม่ได้ตัดสินใจด้วยตนเอง ถูกบังคับ ไม่ได้กำหนดอนาคตและไม่มีโอกาสวางแผนชีวิตด้วยตนเอง จึงส่งผลให้นักเรียนมีการวางแผนในการใช้เวลาว่างไม่เหมาะสม

2.4 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ไม่มีความสัมพันธ์กับการวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร แสดงว่านักเรียนบางคนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีการวางแผนในการใช้เวลาว่างเหมาะสม ทั้งนี้เพราะนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง เป็นนักเรียนที่มีความพร้อมและตั้งใจเรียนในการเรียนอยู่เป็นพื้นฐาน มีแรงจูงใจในความสำเร็จ ทำให้นักเรียนตั้งใจเรียนและสนใจในการเรียนมากขึ้นจากเดิม รู้สึกภูมิใจในผลการเรียน พร้อมกับต้องการรักษาระดับผลการเรียนที่ดีไว้ เมื่อผลการเรียนดีก็จะได้รับคำชื่นชมจากคนรอบข้าง เช่น ผู้ปกครอง ครู เพื่อน เป็นต้น ซึ่งการประสบความสำเร็จด้านการเรียน ทำให้นักเรียนเกิดความมั่นใจในตนเอง มีความรอบคอบในการทำกิจกรรมในเวลาว่างมากขึ้น เรียนรู้ที่จะวางแผนในการใช้เวลาว่างให้เหมาะสมกับตนเอง ด้วยเหตุผลดังกล่าว จึงทำให้นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีการวางแผนในการใช้เวลาว่างเหมาะสม

นักเรียนบางคนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีการวางแผนในการใช้เวลาว่างไม่เหมาะสม ทั้งนี้เพราะ นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงเป็นนักเรียนที่มีสติปัญญาดี ตั้งใจเรียน มีความขยันหมั่นเพียรทบทวนบทเรียนอย่างสม่ำเสมอ เรียนได้ดีในหลายวิชา แต่ยังไม่รู้จักตนเอง ไม่รู้ว่าแท้จริงแล้วตนเองชอบทำกิจกรรมอะไร มีความถนัดในด้านใด จึงไม่สามารถตัดสินใจได้ว่าอยากจะใช้เวลาว่างในการทำกิจกรรมอะไรหรือนักเรียนบางคนผู้ปกครองเป็นผู้กำหนดกรอบในการใช้เวลาว่าง ซึ่งนักเรียนก็สามารถทำในสิ่งที่ผู้ปกครองกำหนดได้ดี ไม่รู้สึกอึดอัดและกดดัน แต่ทำให้ไม่รู้จักความสามารถที่แท้จริงของตนเอง ไม่สนใจที่จะวางแผนในการทำกิจกรรมที่เหมาะสมกับตนเอง ดังที่ ฮาร์วิกเฮอส์ (เสาวรัตน์ จุลรัตน์. 2535: 21; อ้างอิงจาก Havighurst. 1963) ได้กล่าวถึงข้อสรุปของเทอร์แมน (Terman) ว่าความแตกต่างของความสำเร็จของแต่ละบุคคลที่มีระดับสติปัญญาเท่ากันส่วนใหญ่เนื่องจากองค์ประกอบที่ไม่ใช่สติปัญญา นักการศึกษา นักวิจัย นักการแนะแนว พยายามที่จะศึกษาค้นคว้าวิจัยว่าองค์ประกอบอะไรบ้างที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เท่าที่ปรากฏในงานวิจัยขณะนี้ พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่มีผลต่อการวางแผนการดำเนินชีวิต

3. ปัจจัยที่ส่งผลต่อการวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 4 ปัจจัย โดยเรียงลำดับจากปัจจัยที่ส่งผลมากที่สุดไปหาปัจจัยที่ส่งผลน้อยที่สุด ได้แก่ การเลียนแบบเพื่อนในการใช้เวลาว่าง (X_{11}) ความคาดหวังของผู้ปกครอง (X_9) รายได้ของนักเรียน (X_5) และการสนับสนุนการเรียนของผู้ปกครอง (X_8) ซึ่งปัจจัยทั้ง 4 ปัจจัยนี้ สามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของการวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานครได้ ได้ร้อยละ 38.30 อภิปรายผลได้ดังนี้

3.1 การเลียนแบบเพื่อนในการใช้เวลาว่าง ส่งผลต่อการวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เป็นอันดับที่หนึ่ง แสดงว่า นักเรียนที่มีการเลียนแบบเพื่อนในการใช้เวลาว่างมาก ทำให้มีการวางแผนในการใช้เวลาว่างเหมาะสม ทั้งนี้เพราะการที่นักเรียนกับเพื่อนปฏิบัติต่อกันในการให้ความช่วยเหลือและการพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกันในเรื่องการเรียนและเรื่องส่วนตัว การให้ความเป็นกันเอง ยอมรับฟังความคิดเห็น สามารถแลกเปลี่ยนความคิดเห็นทางด้านการเรียนและการใช้เวลาว่าง เพราะนักเรียนถือว่าการได้รับการยอมรับจากกลุ่มเป็นรางวัลที่มีค่าและสำคัญที่สุด ความสนิทสนมกันระหว่างเพื่อนทำให้เกิดความช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ก่อให้เกิดความผูกพันระหว่างกัน มีความต้องการที่จะเรียน และร่วมทำกิจกรรมในเวลาว่างร่วมกัน นักเรียนจึงให้ความสำคัญกับกลุ่มเพื่อนในวัยเดียวกันมาก ด้วยการเอาใจเพื่อนและประพฤติตามอย่างเพื่อน รวมทั้งรับเอาแนวความคิด ทศนคติที่ดีตลอดจนแบบแผนของกลุ่มมาปฏิบัติทั้งทางด้านการเรียนและการใช้เวลาว่าง จนทำให้นักเรียนมีการวางแผนในการใช้เวลาว่างที่เหมาะสม ดังที่สวนา พรพัฒน์กุล (2525 : 2-7) กล่าวว่า บุคคลที่เด็กจะเลียนแบบนั้นจะเริ่มต้นจากบุคคลที่เด็กใกล้ชิดที่สุดแล้วค่อยๆ ห่างออกไปจากตัวเด็กตามพัฒนาการทางสังคมของเขา ตัวแบบที่เด็กชอบ จะต้องเป็นแบบที่ก่อให้เกิดความพอใจแก่เด็ก อาจเป็นเพื่อนและบุคคลอื่นๆที่แวดล้อมเขาอยู่

ดังนั้น การเลียนแบบเพื่อนในการใช้เวลาว่างจึงเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อการวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร เป็นอันดับที่หนึ่ง

3.2 ความคาดหวังของผู้ปกครอง ส่งผลต่อการวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เป็นอันดับที่สอง แสดงว่า นักเรียนที่ได้รับการคาดหวังของผู้ปกครองมาก ทำให้มีการวางแผนในการใช้เวลาว่างเหมาะสม ทั้งนี้เพราะนักเรียนรับรู้ว่าคุณปกครองคาดหวังต่อตัวนักเรียนเกี่ยวกับความสามารถด้านต่างๆของนักเรียนและส่งเสริมให้นักเรียนพัฒนาความสามารถด้านนั้นๆ ทำให้นักเรียนเกิดความตั้งใจ มีความพยายามและอดทนในการพัฒนาตนเอง รู้จักที่วางแผนในการเรียนและการใช้เวลาว่างให้เหมาะสม เพื่อไม่ให้ผู้ปกครองเกิดความผิดหวังต่อตนเอง นักเรียนมีความพยายามที่จะประสบผลสำเร็จในชีวิต การวางแผนในการใช้เวลาว่างจึงเป็นสิ่งหนึ่งที่จะทำให้ นักเรียนประสบความสำเร็จตามที่ผู้ปกครองคาดหวังไว้ ดังที่ พรธณี ชูทัย เจนจิต

(2538:597-605) กล่าวว่า เด็กที่เข้าโรงเรียนด้วยความคาดหวังว่าจะต้องเป็นผู้ที่ประสบความสำเร็จ มีความสุข มักจะเป็นผู้อวดอ้าง มีความรับผิดชอบ ซึ่งความคาดหวังของเขาสอดคล้องกับความรู้สึกนึกคิดที่ดีที่มีต่อตนเอง ซึ่งจะช่วยให้เขาประสบความสำเร็จในการเรียนและสังคม

ดังนั้น ความคาดหวังของผู้ปกครองจึงเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อการวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานครเป็นอันดับที่สองรองลงมาจากการเลียนแบบเพื่อนในการใช้เวลาว่าง

3.3 รายได้ของนักเรียนส่งผลต่อการวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เป็นอันดับที่สาม แสดงว่า รายได้ของนักเรียนมาก ทำให้มีการวางแผนในการใช้เวลาว่างเหมาะสม ทั้งนี้เพราะการที่นักเรียนได้รับรายได้จากผู้ปกครองมาโรงเรียนมาก เป็นสิ่งหนึ่งที่ทำให้นักเรียนมีการวางแผนได้ดี เพราะรู้สึกมั่นคงในตนเอง ไม่ต้องเครียดในเรื่องการใช้จ่าย ซึ่งนักเรียนที่มีรายได้จากผู้ปกครองมาโรงเรียนมากทำให้มีทางเลือกหลายทางในการทำกิจกรรมในเวลาว่างได้มากกว่านักเรียนที่มีรายได้จากผู้ปกครองมาโรงเรียนน้อย เมื่อต้องการทำกิจกรรมใดๆก็มีเงินมาช่วยสนับสนุนในการทำกิจกรรมนั้นๆให้สำเร็จได้ เมื่อมีทางเลือกมากจึงทำให้นักเรียนต้องเรียนรู้ที่จะวางแผนอย่างเป็นระบบ เพื่อตอบสนองความต้องการของตนเองส่งผลให้นักเรียนสามารถวางแผนในการใช้เวลาว่างของตนเองได้อย่างเหมาะสม สอดคล้องกับที่โสภา ชูพิชัยกุล (2529: 108) กล่าวว่า สาเหตุที่ฐานะทางเศรษฐกิจมีส่วนที่เกี่ยวข้องกับสุขภาพจิตนั้น อาจเป็นเพราะถ้าฐานะทางเศรษฐกิจดีย่อม หมายถึงการมีความรู้สึกมั่นคงในตัวเอง จึงทำให้ความกดดันน้อย บุคคลไม่ต้องทนทุกข์อยู่กับภาวะตึงเครียด หรือมีข้อขัดแย้งในใจมากมายนัก

ดังนั้น รายได้ของนักเรียนจึงเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อการวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร เป็นอันดับที่สามรองลงมาจากการเลียนแบบเพื่อนในการใช้เวลาว่างและความคาดหวังของผู้ปกครอง

3.4 การสนับสนุนการเรียนของผู้ปกครอง ส่งผลต่อการวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เป็นอันดับสุดท้าย แสดงว่า นักเรียนที่ได้รับการสนับสนุนการเรียนจากผู้ปกครองมาก ทำให้มีการวางแผนในการใช้เวลาว่างเหมาะสม ทั้งนี้เพราะการที่ผู้ปกครองให้การสนับสนุนการเรียนเป็นอย่างดีทั้งทางวัตถุและทางด้านวาจา จัดหาอุปกรณ์การเรียนให้นักเรียนอย่างครบครัน ส่งเสริมให้นักเรียนได้เรียนพิเศษเพิ่มเติม ทำกิจกรรมที่ตนเองมีความสนใจ คอยซักถามเกี่ยวกับการเรียนและการใช้เวลาว่าง คอยให้กำลังใจ ทำให้นักเรียนมีความรู้สึกว่าได้ได้รับความเอาใจใส่จากผู้ปกครองในด้านการเรียนเป็นอย่างดี มีความพร้อมในการเรียน สามารถเรียนรู้ได้อย่างเต็มที่โดยไม่มีข้อจำกัดทางวัตถุ รวมทั้งการดูแลเอาใจใส่จากผู้ปกครองที่คอยแนะนำให้คำปรึกษา ช่วยชี้แนะการวางแผนด้านการเรียนและการใช้เวลาว่างอย่างเหมาะสม เพื่อส่งเสริมให้นักเรียนมีความสามารถเรียนรู้ด้วยตนเอง ทำให้นักเรียนสนใจและเอาใจใส่ต่อการเรียนและการทำกิจกรรมในเวลาว่าง รู้จักวางแผนในการใช้เวลาว่างมากขึ้น ดังที่ เชื้อ สาริมาน (2524: 21) กล่าวถึงการ

ส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้ปกครองไว้ว่า ผู้ปกครองควรจัดให้นักเรียนได้มีเวลาดูหนังสือ ทำการบ้าน เตรียมอุปกรณ์ มีอุปกรณ์การเรียนครบ ให้เดินทางไปเรียนได้ทันเวลา ใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ ให้งานว่างในการเรียน

ดังนั้น การสนับสนุนการเรียนรู้ของผู้ปกครองจึงเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อการวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร เป็นอันดับที่สี่รองลงจากการเลียนแบบเพื่อนในการใช้เวลาว่าง ความคาดหวังของผู้ปกครองและรายได้ของนักเรียน

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

ผลการวิจัยครั้งนี้ สามารถใช้เป็นแนวทางให้ผู้บริหาร ครูผู้สอน ครูที่ปรึกษา ครูแนะแนวและผู้ปกครองได้ทราบข้อมูลเพื่อนำไปประกอบการวางแผนพัฒนา หาวีธีการในการส่งเสริมให้นักเรียนในโรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร ให้รู้จักวางแผนในการใช้เวลาว่างที่เหมาะสมและถูกต้อง โดยนำปัจจัยที่ส่งผลต่อการวางแผนในการใช้เวลาว่าง โดยเรียงลำดับจากส่งผลมากที่สุดไปหาส่งผลน้อยที่สุด ได้แก่ การเลียนแบบเพื่อนในการใช้เวลาว่าง ความคาดหวังของผู้ปกครอง รายได้ของนักเรียนที่ได้รับจากผู้ปกครองมาโรงเรียน และการสนับสนุนการเรียนรู้ของผู้ปกครอง ไปพิจารณาในการจัดการพัฒนาหรือส่งเสริมให้นักเรียนมีการวางแผนในการใช้เวลาว่างที่เหมาะสม ผู้วิจัยจึงขอเสนอแนะ ดังนี้

1.1 การเลียนแบบเพื่อนในการใช้เวลาว่าง สามารถพยากรณ์การวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร เป็นอันดับที่หนึ่ง ดังนั้นผู้ปกครอง ผู้บริหาร อาจารย์ผู้สอน อาจารย์ที่ปรึกษา ตลอดจนผู้ที่เกี่ยวข้องกับนักเรียน ควรมีการส่งเสริมให้นักเรียนรู้จักที่จะเลียนแบบในสิ่งดี ๆ ที่เพื่อนทำ สร้างตัวแบบที่ดีให้แก่เด็กนักเรียนเพื่อให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้อย่างปฏิบัติตามอย่างเหมาะสมในการวางแผนการใช้เวลาว่าง พัฒนาตัวแบบเพื่อให้นักเรียนเกิดการเลียนแบบที่ดีกับกลุ่มนักเรียนด้วยกัน เน้นให้นักเรียนทำกิจกรรมที่เป็นประโยชน์แก่ตนเองและสังคม ฉะนั้น ผู้บริหาร คณาจารย์ ผู้ที่เกี่ยวข้องและนักเรียน ช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร จึงควรส่งเสริมการเลียนแบบเพื่อนในวางแผนการใช้เวลาว่างที่เหมาะสมที่ดีต่อไป

1.2 ความคาดหวังของผู้ปกครองสามารถพยากรณ์การวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร เป็นอันดับที่สอง ดังนั้น ผู้ปกครองควรให้คำแนะนำและร่วมกันวางแผนในการใช้เวลาว่างกับนักเรียน ส่งเสริมให้นักเรียนได้ทำกิจกรรมตรงตามความสามารถและความสนใจ เน้นกิจกรรมที่เป็นประโยชน์ต่อเด็กนักเรียนและสังคม จะช่วยให้นักเรียนวางแผนในการใช้เวลาว่างได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

1.3 รายได้ของนักเรียนที่ได้รับจากผู้ปกครองมาโรงเรียนสามารถพยากรณ์การวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร เป็นอันดับที่สาม เพราะนักเรียนแต่ละคนล้วนมาจากพื้นฐานครอบครัวที่มีฐานะดี มีรายได้ที่ได้รับจากผู้ปกครองมาโรงเรียนมากจึงทำให้มีทางเลือกในการทำกิจกรรมในเวลาว่าง ผู้ปกครองจึงควรให้รายได้ที่เหมาะสมตามวัยของนักเรียน เพื่อที่นักเรียนจะสามารถจัดวางแผนในการทำกิจกรรมตามความสนใจของตนเองได้อย่างเหมาะสม และควรส่งเสริมให้นักเรียนได้ทำกิจกรรมที่เป็นประโยชน์ต่อตนเองในเวลาว่าง จะช่วยทำให้นักเรียนมีการวางแผนในการใช้เวลาว่างที่เหมาะสมมากยิ่งขึ้น

1.4 การสนับสนุนการเรียนของผู้ปกครองสามารถพยากรณ์การวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร เป็นอันดับสุดท้าย ดังนั้น ครูจึงควรวางแผนร่วมกับผู้ปกครองเกี่ยวกับการใช้เวลาของนักเรียนเวลาอยู่บ้าน สนับสนุนการวางแผนในการใช้เวลาว่างร่วมกัน เป็นต้นว่า การใช้เวลาทำงานอดิเรก การเล่นกีฬา การอ่านหนังสือ การทำการบ้าน เพื่อช่วยให้นักเรียนใช้เวลาที่อยู่บ้านให้เป็นประโยชน์

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการวางแผนในการใช้เวลาว่างของกลุ่มตัวอย่างอื่นๆ เช่น นักเรียนช่วงชั้นที่ 3 และ 4 นิสิต/นักศึกษาระดับปริญญาตรีและระดับบัณฑิตศึกษา

2.2 ควรมีการศึกษาปัจจัยด้านอื่นๆ ที่น่าจะมีผลหรือมีความสัมพันธ์กับการวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร เพิ่มเติม นอกเหนือจากปัจจัยที่ศึกษาแล้วในครั้งนี้ เช่น การอบรมเลี้ยงดู กิจกรรมที่ทำในเวลาว่าง เป็นต้น

2.3 ควรพัฒนาการเลียนแบบเพื่อนในการใช้เวลาว่างโดยใช้เทคนิคทางจิตวิทยา เช่น เทคนิคแม่แบบ สถานการณ์จำลอง กรณีตัวอย่าง เป็นต้น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กองวิจัยการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ . (2533). รายงานผลการวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อคุณภาพโรงเรียนประถมศึกษา. กรุงเทพฯ.โครงการวิจัยสารสนเทศเพื่อการติดตามและพัฒนาคุณภาพโรงเรียนประถมศึกษา.
- กนกกร จุสนิธ. (2549). องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการวางแผนการใช้เวลาในการเรียนที่เหมาะสมของนักศึกษาศูนย์บริการการศึกษานอกโรงเรียนอำเภอธัญบุรี จังหวัดปทุมธานี.สารนิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา) . กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- คำรณ มาลาคำ. (2546). การใช้เวลาว่างของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในกลุ่มโรงเรียน สหวิทยาเขตวิภาวดี สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร. ปรินญาณิพนธ์ วท.ม.(การจัดการนันทนาการ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- จรรยา เกษศรีสังข์. (2537). วิเคราะห์ปัญหาของนักเรียนนายร้อยตำรวจ . ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.ถ่ายเอกสาร.
- จินตนา อินทรไทย. (2525). ความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัว และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต ภาควิทยา.กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เชื้อ สารีมาน. (2524).หลักการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 7 .กรุงเทพฯ:ครุสภา.
- ชุตินัน ศรีแก้ว . (2546) . ปัจจัยที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา) . กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ณัฐพล แยมฉิม. (2547). การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการกับความสามารถในการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6.ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม.(การวิจัยและสถิติทางการศึกษา).กรุงเทพฯ :บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ดวงเดือน พันธุมนาวิน และเพ็ญแข ประจันปัจฉิก. (2520). จริยธรรมของเยาวชน รายงานการวิจัย ฉบับที่ 21. กรุงเทพฯ : สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- ดวงเดือน พิศาลบุตร. (2515). การแนะแนว : พิมพ์ครั้งที่ 6.กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- ดวงใจ สิทธิไชย. (2521). การศึกษาการใช้เวลาว่างของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นสังกัดกรมสามัญศึกษา. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (การแนะแนวการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ดำรง ศิริเจริญ. (2524). การทดลองเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความสนใจในวิชาที่เรียน อัตมโนภาพ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และความแปรปรวนของอัตราการเรียนรู้อัตราการเรียนรู้อัตราการเรียนระหว่างนักเรียนที่สอนโดยวิธีเรียนเพื่อรู้แจ้งกับกลุ่มที่สอนโดยวิธีบรรยาย. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ด. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ทองสุข สัมปหังสิต. (2531). การใช้เวลาว่างด้วยการออกกำลังกายของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ทิตนา แคมณี. (2526). การสอนเพื่อเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวนุชนิยม : นวัตกรรมทางการศึกษาระดับประถมศึกษา . ครุศาสตร์. 2(2) : 64-69 ; ตุลาคม-ธันวาคม .
- ทิพวรรณ สุวรรณประเสริฐ. (2541). ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดปราจีนบุรี. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย
- ธีระ ชัยยุทธบรรยง. (2526 มิถุนายน-กรกฎาคม) "บทบาทของพ่อแม่ ครู ผู้ปกครอง ครูแนะแนวกับการป้องกันปัญหาทางเพศ "วารสารแนะแนว. 27(147) : 5-9.
- ธัญญารัตน์ วงษ์สมัย . (2542) . การใช้เวลาว่างของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา จังหวัดสระบุรี . ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา) . กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- นิจวรรณ ท่างาม.(2533). อัตมโนทัศน์และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในจังหวัดเชียงราย. วิทยานิพนธ์ . กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- นราธร ศรีประสิทธิ์. (2529). ปัจจัยทางสังคมและจิตวิทยาที่มีความสัมพันธ์กับความเครียดของเด็กวัยรุ่น. วิทยานิพนธ์ สศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- นันทนา เตชะนนท์. (2538). การศึกษาการใช้เวลาว่างในระหว่างปิดภาคเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 สังกัดสำนักงานการประถมศึกษากรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- ปธาน สุวรรณมงคล . (2533) . "นักบริหารกับสิ่งที่ทำให้สูญเสียเวลา" , วารสารข้าราชการ.
- ประกายทิพย์ พิชัย. (2539). ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนดอนเมืองทหารอากาศบำรุง กรุงเทพมหานคร. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ประพันธ์ศิริ ไชยชนะใหญ่ . (2527) . นันทนาการ . กรุงเทพฯ : ภาควิชาสันทนาการ คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ .

- ประยูร สุขะใจ . (2548) องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วัดมหาธาตุ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร . สารนิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ .
- ประชัย เปี่ยมสมบูรณ์. (2525,มกราคม). “ครอบครัวสลาย ปัจจัยภายนอกและภายใน”,วารสารสังคมวิทยา มนุษยวิทยา. 2 : 2-4.
- ผ่องศรี อิมสอน. (2530) . การสร้างมโนภาพแห่งตนโดยการอ่านหนังสือของนักเรียนวัยรุ่นหญิง. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาพัฒนาการ) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- พัชรา เทียมเพชร . (2548) . การศึกษาการใช้เวลาว่างของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน เขตตรวจราชการที่ 3. ปรินญาณิพนธ์ วท.ม.(การจัดการนันทนาการ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ .ถ่ายเอกสาร.
- พาสนา จุลรัตน์.(2548).จิตวิทยาการศึกษา.ภาควิชาแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา ; คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ไพศาล หวังพานิช. (2526). การวัดผลการศึกษา. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- พรรณี ชูทัย เจนจิต. (2533).”อัตมโนทัศน์” เอกสารการสอนชุดวิชาจิตวิทยาและสังคมวิทยาพื้นฐานเพื่อการแนะแนว .เล่ม1 หน่วยที่4.กรุงเทพฯ : สาขาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- _____. (2538).จิตวิทยาการเรียนการสอน. พิมพ์ครั้งที่ 4.กรุงเทพฯ : ดันอ้อ แกรมมี.
- พรรณี ประเสริฐวงศ์. (2515). การพัฒนาชุมชน : หลักการวิธีปฏิบัติ. กรุงเทพฯ : ครุสภา.
- พันทิพา อุทัยสุข.(2525). เอกสารการสอนชุดวิชาพื้นฐานการศึกษา.หน่วยที่1-10 สุโขทัยธรรมมาธิราช, กรุงเทพฯ : บริษัท รุ่งศิษย์การพิมพ์.
- เพ็ญศรี จินดาศักดิ์. (2535). การศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการเลือกอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 3 สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดชลบุรี.ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาการแนะแนว) . กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ .ถ่ายเอกสาร.
- เพ็ญศรี อรุณรุ่งเรือง. (2522). อิทธิพลของสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมของพ่อแม่ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของลูก. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต ภาควิชาสังคมวิทยาและมนุษยวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.ถ่ายเอกสาร.
- มยุรี สิงห์โทราช. (2536). ความสัมพันธ์ระหว่างมโนภาพแห่งตนและสภาพแวดล้อมในโรงเรียนตามการรับรู้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดเชียงใหม่. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาการแนะแนว).พิษณุโลก : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร .

- มายาวิ สมบุญ . (2535) . การศึกษาการใช้เวลาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดนนทบุรี .ปริญญานิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ . ถ่ายเอกสาร.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2525). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์อักษรเจริญทัศน์.
- รัตนา ไกรสีหนาท. (2534). การศึกษาเปรียบเทียบอัตมโนทัศน์ สุขภาพจิตและความพึงพอใจในงานของวิชาการกับพยาบาลเทคนิค. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาพัฒนาการ) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- รุ่งนภา ทิมะ. (2522).ความสัมพันธ์ระหว่างอัตมโนทัศน์ ความเชื่ออำนาจภายในและภายนอกตนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ :จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.ถ่ายเอกสาร.
- ลักขณา สิริวัฒน์. (2544). จิตวิทยาในชีวิตประจำวัน. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- วาสนา คุณาอภิสิทธิ์. (2523). การใช้เวลาว่างของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ ค.ม.(พลศึกษา).กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วันรัฐ ผาติหัตถกร . (2548) . องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการใช้เวลาว่างของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนไตรมิตรวิทยาลัย กรุงเทพมหานคร .ปริญญานิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาการศึกษา) . กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ .ถ่ายเอกสาร.
- วรพรรณ ศรีอุบล.(2535). ผลการจัดกิจกรรมแนะแนวโดยใช้สไลด์เทปเป็นเทคนิค “แม่แบบ” ที่มีต่อเจตคติเชิงจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว) . พิษณุโลก : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร .
- วัลนิกา ฉลากบาง. (2535). จิตวิทยาและการแนะแนวเด็กประถมศึกษา. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- วิรัชาม์ กุลเพิ่มทวีรัชต์ . (2547) ปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน ช่วงชั้น 4 โรงเรียนวัดราชโอรส เขตจอมทอง กรุงเทพมหานคร . ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ .
- วิวัฒน์ พวงมะลิ . (2533,มกราคม) . “เทคนิคการบริหารเวลา” , วารสารการศึกษา . (1) : 8.
- วิจิตร ละอองศรี. (2529). การได้ศึกษาเรื่องการใช้เวลาว่างของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5-6 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดพิษณุโลก. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- วิเชียร เกตุสิงห์ . (2538,กุมภาพันธ์- มีนาคม) . ค่าเฉลี่ยกับการแปลความหมาย : เรื่องง่ายๆที่บางครั้งก็พลาดได้ . ข่าวสารการวิจัยศึกษา . 18 (3) : 8-11 .
- วิโรจน์ สารัตนะ.(2532). การวางแผนในโรงเรียนมัธยมศึกษา .กรุงเทพฯ: อักษรบัณฑิต.
- ศิริชัย กาญจนวาสี . (2526,สิงหาคม) . “การบริหารเวลา”, วารสารการศึกษาเอกชน . (11) : 8.
- ศึกษาธิการ , กระทรวง . (2539) . แผนป้องกันสารเสพติดของกระทรวงศึกษา (พ.ศ.2540-2544). กรุงเทพฯ : องค์การค้ำของคุรุสภา .

- สมัญญา เสียงใส. (2521). ความวิตกกังวลและวิธีลดความวิตกกังวลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย สังกัดกรมสามัญศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สวนา พรพัฒน์กุล. (2525). อิทธิพลของตัวแบบที่มีต่อการพัฒนาการทางด้านการคิดและการเรียนรู้ทางสังคมของเด็กไทย. กรุงเทพฯ: ภาควิชาจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สมบัติ กาญจนกิจ. (2535). นันทนาการชุมชนและโรงเรียน. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สมศรี จิตร์วัฒนา. (2534). การสร้างแบบทดสอบวัดมโนภาพแห่งตนสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรุงเทพมหานคร. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม.(การวัดผลการศึกษา) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ . ถ่ายเอกสาร.
- สารสาสน์เอกตรา โรงเรียน. ประวัติโรงเรียนสารสาสน์เอกตรา. สืบค้นเมื่อวันที่ 1 ตุลาคม 2550. จาก www.ektra.ac.th.
- सानิต รัตตัญญู. (2533). การเปรียบเทียบมโนภาพแห่งตน และสภาพแวดล้อมของโรงเรียนตามการรับรู้ของนักเรียนที่มีพฤติกรรมก้าวร้าว และไม่ก้าวร้าวในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาพัฒนาการ) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ . ถ่ายเอกสาร.
- สัมพรณี เสตสุพรรณ. (2549). การใช้เวลาว่างที่เหมาะสมของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนเทพศิลา เขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ . ถ่ายเอกสาร.
- สิริชัย ประทีปฉาย. (2533). การพัฒนาบุคลิกภาพและการปรับตัว. จันทบุรี : วิทยาลัยรำไพพรรณี.
- สำเร็จ จันทรโอกุล. (2524). การศึกษาการใช้เวลาว่างของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5-6 โรงเรียนสังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (แนะแนวการศึกษาและจิตวิทยา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ . ถ่ายเอกสาร.
- สุดใจ น้ำผุด . (2536, กุมภาพันธ์) . “ค่าแห่งเวลา” , วารสารข้าราชการ . (ฉบับที่ 2) : 13.
- สุรางค์ โค้วตระกูล. (2537). จิตวิทยาการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เสถียร เหลืองอร่าม. (2527). มนุษย์สัมพันธ์คือหัวใจของนักบริหาร. กรุงเทพฯ : ม.ป.พ.
- เสาวรัตน์ จุลรัตน์. (2535). ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดนครศรีธรรมราช. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ . ถ่ายเอกสาร.
- โสภา ชูพิชัยกุล. (2529). ความรู้เบื้องต้นทางจิตวิทยา. กรุงเทพฯ : ห้างหุ้นส่วนจำกัด ศ.ส.
- อรรถพล โคตรสินธุ์ . (2544) ผลสื่อมวลชนที่มีต่อพฤติกรรมการเล่นแบบการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดกาฬสินธุ์. รายงานการศึกษาค้นคว้าอิสระ : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม .

- อัจฉรา สุขารมณ และอรพินทร์ ชุชม.(2530). การศึกษาเปรียบเทียบนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถกับนักเรียนที่มีผลการเรียนปกติ.กรุงเทพฯ: รายงานการวิจัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- อารีย์ เศรษฐชัย. (2520). ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการแก้ปัญหาเฉพาะหน้า ความรู้สึกรับผิดชอบ และความเชื่อมั่นในตนเองของนักศึกษาพยาบาลวิทยาลัย พยาบาลสภาอากาศไทย. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- อุทัย บุญประเสริฐ. (2531). การวางแผนการศึกษา. กรุงเทพฯ : คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- Anderson, S.A.;& W.M. Fleming. (1995,winter). *Lates Adolescents Identity Formation: Individuation from the Family of Origin*. Adolescence. : 135-152.
- Burn,R.B. (1979). *The Self - Concept Theory, Measurement, Development and Behavior*. New York : Longman,Ince.
- Cook,G.I. (1975 ,October). *Self - Concept of the Myocardial Infection Patient* .(72) : 37.
- Egel,Richman & koegel.(1981). *How to teach autistic and other severely handicapped children*. Lawrence,Kan : H&H Enterpriser.
- Good,V.C.and other. (1973).*Ed Dictionary of Education*. New York : Mc Graw-Hill Book Company.
- Henien, Roushdy Abdo.(1978.December).“Self-concept as a Predictor of Academic Achievement and Educational Attainment”,*Dissertation AbstractsInternational*. (38):3471-A.
- Jones,Harold E. (1970). *“Personality Development in Children*.Austin : University of Texas.
- Marjoribank,Kavin. (1972 ,February). *“Environment Social Class and Mental Ability”*.Journal of Education Psychology.63:203-209.
- Mcdowell,Linda Lee Goette.(1996 ,May). *“Leisure Recreational PreFerences and Practices Among Adolescents with and Without Mental Retardation” Dissertation Abstracts International*. Dai-A,56(11): 4353.
- Nail,Odell. (1971.June). *“Positive Self-Comcept as an Influence of Academic in Inner-city School”*, *Dissertation Abstracts International*.32(1):138 3 A.
- Nutt,Monna La Velle.(1972). *“Analysis of Student and Teacher Recording of Adolescent Problem ” Dissertation Abstracts International*.
- Plato Cited By Edithl. Ball and Robert E.Ciprino.(1978). *Leisure Service Preparation*.New Jersey : Prentice-Hall Inc.,Englewood Cliffs.

Purkey, William W. (1970). *Self-concept and School Achievement*. New Jersey : Prentice Hall, Inc., Englewood Cliff.

Weiskopf, Donald C. (1975). *A guide to Recreation and Leisure*. Massachusetts : Allyn and Bacon.

Yamane, Taro . (1967) . *Statistics-An Introductory Analysis* . 2 ed . New York : Harper.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก:
แบบสอบถาม

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อการวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2
โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร

คำชี้แจงในการตอบแบบสอบถาม

แบบสอบถามชุดนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อรวบรวมข้อมูล ในเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อการวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร การตอบแบบสอบถามนี้จึงเป็นไปตามความรู้สึกนึกคิดของผู้ตอบโดยแท้จริง และไม่มีข้อถูกหรือผิด ข้อมูลที่ได้จะสรุปออกมาในภาพรวม เพื่อให้มองเห็นภาพรวมของปัจจัยที่ส่งผลต่อการวางแผนในการใช้เวลาว่าง ดังนั้นจึงใคร่ขอความร่วมมือจากนักเรียนในการตอบแบบสอบถามให้ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด

แบบสอบถามแบ่งออกเป็น 6 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว

ตอนที่ 2 แบบสอบถามการสนับสนุนการเรียนของผู้ปกครอง

ตอนที่ 3 แบบสอบถามความคาดหวังของผู้ปกครอง

ตอนที่ 4 แบบสอบถามการเลียนแบบครูในการใช้เวลาว่าง

ตอนที่ 5 แบบสอบถามการเลียนแบบเพื่อนในการใช้เวลาว่าง

ตอนที่ 6 แบบสอบถามการวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียน

ข้อมูลที่ได้จากการตอบแบบสอบถามนี้จะนำไปเพื่อประกอบการวิจัยเท่านั้น ไม่มีผลต่อการเรียนของผู้ตอบแบบสอบถามแต่อย่างใด

ขอขอบคุณในความร่วมมือมา ณ โอกาสนี้ด้วย

อรณอลันท์ เพชรทองคำ

นิสิตปริญญาโท สาขาจิตวิทยาการศึกษา

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัวของนักเรียน

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นข้อมูลส่วนตัวของนักเรียน เมื่ออ่านข้อความแล้ว กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน () และเติมข้อความลงในช่องว่างให้ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนให้มากที่สุด

- 1.นักเรียนกำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้น

() ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
 () ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
 () ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
- 2.ระดับคะแนนผลการเรียน (ร้อยละ) ในภาคเรียนที่ผ่านมา
- 3.ค่าใช้จ่ายรายวันที่ผู้ปกครองให้มาโรงเรียน.....บาทต่อวัน
- 4.รายได้ของบิดามารดาหรือผู้ปกครองรวมกัน.....บาทต่อเดือน

คำชี้แจง เมื่อนักเรียนอ่านข้อความเกี่ยวกับมโนภาพแห่งตนแล้ว กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างทางขวามือ ช่องใดช่องหนึ่งจาก 5 ช่องที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้าง ไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
1	<u>มโนภาพแห่งตนด้านการรับรู้ตนเอง</u> ข้าพเจ้าสามารถควบคุมตนเองได้					
2	ข้าพเจ้าเป็นคนใจเย็น					
3	ข้าพเจ้ามีจิตใจที่สงบ					
4	ข้าพเจ้าเป็นคนสุภาพอ่อนน้อม					
5	ข้าพเจ้าเป็นคนขี้อโมโห					
6	ข้าพเจ้าเป็นคนหงุดหงิดง่าย					
7	<u>มโนภาพแห่งตนด้านความสามารถทางร่างกาย</u> ข้าพเจ้ามีพลังในการออกกำลังกาย					
8	ข้าพเจ้าเป็นคนมีสุขภาพดี					
9	ข้าพเจ้ามีกล้ามเนื้อที่แข็งแรง					
10	ข้าพเจ้าไม่สามารถยกของหนักได้					
11	ข้าพเจ้าเป็นคนอ่อนแอและเหนื่อยง่าย					
12	ข้าพเจ้าวิ่งระยะทางไกลๆได้					
13	ข้าพเจ้าเล่นกีฬาได้หลายประเภท					
14	ข้าพเจ้าเล่นกีฬานานๆไม่ได้					

ตอนที่ 2 แบบสอบถามการสนับสนุนการเรียนรู้ของผู้ปกครอง

คำชี้แจง เมื่อนักเรียนอ่านข้อความเกี่ยวกับการสนับสนุนการเรียนรู้ของผู้ปกครองแล้ว กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างทางขวามือ ช่องใดช่องหนึ่งจาก 5 ช่องที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้าง ไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
1	ผู้ปกครองแนะนำวิธีอ่านหนังสือให้ข้าพเจ้า					
2	ผู้ปกครองเห็นด้วยกับงานอดิเรกที่ข้าพเจ้าทำ					
3	ผู้ปกครองให้รางวัลเมื่อข้าพเจ้าทำคะแนนสอบได้ดี					
4	ผู้ปกครองสนับสนุนความสามารถพิเศษของข้าพเจ้าโดยให้ฝึกฝนและเรียนเพิ่มเติม					
5	ผู้ปกครองให้ความรักความเมตตาข้าพเจ้าทั้งคำพูดและการกระทำ					
6	เมื่อข้าพเจ้าทำคะแนนสอบไม่ดีผู้ปกครองให้กำลังใจข้าพเจ้า					
7	ผู้ปกครองให้การสนับสนุนด้านการเงินและเวลาในการเรียนของข้าพเจ้า					
8	ผู้ปกครองซื้ออุปกรณ์การเรียนให้ข้าพเจ้าอย่างครบครัน					
9	ผู้ปกครองไม่สนใจซักถามเกี่ยวกับการเรียนของข้าพเจ้า					
10	หลังเลิกเรียนกลับบ้าน ผู้ปกครองถามเกี่ยวกับการเรียนของข้าพเจ้า					
11	ผู้ปกครองช่วยแก้ปัญหาเกี่ยวกับการเรียน เมื่อข้าพเจ้าแก้ปัญหาเองไม่ได้					
12	เมื่อข้าพเจ้ากลับบ้านผิดเวลา ผู้ปกครองแสดงอาการห่วงใย					
13	เมื่อข้าพเจ้าสอบตก ผู้ปกครองลงโทษข้าพเจ้า					
14	ผู้ปกครองไม่สนใจว่าข้าพเจ้าทำการบ้านหรือไม่					

ตอนที่ 3 แบบสอบถามความคาดหวังของผู้ปกครอง

คำชี้แจง เมื่อนักเรียนอ่านข้อความเกี่ยวกับความคาดหวังของผู้ปกครองแล้ว กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างทางขวามือ ช่องใดช่องหนึ่งจาก 5 ช่องที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้าง ไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
1	ผู้ปกครองต้องการให้ข้าพเจ้าเรียนสูงกว่าผู้ปกครอง					
2	ผู้ปกครองปรารถนาให้ข้าพเจ้าเรียนถึงระดับปริญญาตรีเป็นอย่างน้อย					
3	ผู้ปกครองต้องการให้ข้าพเจ้าฝึกฝนการเรียนรู้เพิ่มเติมในช่วงเวลาว่าง					
4	ผู้ปกครองต้องการให้ข้าพเจ้าเรียนพิเศษเพิ่มเติมในสิ่งที่ข้าพเจ้าไม่ชอบเรียน					
5	ผู้ปกครองต้องการให้ข้าพเจ้าทบทวนบทเรียนอยู่เสมอ					
6	ผู้ปกครองต้องการให้ข้าพเจ้าอ่านหนังสือทุกครั้งที่มีความว่าง					
7	หากมีเวลาว่าง ผู้ปกครองจะพาข้าพเจ้าไปทำกิจกรรมนอกสถานที่เสมอ					

ตอนที่ 4 แบบสอบถามการเลียนแบบครูในการใช้เวลาว่าง

คำชี้แจง เมื่อนักเรียนอ่านข้อความเกี่ยวกับการเลียนแบบครูในการใช้เวลาว่างแล้ว กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างทางขวามือ ช่องใดช่องหนึ่งจาก 5 ช่องที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้าง ไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
1	ข้าพเจ้าชอบออกกำลังกายเหมือนครู					
2	ข้าพเจ้าชอบเล่นกีฬาชนิดเดียวกับครู					
3	ข้าพเจ้ากับครูชอบดูรายการโทรทัศน์รายการเดียวกัน					
4	ข้าพเจ้าชอบไปซื้อของในห้างสรรพสินค้าที่ครูชอบไป					
5	ข้าพเจ้าเลียนแบบครูในการใช้เวลาว่างอ่านหนังสือ					
6	ข้าพเจ้าไม่ชอบสะสมสิ่งของเหมือนครู					
7	งานอดิเรกของข้าพเจ้ากับครูไม่เหมือนกัน					
8	ในเวลาว่าง ข้าพเจ้าชอบปลูกต้นไม้เหมือนที่ครูปลูก					
9	เวลาที่ครูของข้าพเจ้าทำอะไร ข้าพเจ้าจะชอบทำตามครู					

ตอนที่ 5 แบบสอบถามการเลียนแบบเพื่อนในการใช้เวลาว่าง

คำชี้แจง เมื่อนักเรียนอ่านข้อความเกี่ยวกับการเลียนแบบเพื่อนในการใช้เวลาว่างแล้ว กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างทางขวามือ ช่องใดช่องหนึ่งจาก 5 ช่องที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้าง ไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
1	ข้าพเจ้าเรียนพิเศษหลังเลิกเรียนกับเพื่อน					
2	ข้าพเจ้าเลียนแบบเพื่อนในการใช้เวลาว่างดูภาพยนตร์					
3	ข้าพเจ้ากับเพื่อนชอบดูรายการโทรทัศน์รายการเดียวกัน					
4	ข้าพเจ้าชอบไปซื้อของในห้างสรรพสินค้าที่เพื่อนชอบไป					
5	ข้าพเจ้าไม่ชอบสะสมสิ่งของเหมือนเพื่อน					
6	ข้าพเจ้ากับเพื่อนจะชอบโทรศัพท์คุยกันเมื่อมีเวลาว่าง					
7	ข้าพเจ้ากับเพื่อนชอบนัดกันไปเที่ยวในที่ต่างๆ					
8	ข้าพเจ้าเลียนแบบเพื่อนในการใช้เวลาว่างเล่นเกมคอมพิวเตอร์					
9	ข้าพเจ้ากับเพื่อนชอบเล่นกีฬาด้วยกัน					
10	ในเวลาว่าง ข้าพเจ้าชอบเลี้ยงสัตว์เหมือนเพื่อน					
11	เวลาที่เพื่อนข้าพเจ้าทำอะไร ข้าพเจ้าจะชอบทำตามเพื่อน					
12	ข้าพเจ้าชอบเล่นเกมกับเพื่อน					

ตอนที่ 6 แบบสอบถามการวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียน

คำชี้แจง เมื่อนักเรียนอ่านข้อความเกี่ยวกับการวางแผนในการใช้เวลาว่างแล้ว กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างทางขวามือ ช่องใดช่องหนึ่งจาก 5 ช่องที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด ดังนี้

ทำเป็นประจำ	หมายถึง	ข้าพเจ้าทำกิจกรรมนั้นเป็นประจำทุกวัน
ทำบ่อย	หมายถึง	ข้าพเจ้าทำกิจกรรมนั้นเป็นประจำเกือบทุกวัน
ทำเป็นบางครั้ง	หมายถึง	ข้าพเจ้าทำกิจกรรมนั้นเป็นบางวัน
นานๆครั้ง	หมายถึง	ข้าพเจ้าทำกิจกรรมนั้น นานๆจึงจะทำสักครั้ง
น้อยครั้งที่สุด	หมายถึง	ข้าพเจ้าทำกิจกรรมนั้นน้อยมากจนแทบไม่ทำเลย

ข้อ	ข้อความ	ทำเป็นประจำ	ทำบ่อย	ทำเป็นบางครั้ง	นาน ๆ ครั้ง	น้อยครั้งที่สุด
1	กิจกรรมเกี่ยวกับการบันเทิง ในช่วงวันหยุด ข้าพเจ้าชอบดูภาพยนตร์					
2	เมื่อมีเวลาว่างข้าพเจ้าชอบฟังเพลง					
3	ข้าพเจ้าชอบเดินเล่นในห้างสรรพสินค้า					
4	ข้าพเจ้าชอบอ่านหนังสือการ์ตูน					
5	ครอบครัวของข้าพเจ้าชอบพาข้าพเจ้าไปเที่ยวในช่วงวันหยุด					
6	กิจกรรมส่งเสริมการเรียนรู้ ข้าพเจ้ามีเรียนพิเศษในช่วงวันหยุด					
7	หากมีเวลาว่างข้าพเจ้าชอบอ่านหนังสือเพื่อทบทวนบทเรียนที่เรียนมา					
8	ในช่วงพักเรียน ข้าพเจ้าชอบเข้าห้องสมุด					
9	ข้าพเจ้าชอบใช้อินเทอร์เน็ตเพื่อค้นคว้าหาความรู้					
10	กิจกรรมส่งเสริมงานอดิเรก ในช่วงวันหยุด ข้าพเจ้าชอบเล่นกีฬาและออกกำลังกาย					
11	หากมีเวลาว่างข้าพเจ้าชอบอ่านหนังสือ					
12	กิจกรรมเกี่ยวกับสื่อเทคโนโลยี เมื่อมีเวลาว่าง ข้าพเจ้าชอบใช้อินเทอร์เน็ตเพื่อความบันเทิง					
13	ข้าพเจ้าชอบเล่นเกมคอมพิวเตอร์					

ภาคผนวก ข:
คุณภาพเครื่องมือ

ตาราง 7 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
1	4.036
2	4.175
3	5.997
4	2.042
5	3.108
6	2.057
7	3.141
8	4.456
9	3.590
10	2.795
11	4.258
12	4.371
13	5.922
14	4.036

ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .7965

ตาราง 8 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามการสนับสนุนการเรียนของผู้ปกครอง

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
1	4.384
2	4.027
3	4.742
4	3.684
5	6.258
6	5.719
7	3.712
8	2.224
9	4.319
10	2.910
11	2.294
12	3.516
13	3.169
14	2.527

ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .8950

ตาราง 9 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามความคาดหวังของผู้ปกครอง

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
1	2.371
2	3.661
3	2.868
4	2.691
5	3.672
6	3.481
7	4.207

ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .7891

ตาราง 10 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามการเลียนแบบครูในการใช้เวลาว่าง

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
1	4.231
2	3.267
3	2.897
4	5.775
5	4.111
6	2.448
7	2.789
8	3.336
9	3.597

ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .7993

ตาราง 11 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามการเลียนแบบเพื่อนในการ
ใช้
เวลาว่าง

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
1	4.581
2	4.737
3	4.734
4	4.787
5	2.373
6	3.553
7	2.425
8	5.683
9	2.242
10	3.172
11	6.176
12	3.341

ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .8011

ตาราง 12 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามการวางแผนในการใช้เวลาว่าง
ของนักเรียน

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
1	2.988
2	2.442
3	2.932
4	4.933
5	4.526
6	3.464
7	4.773
8	3.585
9	4.090
10	2.559
11	4.421
12	3.844
13	3.085

ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .8945

ภาคผนวก ค:
หนังสือขอความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัย



ที่ ศธ 0519.12/๗๖๖ |

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

/3 ธันวาคม 2550

เรื่อง ขอกความอนุเคราะห์เพื่อพัฒนาเครื่องมือการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนสารสาสน์เอกตรา

เนื่องด้วย นางสาวอรรณรัตน์ เพชรทองคำ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยที่ส่งผลต่อการวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร” โดยมี รองศาสตราจารย์ เจริญ กิ่งทอง และ อาจารย์พาสนา จุลรัตน์ เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อพัฒนาเครื่องมือการวิจัย โดยขอให้นักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 4-6 จำนวน 100 คน เป็นกลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถาม ปัจจัยที่ส่งผลต่อการวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร

จึงเรียนมาเพื่อขอกความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นางสาวอรรณรัตน์ เพชรทองคำ ได้เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการพัฒนาคุณภาพการศึกษา และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ เพ็ญศิริ จีระเดชากุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0-2664-1000 ต่อ 5730

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 081-279-9295



ที่ ศธ 0519.12/ ๖๘ ๖๖

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

๑1 ธันวาคม 2550

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนสาธิตาสาน์เอกตรา

เนื่องด้วย นางสาววรรณอฉน์ เพชรทองคำ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยที่ส่งผลต่อการวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสาธิตาสาน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร” โดยมี รองศาสตราจารย์ เวณี กริทอง และ อาจารย์ พาสนา จุลรัตน์ เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ ในกรณี นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขอให้ให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 จำนวน 244 คน ตอบแบบสอบถาม ปัจจัยที่ส่งผลต่อการวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสาธิตาสาน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร ในระหว่างเดือนมกราคม 2551

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นางสาววรรณอฉน์ เพชรทองคำ ได้เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ เพ็ญศิริ จีระเชชากุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0-2664-1000 ต่อ 5730

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 081-279-9295



บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โทร. 5730

ที่ ศธ 0519.12/7509

วันที่ 13 ธันวาคม 2550

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

เนื่องด้วย นางสาวอรรณณรัตน์ เพชรทองคำ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยที่ส่งผลต่อการวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร” โดยมี รองศาสตราจารย์เวรณี กริทอง และ อาจารย์พาสนา จุลรัตน์ เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรหมธิดา แสนคำเครือ และ อาจารย์วิไลลักษณ์ พงษ์โสภา เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแบบสอบถามปัจจัยที่ส่งผลต่อการวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ข้าราชการในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นางสาวอรรณณรัตน์ เพชรทองคำ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์เพ็ญศิริ จีระเชชากุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	นางสาววรรณอลันซ์ เพชรทองคำ
วันเดือนปีเกิด	14 กรกฎาคม 2523
สถานที่เกิด	กรุงเทพมหานคร
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	51/990-1 หมู่ 1 ถนน เพชรเกษม ตำบลท่าตำหนัก อำเภอนครชัยศรี จังหวัดนครปฐม 73120 โทร. 081-279-9295
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2534	ประถมศึกษา จากโรงเรียนสมโภชกรุงธนุสรณ์ 200 ปี กรุงเทพมหานคร
พ.ศ. 2537	มัธยมศึกษาตอนต้น จากโรงเรียนสาธิตมัธยมสถาบันราชภัฏเพชรบุรีวิทยาสงครณ กรุงเทพมหานคร
พ.ศ. 2541	มัธยมศึกษาตอนปลาย จากโรงเรียนมัธยมวัดนายโรง กรุงเทพมหานคร
พ.ศ. 2546	การศึกษาระดับบัณฑิต (การแนะแนว) จากมหาวิทยาลัยทักษิณ จังหวัดสงขลา
พ.ศ. 2551	การศึกษามหาบัณฑิต (จิตวิทยาการศึกษา) จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ กรุงเทพมหานคร